AGATHA CHRISTIE

HERCULE POIROT İZ ÜZERİNDE

ALTIN KİTAPLAR

AGATHA CHRISTIE

HERCULE POIROT
İZ ÜZERiNDE

Türkçesi: Meral Gaspıralı

Tarama: Bilinmiyor

Düzenleme: ORXXAN

Altın Kitaplar Yayınevi 2001

Zafer Balosundaki Olay

Eskiden Belçika polis kuvvetlerinin başında olan dostum Hercule Poirot bir rastlantı sonucu Styles Olayı'na karışmıştı. Bu işteki başarısı ona büyük bir ün kazandırınca bundan sonra kendini tümüyle cinayet olaylarının çözümüne adamaya karar verdi. Somme'da yaralanıp malülen emekli olup da ordudan ayrıldığım zaman Londra'da onunla aynı evi paylaşmaya başladık. Çözdüğü cinayetlerin ve olayların çoğu hakkında birinci elden bilgi sahibi olduğum için içlerinden en ilginç olanlarından bazılarını seçmem önerildi. Bu durumda zamanında çok büyük bir ilgi uyandıran karmaşık olaylar dizisiyle işe başlamaktan daha iyisini yapamazdım. Zafer Balosu olayını kastediyorum.

Bu olay, Poirot'nun kendine özgü yöntemlerini daha karanlık ve belirsiz gözüken diğer olaylar kadar net olarak sergilemeyebilir, ama çok özel bazı yönleri, işe karışmış ünlü kişiler ve basında yarattığı büyük sansasyon nedeniyle çok konuşulan bir dava olmuştur. Bu nedenle Poirot'nun sayesinde olayın çözümlendiğini tüm dünyaya duyurulmasının yerinde olacağını düşündüm.

Güzel bir ilkbahar sabahı Poirot'nun dairesinde oturuyorduk. Her zamanki gibi şık ve zarif olan dostum, yumurta biçimli başını bir yana eğmiş, bıyığına yeni bir pomatı özenle sürmekle meşguldü.

Zararsız bir gösteriş merakı da Poirot'nun özelliklerinden biriydi. Ama düzenli ve sistemli çalışmaya duyduğu yoğun merakının yanında bunun sözü bile edilmezdi. Okumakta bulunduğum The

Daily Newsmonger yere kaymış, ben de derin düşüncelere dalmıştım ki, Poirot'nun sesini duyarak kendime geldim.

"Seni bu kadar düşündüren nedir dostum?"

"Doğrusunu isterseniz şu Zafer Balosu'ndaki tuhaf olay üzerine kafa yoruyordum," dedim.

Parmağımı gazeteye vurarak ekledim. "Gazeteler bununla dolu."

"Ee, ne olmuş?"

"Yazılanları okudukça olayı örten esrar perdesi daha da kalınlaşıyor gibime geliyor!"

Konuşmama engel olamıyor ne düşünüyorsam dile getiriyordum. "Lord Cronshaw'u kim öldürdü?

Coco Courtenay'ın aynı gece ölmesi sadece bir rastlantı mıydı? Ya da bir kaza mı? Ya aşırı dozda kokaini bilerek mi aldı?" Sözlerime kısa bir ara verdikten sonra dramatik bir tavırla ekledim.

"Kendime bunları soruyordum."

Poirot'nun ilgisizliğine doğrusu bozuldum. Aynadan gözlerini ayırmayarak, "Bu yeni pomat bıyıklar için gerçek bir mucize!" diye mırıldanmakla yetinmişti. Ama aynada gözlerimiz karşılaştığında aceleyle "Evet," dedi. "Sen bu sorularına nasıl bir yanıt veriyorsun?"

Ama benim bir yanıt vermeme fırsat kalmadan kapı açıldı ve kahya kadın Müfettiş Japp'ın geldiğini haber verdi.

Scotland Yard'ın adamı eski dostumuz olduğundan onu coşkuyla karşıladık Poirot, "Hoş geldin, dostum Japp," diye atıldı. "Seni buralara getiren nedir?"

Japp oturup beni de başıyla selamladıktan sonra, "Sorun şu, Bay Poirot," diye başladı. "Sizin uzmanlık alanınıza giren bir iş üzerinde çalışıyorum da... Acaba bu çorbada tuzunuzun bulunmasını ister miydiniz diye sormaya geldim."

Poirot, Japp'ın yeteneğine güveniyor ama dedektifin belirli bir yöntemden yoksun oluşunu beğenmiyordu. Ama ben, Japp'ın en büyük yeteneğinin, karşısındakinin gururunu okşayarak yardım koparabilmek olduğunu düşünüyordum.

Japp, "Hani şu Zafer Balosu var ya," dedi. "O olayın çözümüne bir katkıda bulunmak istersiniz herhalde." Poirot bana gülümsedi.

"Dostum Hastings'in bunu isteyeceği kesin. Az önce bunu konuşuyorduk, n-est-ce pas, mon ami?"*

Japp bana biraz tepeden bakarak, "İstediğiniz buysa bence bir sakıncası yok," dedi. "Böyle bir durumda işin içinde olanlar tarafından bilgilendirilmek büyük avantaj sağlar. Gelelim şimdi sorunumuza. Olayın ana hatlarından haberiniz olduğunu sanıyorum, Bay Poirot?"

"Sadece gazetelerin yazdıklarını biliyorum... ama gazetecilerin hayal gücü bazen insanı yanıltabiliyor. Şu olayı bir de siz anlatsanız."

Japp rahat etmek için bacak bacak üstüne attıktan sonra konuşmaya başladı.

"Herkesin bildiği gibi geçen salı günü büyük bir Zafer Balosu verilmişti. Colossus Hall'da. Bütün Londra oradaydı... tabii genç Lord Cronshaw ile arkadaş grubu da."

Poirot dedektifin sözünü kesti. "Şu genç adamın kim olduğu konusunda beni bilgilendirseniz?"

"Vikont Cronshaw beşinci vikont'tu. Yirmi beş yaşında, zengin, bekâr tiyatro dünyasının tutkunlarından. Arkadaşlarının 'Coco' diye çağırdıkları ve her bakımdan büyüleyici bir kadın olan

Albany Tiyatrosu'ndan Bayan Courtenay'la nişanlı olduğuna dair bazı söylentiler vardı."

"Güzel. Devam edin!"

"Lord Cronshaw'un grubu altı kişiden oluşuyordu: kendisi, amcası Eustace Beltane, Amerikalı güzel bir dul olan Bayan Mallaby, Chris Davidson adında genç bir aktör ve eşi, bir de Bayan Coco

Courtenay. Bildiğiniz gibi bu bir kıyafet balosuydu; Cronshaw'la arkadaşları da -her ne demekse- eski İtalyan Komedisi'ni temsil ediyorlardı."

Poirot, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Commedia dell Arte"*

"Her neyse, kıyafetler Eustace Beltane'ın koleksiyonunun bir kısmını oluşturan küçük porselen heykelciklerden kopya edilmişti. Lord Cronshaw, Harlequin yani Soytarıydı; Beltane, Punchinello'yu Bayan Mallaby ise eşi Pulcinella, Davidson'lar Pierrot ve Pierette, Bayan Courtenay ise tabii ki Harlequin'in sevgilisi Columbine kılığında gelmişlerdi. Daha akşamın başında yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğu belli oluyordu. Lord Cronshaw'un suratı asık, davranışları da garipti.

Grup, akşam yemeği yemek için davet sahibi tarafından tutulmuş özel bir küçük odada toplandığı sırada lordla Bayan Courtenay'ın dargın oldukları herkesçe fark edildi. Genç kadının ağladığı, hatta bir sinir krizi geçirmenin eşiğine geldiği belli oluyordu. Yemek çok tatsız geçti, hep birlikte yemek salonundan çıktıkları sırada da Bayan Courtenay, Chris Davidson'a dönerek herkesin duyabileceği kadar

yüksek bir sesle adamdan 'artık balodan sıkıldığı' gerekçesiyle onu evine götürmesini istedi.

Genç aktör Lord Cronshaw'a bakarak duraksadı, sonra her ikisini de yemek odasına çekti.

"Fakat tüm çabaları boşa gitti. Çift barışmadı. Davidson da çaresiz bir taksi getirtti ve artık açıkça ağlayan Bayan Courtenay'a evine kadar eşlik etti. Genç kadının sinirlerinin çok bozuk olduğu belliydi. Buna rağmen aktöre açılmadı, sadece ikide bir, "Cronch'u bu yaptığına pişman edeceğim!" diye tekrarlayıp duruyordu. Genç kadının ölümünün kaza olmama olasılığına dair elimizdeki tek ipucu bu. Bu kadarıysa bizim için yeterli değil. Davidson, Courtenay'ı sakinleştirene kadar yanında kaldı. Sonra vaktin hayli ilerlemiş olduğunu görerek tekrar Colossus Hall'a dönemedi ve Chelsea Semti'ndeki evine gitti, karısı da çok geçmeden eve gelerek onların balodan ayrılmalarından sonra yaşanan korkunç trajedinin haberini getirdi.

"Anlatıldığına göre, saatler ilerledikçe Lord Cronshaw giderek daha tatsızlaşmıştı. Arkadaşlarına da katılmadığından gruptakiler akşamın kalan kısmında onu hemen hemen görmemişler gibi bir şey. Saat bir buçuk sularında, herkesin maskelerini çıkarmaya hazırlandığı sırada, bir arkadaşı lordun bir locada tek başına durup aşağıdakileri seyrettiğini fark etti. Yüzbaşı Digby adındaki bu kişi Lord Cronshaw'un baloya hangi kılıkta geleceğini biliyordu.

"Aşağı inip insanların arasına karışsana, Cronch!" diye seslendi. "Ne halt etmeye orada baykuş gibi tünemiş duruyorsun? Haydi, bizi kırma, gel."

Cronshaw, "Tamam!" diye yanıt verdi. "Yalnız beni bekle, yoksa bu kalabalığın içinde seni dünyada bulamam."

Genç adam böyle derken dönüp locayı terk ediyordu. Bayan Davidson'la Yüzbaşı Digby de bekledi. Fakat aradan dakikalar geçtiği halde Lord Cronshaw görünmedi. Digby sonunda sabırsızlanmaya başladı.

"Herif bütün gece onu bekleyeceğimizi mi sanıyor yoksa?" diye söylendi.

O sırada Bayan Mallaby de yanlarına geldiğinden, ona da durumu anlattılar.

Güzel dul, "Demeyin," diye atıldı. "Bu gece zaten dişinin ağrısı tutmuş bir ayıdan farksızdı.Haydi hep beraber gidip onu gizlendiği yerden çıkaralım."

"Böylece arama başladı, ama başarısız oldu. Ne var ki Bayan Mallaby onun bir saat önce yemek yedikleri odada olabileceğini hatırlatana kadar. Bunun üzerine o tarafa yöneldiler. Ama karşılaştıkları manzara korkunçtu! Harlequin gerçekten de oradaydı, ama kalbine bir yemek bıçağı saplı olduğu halde yerde yatıyordu!"

Japp sözlerini bitirdiğinde, Poirot başını sallayarak bir uzmanın keyfiyle, "Güzel bir iş!" dedi.

"Ve bu işi kimin yaptığı belli değil, öyle mi? Tabii, nasıl olsun ki?"

Müfettiş omuzlarını silkti. "Bundan sonrasını biliyorsunuz. Üstelik trajedi bir değil, iki. Ertesi günkü gazetelerde olay büyük manşetlerle verildi. Ayrıca, sevilen aktris Bayan Courtenay'ın yatağında ölü bulunduğuna, ölümünün de yüksek dozda alınan kokainden ileri geldiğine dair kısa bir haber vardı. Bu ölüm kaza mıydı yoksa intihar mı? ifade vermeye çağırılan aktrisin hizmetçisi, Bayan Courtenay'ın kokainman olduğunu itiraf edince ölüm kaza olarak kayıtlara geçti. Ancak, olayın bir intihar olabileceği de göz ardı edilemezdi. Bayan

Courtenay'ın ölümü, bir gece önceki kavganın sebebinin ne olabileceği konusunda bir ipucu bırakmaması nedeniyle de şanssız bir olay.

Ha evet, adamın cesedinin üstünde mineli küçük bir kutu da bulunmuştu. Kapağında küçük elmaslarla Coco diye yazılıydı ve kutu yarıya kadar kokainle doluydu. Hizmetçi kutunun hanımına ait olduğunu söyledi. Bayan Courtenay tutsağı olduğu uyuşturucuyu bu kutunun içinde ve hep yanında taşırmış.

"Lord Cronshaw da kokainman mıymış?"

"Kesinlikle hayır. Hatta her türlü uyuşturucuya karşı şiddetle karşıymış."

Poirot yine düşünceli bir tavırla başını salladı.

"Ama kutu onun üzerinde bulunduğuna göre, Lord, Bayan Courtenay'ın kokainman olduğunu bilmiyor olamazdı, öyle değil mi, dostum Japp?"

Japp dalgın bir tavırla, "Öyle, öyle," dedi.

Ben gülümsedim.

Japp, "Bu olayla ilgili siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Size bildirilmemiş olan herhangi bir ipucu bulamadınız mı?"

"Bulduk. İşte bunu." Japp cebinden küçük bir şey çıkararak Poirot'ya uzattı. Bu, zümrüt yeşili, ipek ipliklerinden yapılmış bir ponpondu. Bazı ipliklerinin tarazlanarak sarkmış olması şiddetle koparıldığını düşündürüyordu.

Müfettiş, "Bunu uzatarak, elinde bulduk," dedi. "Kenetlenmiş parmaklarının arasında."

Poirot herhangi bir yorumda bulunmadan ponponu uzatarak, "Lord Cronshaw'un hiç düşmanı var mıydı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Herkes tarafından sevilen bir genç adammış."

"Ölümü kimin işine yarayacak?"

"Unvanı ve bütün mirası amcası Eustace Beltane'a kalıyor. Onunla ilgili şüphe uyandıran bir, iki nokta var. Bazı kimseler küçük yemek salonunda şiddetli bir tartışmaya kulak misafiri olmuşlar.

Tartışanlardan biriyse Eustace Beltane'mış. Öfkeye kapılarak masanın üzerinden alınan ve sonra... bu tabloya uyuyor..."

"Bay Beltane bu konuda ne diyor?"

"Garsonlardan birinin sarhoş olduğunu, kendisinin de adamı adamakıllı haşladığını ileri sürdü.

İfadesinde belirttiğine göre saat bir civarıymış. Sizin anlayacağınız, Yüzbaşı Digby'nin ifadesi vakti aşağı yukarı tespit ediyor. Cronshaw'la konuşmasıyla cesedinin bulunması arasında sadece yaklaşık on dakika geçmiş."

"Bay Beltane'ın Punchinello olarak bir kamburu vardı, değil mi?" Japp, Poirot'ya merakla bakarak, "Kıyafetinin ayrıntılarını bilmiyorum," dedi. "Hem bunun olayla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Yok mu?" Poirot'nun gülümseyişinde alaylı bir anlam fark ediliyordu. Gözlerinde onda görmeye alıştığım ışıltıyla gayet sakin

devam etti. "O küçük yemek odasında bir perde vardı, değil mi?"

"Evet. Ama..."

"O perdenin arkasında bir adamı gizlemeye yetecek kadar bir boşluk var mıydı?"

"Evet, küçük bir yer vardı. Ama siz bunu nereden biliyorsunuz? oraya gitmiş miydiniz, Bay Poirot?"

"Hayır, sevgili dostum. O perdeyi kafamın içinde oraya yerleştirdim, olmasa dramın bir mantığı kalmıyor. Oysa her durumun bir mantığı malıdır. Söyleyin, bir doktor çağırmışlar mı?"

"Tabii, derhal. Ama yapılacak bir şey yokmuş. Ölüm ani olmuş olmalı."

Poirot sinirli bir tavırla başını salladı.

"Evet, evet, anlıyorum. Şu doktor soruşturmada ifade vermiş mi?"

"Evet, vermiş."

"Hiç olağandışı belirtilerden söz etmiş mi? Yani cesedin görünümde ona anormal gözüken hiçbir şey yok muymuş?"

Japp ufak tefek adama gözlerini dikmişti.

"Evet, Bay Poirot. Nereye varmak istediğinizi bilmiyorum ama cesedin kollarında ve bacaklarında bir türlü açıklayamadığı gerginlik ve katılık varmış."

"Aha!" dedi Poirot. "Tanrım! Bu insanı düşündürüyor, öyle değil mi Japp?"

Bana kalırsa Japp'a hiçbir şey düşündürmemişti.

"Aklınıza zehir geldiyse, kim önce bir adamı zehirler, sonra da ona bir bıçak saplar?"

Poirot, "Doğru söylüyorsunuz, bu gülünç olur," diye kuzu kuzu onayladı.

"Görmek isteyeceğiniz bir şey var mı acaba, Bay Poirot? Örneğin, ölünün bulunduğu odayı gözden geçirmek ister miydiniz?"

Poirot hayır anlamında bir el hareketi yaptı.

"Hiç sanmam. Beni ilgilendiren tek şeyi söylediniz -Lord Cronshaw'un uyuşturucularla ilgili görüşlerini."

"Demek gerçekten görmek istediğiniz bir şey yok?"

"Tek bir şey var."

"O nedir?"

"Kıyafetlerin kopya edildiği porselen heykelcikleri."

Japp dedektife bakakalmıştı. "Tuhafsınız doğrusu!"

"Bunu benim için yapabilir misiniz?"

"İsterseniz hemen şimdi benimle Berkeley Meydanı'na gelin. E Beltane'ın -lord hazretlerinin demek istiyorum- bir itirazının olacağını sanmıyorum."

Derhal bir taksiye binip yola çıktık. Yeni Lord Cronshaw evde değildi, ama Japp'ın isteği üzerine 'porselen odası'na alındık. Koleksiyonun en değerli ve gözde parçaları burada muhafaza ediliyordu.

Japp şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"İstediğiniz parçalan burada nasıl bulabileceğinize aklım ermiyor Bay Poirot," dedi.

Fakat Poirot çoktan şöminenin önüne bir sandalye çekmişti ve çevik bir serçe gibi bunun üstünde hopluyordu. Aynanın yukarsında altı porselen heykelcik küçük bir rafın üstüne dizilmişlerdi. Poirot onları dikkatle inceledi, böyle yaparken bize birkaç yorumda bulundu. "Les vo ila! İşte eski İtalyan Komedisi. Üç çift! Harlequin ve Columbine, beyazlar ve yeşiller içinde çok zarif Pierrot ve Pierette ve morlarla sarılar giymiş Punchinello ve Pucinella. Punchinello'nun kostümü çok görkemli volanlar ve fırfırlar, bir kambur, yüksek tepeli bir şapka. Evet, aynen düşündüğüm gibi, çok ayrıntılı."

Heykelcikleri dikkatle yerlerine yerleştirerek sandalyeden aşağı atladı.

Japp olanları pek anlamışa benzemiyordu, ama Poirot ona daha fazla bir açıklamada bulunmaya hevesli gözükmediği için dedektif işi bozuntuya vermedi. Gitmeye hazırlandığımız sırada yeni lord eve döndü, Japp de bizi onunla tanıştırdı.

Altıncı Lord Cronshaw hoş tavırlı, yakışıklı, fakat sefih görünümlü elli yaşında bir adamdı.

Yapmacık tavırları ve gevşek hareketleri yaşlanmaya yüz tutmuş zamparayı ele veriyordu. Ona daha ilk bakışta antipati duydum. Ancak lord bizi gayet nazik karşıladı, Poirot'nun yetenekleri hakkında çok şey duyduğunu söyleyerek bize her türlü yardımı yapmaya hazır olduğunu bildirdi.

Poirot, "Bildiğim kadarıyla polis de elinden geleni yapıyor," dedi.

"Ama korkarım ki yeğenimin ölümündeki sır perdesi hiçbir zaman aydınlanmayacak. Bu iş öylesine gizemli gözüküyor ki."

Poirot adamı dikkatle süzüyordu. "Yeğeninizin herhangi bir düşmanı olup olmadığını biliyor musunuz?" diye sordu.

"Kesinlikle bilmiyorum." Lord kısa bir duraklamadan sonra devam etti. "Sormak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Yalnız bir şey var." Poirot çok ciddiydi. "Kıyafetler heykelciklerinkilerden aynen mi kopya edilmişlerdi?"

"En küçük ayrıntılarına kadar."

"Teşekkür ederim, beyefendi. Benim de bilmek istediğim buydu. Size iyi günler."

Sokakta hızlı adımlarla yürüdüğümüz sırada Japp, "Şimdi sırada ne var?" diye sordu. "Yard'a rapor vermek zorunda olduğumu biliyorsunuz."

"Peki. Sizi alıkoymayayım. Öğrenmem gereken küçük bir ayrıntı daha var, ondan sonra da..."

"Evet?"

"Ondan sonra olay aydınlığa kavuşmuş olacak."

"Ne dediniz? Olamaz! Lord Cronshaw'u kimin öldürdüğünü biliyor musunuz yani?"

"Hiç şüpheniz olmasın."

"Kimdi? Eustace Beltane mı?"

"Yapmayın, mon ami, benim küçük zaafımı biliyorsunuz! Gerçeğin örgüsünün bütün ipliklerini son dakikaya kadar elimde tutmak istiyorum. Ama korkmayın. Zamanı gelince her şeyi açıklayacağım. Ben bu işin getireceği ünden hiçbir hak talep etmeyeceğim. Varsın,

cinayeti sizin çözdüğünüzü sansınlar. Tek şartım, sonuca kendi bildiğim şekilde ulaşmam."

Japp, "Bu çok adilâne olur," dedi. "Yeter ki o çözüme ulaşalım. Anlayacağınız, siz bir istiridyesiniz, dostum, öyle değil mi?" Poirot gülümsedi. Başmüfettiş devam etti. "Neyse, hoşça kalın. Ben Yard'a gidiyorum."

Japp uzaklaşırken Poirot geçmekte olan bir taksiyi durdurdu.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye merakla sordum.

"Chelsea'ye, Davidson'ları görmeye."

Şoföre adresi verdi.

"Yeni Lord Cronshaw hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Sevgili dostum Hastings bu konuda ne diyor?"

"Bende pek güvenilecek biri olmadığı izlenimi bıraktı."

"Onun öykü kitaplarındaki 'kötü amca' olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?"

"Ya siz?"

Poirot ne düşündüğünü belli etmeyen bir tavırla, "Bence bize çok nazik davrandı," dedi.

"Çünkü nedenleri vardı!"

Poirot bana bakarak üzgün bir tavırla başını salladı ve, "Yöntemden yoksun biri," diye mırıldandı.

Davidson'lar apartmana dönüştürülmüş bir konağın üçüncü katında oturuyordu. Bize Bay Davidson'un sokağa çıkmış olduğu söylendi ama Bayan Davidson evdeydi. Pencerelerinde Doğu'ya özgü kumaşlardan cafcaflı perdeler olan alçak tavanlı uzun bir odaya alındık. Odanın havası ağır ve boğucuydu. İçersi günlük kokuyordu. Bayan Davidson hemen yanımıza geldi. Kırılıverecekmiş kadar narin gözüken ufak tefek, sarışın bir kadındı. Bakışlarındaki kurnaz ve hesapçı parıltı olmasa kırılganlığı insanda neredeyse acıma uyandıracaktı.

Poirot oraya geliş nedenimizi açıklayınca, kadın üzgün bir tavırla başını salladı.

"Zavallı Cronch -ve tabii zavallı Coco da! İkimiz de onu çok severdik, ölümü bizi perişan etti.

Bana sormak istediğiniz neydi? O korkunç akşamı başından sonuna kadar tekrar mı anlatmam gerekiyor?"

"İnanın, gereksiz yere duygularınızı incitmek istemezdim, hanımefendi. Başmüfettiş Japp bütün bilmek istediklerimi bana anlattı. Ben yalnız o gece baloda giydiğiniz kıyafeti görmek istiyorum."

Kadın biraz şaşırmış göründü. Poirot devam etti. "Sizin anlayacağınız, ben ülkemin yöntemlerine göre çalışıyorum. Orada olayı mutlaka yeni baştan kurgularız. Olayı canlandırmamız bile mümkün, o zaman da kıyafetler önemli olacaklar."

Bayan Davidson hâlâ kararsız görünüyordu. "Bir cinayetin yeni baştan kurgulandığını daha önce de duymuştum," dedi sonunda. "Ama ayrıntıları bu kadar önemsediğinizi bilmiyordum. Neyse, elbiseyi size getireyim."

Bayan Davidson odadan çıkarak elinde beyaz ve yeşil satenden bir giysiyle geri döndü. Poirot onu kadının elinden alarak inceledi, onu hafif bir reveransla sahibine geri verdi.

"Teşekkür ederim, hanımefendi. Ne yazık ki giysinizin yeşil ponponlarından birini kaybetmişsiniz. Şu omuz üstündekini."

"Evet, baloda kopmuştu. Onu düştüğü yerden almış ve saklaması için Lord Cronshaw'a vermiştim."

"Bu, yemekten sonra mı oldu?"

"Evet."

"Belki de trajediden kısa bir zaman önce?"

Bayan Davidson'un soluk gözlerinde korkuya benzer bir anlam biçimlendi. "Oh hayır... ondan çok önceydi," diye atıldı. "Yanılmıyorsam, yemekten hemen sonra oldu."

"Anlıyorum. Bilmek istediklerim bu kadardı. Sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim. Hoşça kalın, hanımefendi."

Binadan çıktığımız sırada, "Yeşil ponponun esrarı böylece açığa kavuştu," dedim.

"Acaba."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Elbiseyi incelediğimi gördün, değil mi?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Şu kayıp ponpon kadının söylediği gibi kopmamıştı. Düpedüz kesilmişti, dostum, hem de bir makasla. İplikler gayet düzgün ve

eşittiler."

"Tanrım!" diye atıldım. "Bu iş giderek daha karmaşık bir hal alıyor."

Poirot, "Aksine," dedi gayet sakin. "Giderek daha basitleşiyor."

"Poirot, bir gün sizi öldüreceğim!" diye bağırdım. "Her şeyi çok basit görmeniz beni çıldırtıyor."

"Ama bir olayı aydınlattığım zaman her şey daima çok basit görünmüyor mu, mon ami?"

"Evet. En çok canımı sıkan da bu ya! O zaman her şeyi kendim de yapabilirdim diye düşünüyorum."

"Yapabilirdin de, Hastings, yapabilirdin. Tek gereken, fikirlerini bir düzene koymak külfetine katlanman! Bir metodun yokluğunda..."

En sevdiği konudan söz açılınca Poirot'yu susturmanın olanaksızlığını çok iyi bildiğim için, "Evet, evet," diye aceleyle sözünü kestim "Siz bundan sonra ne yapacağımızı söyleyin. Cinayeti yeniden kurgulayıp, oynatacak mıyız?"

"Sayılmaz. Şöyle anlatayım: dram sona erdi, ama ben Harlequin’li bir pandomim oynatmak niyetindeyim."

Ertesi salı Poirot tarafından bu gizemli gösterinin yapılacağı gün olarak saptandı. Yapılan hazırlıklar gitgide merakımı kamçılıyordu. Odanın bir yanına beyaz bir sinema perdesi dikilmiş, bunun iki yanı ağır perdelerle çevrilmişti. Bundan sonra, bir ışıklandırma düzeni getiren bir adam geldi ve bir tiyatronun oyuncuları tarafından izlendi, adamların hepsi geçici bir giyinme odası olarak düzenlenen Poirot'm yatak odasına geçtiler.

Saat sekize yaklaşırken Japp de geldi. Hoşnutsuz tavırlarında başdedektifimizin Poirot'nun planını onaylamadığı sonucuna vardım.

"Dostumuzun bütün fikirleri gibi biraz melodramatik," dedi. "Ama herhalde bir zararı olmaz.

Dahası, onun dediği gibi bizi birçok külfetten de kurtarabilir. Poirot bu işte çok iyi bir yol tutturdu.

Ben de aynı yoldaydım ama..." -Japp'ın burada gerçeği zorladığını içgüdüsel olarak hissettim- "...kendi bildiği şekilde çözüme doğru gidebileceğine söz verdim. Hah! Hepsi geliyorlar."

İlk gelenler; lordla, Bayan Mallaby oldu. Sinirli olduğu tavırlarından belli olan kadın siyah saçlı ve oldukça güzeldi. Onları Davidson'lar izledi. Chris Davidson'u da Bayan Mallaby gibi ilk kez görüyordum. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adamdı. Bir aktör zarafetiyle hareket ediyordu.

Poirot grup için beyaz perdeye bakan oturacak yerler hazırlatmıştı. Perde parlak bir ışıkla aydınlatılmıştı. Poirot perdeyi aydınlatan ışık haricindeki tüm ışıkları söndürdü. Derken karanlığın içinde Belçikalı dedektifin sesi duyuldu.

"Bayanlar, baylar, önce küçük bir açıklama. Bu perdeden sırayla altı kişi geçecek. Onları siz de tanıyorsunuz. Pierrot ile Pierette; soytarı Punchinello'yla zarif Pulcinella; hafif dans adımlarıyla güzel Columbine ve insanoğluna görünmeyen cin Harlequin!"

Bu tanıtımın arkasından gösteri başladı. Poirot'nun sözünü ettiği kişiler sırayla perdenin önünde belirdi ve küçük bir reverans yaptıktan sonra kayboldu. Derken ışıklar yandı ve herkes tuttuğu soluğunu rahatlamış gibi salıverdi. Odadakilerin hepsi neden korktuklarını bilmemekle beraber endişeliydiler. Oysa gösteri bana

oldukça yavan görünmüştü, Katil eğer aramızdaysa, Poirot da onun, çok iyi tanıdığı kişinin nesi üzerine yıkılacağını umduysa gösteri bir fiyasko olmuştu.

Bununla birlikte, Poirot hiç de bozulmuşa benzemiyordu. Sırıtarak perdenin önüne geçti.

"Şimdi az önce neler gördüğünüzü bana teker teker söyler misiniz? Siz başlar mısınız, beyefendi?"

Lord olanlardan ve sorudan oldukça şaşırmış görünüyordu. "Korkarım, pek anlayamadım."

"Evet, sadece ne gördüğünüzü söyleyin."

"Öyleyse söyleyeyim: Bir perdenin önünden altı kişinin geçtiğini gördüm. Bunlar, eski İtalyan Komedisi'ndeki tipleri temsil edecek biçimde giyinmişlerdi. Yani geçen gecedeki bizleri gördük."

Poirot, "Geçen geceyi boş verin, beyefendi," diye onun sözünü kesti. "Benim istediğim, konuşmanızın birinci bölümüydü. Hanımefendi, siz de Lord Cronshaw'la aynı fikirde misiniz?"

Dedektif bir yandan konuşurken Bayan Mallaby'ye dönmüştü. "Ben... evet... tabii."

"İtalyan Komedisi'ni temsil eden altı kişiyi gördüğünüzü kabul ediyorsunuz, değil mi?"

"Tabii "

"Siz de mi Bay Davidson?"

"Evet."

"Ya siz hanımefendi?"

"Evet, ben de."

"Hastings? Japp? Hepiniz aynı fikirde misiniz?" Poirot bakışını üzerimizde gezdiriyordu. Yüzü soluk, gözleri bir kedininkiler kadar yeşildi.

"Öyleyse hepiniz yanılıyorsunuz! Gözleriniz size yalan söyledi... tıpkı Zafer Balosu gecesinde size yalan söyledikleri gibi. 'Gözlerinizle görmek her zaman doğruyu görmek değildir. İnsan daima aklının gözleriyle görmeye çalışmalı, beynindeki küçük gri hücreleri kullanmalıdır! Şu halde, bu gece olduğu gibi Zafer Balosu gecesinde de altı değil, beş kişi gördüğünüzü bilin! İşte bakın!"

Işıklar yine söndürüldü. Perdenin önünden bir figür zıplayarak geçti. Pierrot!

Poirot, "Kimdi bu?" diye sordu. "Pierrot mu?"

Bir ağızdan, "Evet," diye bağırdık.

"Tekrar bakın!"

Adam hızlı bir hareketle Pierrot giysilerini üzerinden attı. Işıkta duran kişi Harlequin'di! Aynı anda bir çığlık koptu ve bir sandalyenin arkaya devrildiği duyuldu.

Davidson, "Tanrı cezanı versin!" diye hırladı. "Lanet olsun! Nereden anladınız?"

Hemen arkasından bir çift kelepçenin şakırtısı ve Japp'ın sert sesi kulağımıza geldi. "Seni Vikont Cronshaw'u öldürmek suçundan tutukluyorum, Christopher Davidson. Söyleyeceğin her şey aleyhine delil olarak kullanılacaktır."

Bir saat sonraydı. Akşam yemeği yiyorduk. Yüzü bir güneş gibi ışıldayan Poirot da bir yandan konukseverliğini kanıtlarken heyecanlı sorularımızı yanıtlıyordu.

"Her şey çok basitti. Yeşil ponponun maktulün elinde bulunması katilin kostümünden koparıldığını hemen belli ediyordu. Bir yemek bıçağını öldürücü bir biçimde saplamak oldukça büyük bir kuvvet gerektirdiğinden Pierette'i hemen temize çıkarmış, katil olarak Pierrot'nun üstünde durmuştum. Ne var ki Pierrot cinayetin işlenmesinden hemen hemen iki saat önce balodan ayrılmıştı. Öyleyse, Lord Cronshaw'u öldürmek için ya daha sonra tekrar baloya dönmüş ya da kurbanını gitmeden önce öldürmüştü! Bu o kadar imkânsız mıydı? O akşam yemekten sonra Lord Cronshaw'u kim görmüştü? Sadece Bayan Davidson. Onun ifadesinin ise kayıp ponponun hesabını vermek için başvurulmuş bir uydurma olmasından şüpheleniyordum. Kocasının kostümünden kopan kayıp ponponun yerine kendi elbisesinden kestiği ponponu koyduğunu söylememe gerek yok. Şu halde saat bir buçukta locada görünen Harlequin'in, Lord Cronshaw rolünü oynayan bir başkası olması gerekiyordu. Suçlunun Bay Beltane olabileceği bir an aklımın geçmişti. Ama üzerindeki ağır kostümle hem Punchinello hem de Harlequin rolünü oynaması olanaksızdı. Öte yandan, öldürülen kişiyle aynı boyda, üstüne üstlük aktör olan Davidson gibi genç bir adam için iş fazlasıyla kolaydı.

"Ama kafamı kurcalayan bir şey vardı. Bir doktorun, iki saattir ölü olan bir adamla sadece on dakika önce ölen biri arasındaki farkı görmesi kaçınılmazdı. Peki, doktor bunu anlamış mıydı? Ne var ki cesedin başına götürülüp, 'Bu adam öleli ne kadar zaman olmuş?' diye kendine sorulmamıştı.

Aksine, maktulün on dakika önce canlı olarak görüldüğü kendisine söylenildiği için, soruşturmada sadece cesedin kollarıyla bacaklarının

anormal derecede katılaşmasına bir anlam veremediğinden kısaca söz etmişti.

"Teorimin bütün parçaları yerine oturuyordu! Davidson, Lord Cronshaw'u yemekten hemen sonra, sizlerin de hatırladığınız gibi, onu yemek salonuna çekerek öldürmüştü. Sonra, Bayan Courtenay'la balodan ayrılmış, genç kadını söylediği gibi içeri girip onu sakinleştirmeye çalışacak yerde evinin kapısında bırakarak aceleyle Colossus'a dönmüştü. Ama Pierrot değil, Harlequin olarak. Bu basit değişimi ise üstteki kostümü üzerinden atarak kolayca başarmıştı."

Lord Croshaw'un amcasının gözleri şaşkınlıktan irileşmiş ve duyduklarından neredeyse dehşete kapılmıştı. Yine de merakını yenemeyerek sordu. "Eğer her şey öyle olmuşsa, Davidson kurbanını öldürmek için baloya gelmiş olmalı. Ama bu cinayetin nedeni ne olabilir? İşte ben buna akıl erdiremiyorum."

"Hah evet! Şimdi gelelim ikinci trajediye -Bayan Courtenay'ın ölümüne. Burada herkesin atladığı bir nokta var. Bayan Courtenay aşırı dozda alınan kokainden öldü, ama kokaini sakladığı mineli kutu Lord Cronshaw'un üstünde bulundu. Şu halde ölümüne neden olan uyuşturucuyu nereden bulmuştu? Kokaini ona yalnız bir tek kişi vermiş olabilirdi: Davidson. Bu da her şeyi açıklıyor. En başta da Davidson'larla dostluğunu ve ona evine kadar Davidson'un eşlik etmesini istemesini de. Uyuşturucuya şiddetle karşı çıkan Lord Cronshaw, nişanlısının kokain aldığını öğrenmiş, genç kadına bu uyuşturucuyu sağlayanın ise Davidson olduğundan şüphelenmişti.

Davidson hiç kuşkusuz bunu yalanlamıştı, ama Lord Cronshaw baloda Bayan Courtenay'a gerçeği söyletmeye kararlıydı. Talihsiz kadını bağışlayabilirdi, ama uyuşturucu zehirlerinin ticaretiyle geçimini sağlayan adama en küçük bir acıma duymayacağından da emindi. Davidson maskesinin düşürülmesi ve iflasa sürüklenmesi

tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Cronshaw'un öyle de böyle susturulması kararıyla baloya gitti."

"Demek Coco'nun ölümü bir kazaydı, öyle mi?"

"Bana kalırsa, bu da Davidson tarafından ustalıkla düzenlenmiş bir kazaydı. Genç kadın önce sitemleri yüzünden, ikincisi de kokainini elinden aldığı için Cronshaw'a müthiş kızmıştı. Davidson ona yeniden kokain verdi, büyük bir olasılıkla da Cronch'a inat olsun diye aldığı dozu artırmasını da önerdi!"

"Bir şey daha var," dedim. "Hani şu perdeyle arkasındaki boşluk? Bunları nereden biliyordunuz?"

"Hepsinin basiti de buydu, cher ami. Garsonlar o küçük odaya sürekli girip çıktıklarına göre, ceset bulunduğu yerde yatıyor olamazdı, odada cesedi gizlemek için bir yer olmalıydı. Bir perdeyle arkasında bir boşluk bulunması aklıma geldi. Davidson cesedi oraya sürüklemiş, locada dikkati üzerine çektikten sonra da Cronshaw'u dışarı çıkararak binadan ayrılmıştı. Bu, en parlak manevralarından biriydi. Zeki adammış!"

Fakat ben, Poirot'nun yeşil gözlerinde yüksek sesle ifade etmediği anlamı okudum; "Her şeye rağmen Hercule Poirot kadar zeki değil!"

Clapham Aşçısının Serüveni

Arkadaşım Hercule Poirot'yla aynı evi paylaştığım günlerde Daily Blare adlı sabah gazetesinin başlıklarını ona yüksek sesle okumak adetindeydim.

Daily Blare, sansasyonel haberleri vermek fırsatını hiç kaçırmazdı. Soygunlarla cinayetler gazetenin arka sayfalarında gizlenmezler, başsayfada iri puntolarla yüzünüze çarpılırlardı.

KAÇAK MEMUR ELLİ BİN STERLİNLİK CİRO EDİLEBİLİR TAHSİLLE SIRRA KADEM BASTI.

KOCA, BAŞINI HAVAGAZI FIRININA SOKTU.

MUTSUZ AİLE HAYATI.

KAYIP DAKTİLO.

YİRMİ BİR YAŞINDA GÜZEL KIZ: EDNA FIELD NEREDE?

"İşte buyur, Poirot, içinden istediğinizi seçebileceğiniz bir sürü esrarlı olay. Kaçak bir banka memuru, gizemli bir intihar olayı, kayıp bir daktilo - hangisini istersiniz?"

Dostum durgun bir günündeydi. Yavaşça başını salladı. "Hiçbiri beni fazla çekmiyor, mon ami.

Bugünü huzur içinde geçirmek istiyorum. Beni koltuğumdan gerçekten çok ilginç bir sorun olmadıkça hiçbir şey kaldıramaz.

Senin anlayacağın, kendime ait önemli bazı işlerimle ilgilenmek zorundayım."

"Ne gibi işler bunlar?"

"Örneğin gardırobum. Yanılmıyorsam, yeni gri kostümümde bir yağ lekesi var -bir tek leke, ama beni rahatsız etmeye yetiyor. Sonra kışlık paltomun arasına naftalin koyarak kaldırmam gerekiyor.

Sonra, evet sonra, bıyığımın kırpılma zamanı geldi sanıyorum. Arkasından da uçlarına pomat uygulamam gerekiyor."

"Güzel," diyerek pencereye yürüdüm. "Ama sizin bu korkunç programı uygulayabileceğinizden biraz kuşkuluyum. Bakın, kapı çalıyor. Anlaşılan, size bir müşteri geldi."

Poirot, "İşin ulusal çapta bir önemi yoksa yerimden bile kıpırdamam," diye böbürlendi.

Az sonra, merdiveni hızlı hızlı çıkan nefes nefese kalmış, kırmızı yüzlü, şişman bir bayan karşımızdaydı.

Önüne çıkan ilk koltuğa çökerek, "Siz Bay Poirot musunuz?" diye sordu.

"Hercule Poirot benim, hanımefendi." Kadın Poirot'ya eleştiren bir bakışla baktı. "Hiç de zannettiğim gibi değilmişsiniz. Gazeteye ne kadar zeki bir dedektif olduğunuza dair o yazıyı siz mi koydurdunuz yoksa kendileri mi koymuşlar?"

Poirot, "Hanımefendi!" diyerek doğruldu.

"Üzgünüm, ama eminim ki günümüzdeki şu gazeteleri biliyorsunuzdur. 'Bir gelinin çirkin bekâr arkadaşına söyledikleri' diye başlayan bir yazıyı okumaya girişiyorsunuz, ama sonunda bütün

konunun, her hangi bir eczaneden satın alabileceğiniz bir şampuan olduğu ortaya çıkıyor. Hepsi boş laf. Umarım, gücenmediniz. Benim için ne yapmanızı istediğimi söyleyeceğim. Bana ahçımı bulmanızı istiyorum."

Poirot kadına bakakalmıştı. İlk kez ne diyeceğini şaşırmıştı. Ben, bir türlü önleyemediğim sırıtışımı gizlemek için başımı öbür yana çevirdim.

Kadın, "Her şey şu münasebetsiz işsizlik yardımının yüzünden," diye devam etti.

"Hizmetkârların kafasına olmadık şeyler sokuyorlar. Yok efendim, daktilo olacaklarmış vs. Şu işsizlik yardımına bir son verin diyorum. Hizmetkârlarımın ne gibi bir şikâyetlerinin olabileceğini merak ediyorum. Haftada bir; öğleden sonra ve akşam, ayrıca her iki pazardan birinde izinliler.

Çamaşırlar yıkanmak için dışarıya veriliyor. Bizimle aynı yemekleri yiyorlar. Evimizde de margarinin damlası yok, yalnız en iyi kalite tereyağı kullanıyoruz."

Kadıncağız soluğu kesildiği için durunca Poirot fırsatı kaçırmadı. Hemen ayağa kalkara k en azametli tavrıyla konuştu.

"Ne yazık ki yanlış yere geldiniz, hanımefendi. Ben hizmetlilerin koşulları hakkında bir araştırma yapmıyorum. Özel bir dedektifim."

Ziyaretçimiz, "Orasını biliyorum," dedi. "Siz bana ahçımı bulmanızı istediğimi söylememiş miydim? Çarşamba günü bana tek kelime söylemeden evden çıktı ve bir daha geri dönmedi."

"Üzgünüm ama, bu gibi olaylarla ilgilenmiyorum, hanımefendi. Size iyi günler."

Ziyaretçimiz öfkesinden kişnemeyi andıran bir ses çıkardı. "Bütün sorun fazla kibirli olmanız, öyle değil mi, bayım? Yalnız hükümet sırlarıyla ve konteslerin pırlantalarıyla ilgileniyorsunuz demek? Size şu kadarını söyleyeyim; bir hizmetkâr, benim konumumdaki bir hanim için bir taç veya bir gerdanlık kadar önemlidir. Hepimiz, pırlantalarımızı ve incilerimizi takıp otomobilimizle dolaşmaya çıkan kibar hanımefendilerden olamayız. İyi bir ahçı iyi bir ahçıdır. Onu kaybettiğiz zaman ise bu kayıp sizin için kibar bir hanımefendinin inci kolyesini kaybetmesi gibi bir şeydir."

Poirot bir an vakarı ve mizah duygusu arasında bocaladı. Sonunla gülerek tekrar yerine oturdu.

"Siz haklısınız, hanımefendi, ben ise haksızım. Verdiğiniz karşılıklar yerinde ve zekiceydi.Bu olay bir yenilik olacak. Şimdiye kadar hiç kayıp bir hizmetkârı aramamıştım. Gelişinizle ulusal düzeyde önemi olan bir sorun avucumuza düştü. Haydi bakalım! Bu pırlanta gibi ahçının çarşamba günü evden çıktığını ve bir daha dönmediğini söylüyorsunuz. Çarşamba dündü, değil mi?"

"Evet, ahçımın izin günüydü."

"Ahçınız büyük bir olasılıkla bir kazaya uğramıştır, hanımefendi. Onu hastanelerden sordurdunuz mu?"

"Dün aynen sizin gibi düşünmüştüm, ama bu sabah sandığını istetti. Bana bir satır not bile yok! Eğer evde olsaydım bunu onun yanına bırakmazdım. Bu nankörlüğü hak etmedim ben! Ne yazık ki kasaba kadar gitmiştim."

"Kadıncağızı bana tarif eder misiniz?"

"Orta yaşlı, tıknaz, hafif kırlaşmaya başlayan siyah saçlı biri. Namuslu bir kadındır. Benden önceki yerinde on yıl çalışmıştı. Adı

Eliza Dunn'dı."

"Peki, çarşamba günü onunla aranızda bir anlaşmazlık falan olmuş muydu?"

"Kesinlikle hayır. Garip olan da bu."

"Evinizde kaç hizmetçi çalıştırıyorsunuz?"

"İki. Oda hizmetçimiz Annie çok iyi kızdır. Biraz unutkan, kafası da delikanlılarla dolu, ama onu yönlendirdiğiniz takdirde iyi bir işçidir."

"Hizmetçiyle ahçı iyi geçiniyorlar mıydı acaba?"

"Tabii ki aralarında bazı sürtüşmeler olmuştu, ama genellikle araları iyiydi."

"O kız, bu olaya ışık tutabilecek bir şey bilmiyor mu?"

"Bilmediğini söylüyor, ama hizmetkârları bilirsiniz, birbirlerini tutarlar."

"Neyse bunu da araştıracağız. Nerede oturduğunuzu söylemiştiniz?"

"Clapham'de; Prince Albert Sokağı 88'de."

"Güzel. Şimdi size iyi günler. Bugün bir ara evinize uğrayacağım."

Bayan Todd, çünkü yeni dostumuzun adı bu idi, bundan sonra izin isteyip gitti. Poirot bana yüzünde acıklı bir anlamla baktı.

"Yeni işimizi görüyor musun, Hastings? Clapham Ahçısının Ortadan Kayboluşu. Dostumuz Başmüfettiş Japp bunu asla, asla duymamalı!"

Poirot bundan sonra bir ütüyü ısıttı ve gri takım elbisesindeki yağ lekesini bir kurutma kâğıdının yardımıyla çıkarmaya girişti. Bıyığının bakımını istemeye istemeye başka bir güne erteledi, böylece Clapham'e doğru yola çıktık.

Prince Albert Sokağı derli toplu küçük evlerden oluşan bir sokaktı.Evlerin hepsi birbirinin eşiydi ve pencerelerinde temiz dantel perdeler, kapılarında pırıl pırıl cilalanmış pirinç tokmaklar vardı.

88 numaranın ziline bastığımızda kapı güzel yüzlü bir hizmetçi kız tarafından açıldı. Bayan Todd vakit kaybetmeden bizi karşılamak için hole çıktı. "Gitme, Annie," dedi. "Bu bey bir dedektif ve sana bazı sorular sormak isteyecektir."

Annie'nin yüzünde endişeyle karışık bir heyecanın çatıştığı fark ediliyordu.

Poirot evin hanımına doğru hafif bir reveransla, "Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi.

"Hizmetçinize gerçekten de birkaç soru sormak istiyorum. Ama sizce bir sakıncası yoksa yalnız olarak."

Bizi küçük bir salona aldılar. Bayan Todd istemeye istemeye yanımızdan ayrıldıktan sonra da Poirot sorgusuna başladı.

"Bize söyleyeceklerinizin çok büyük bir önemi olacaktır, Matmazel Annie," diye söze başladı.

"Bu olayın aydınlatılmasına ancak siz yardımcı olabilirsiniz. Sizin yardımınız olmadan ben hiçbir şey yapamam."

Kızın yüzündeki endişe kaybolmuş, zevkli bir beklentiyle dolu heyecan daha da belirginleşmişti.

"Size bildiğim her şeyi söyleyeceğim efendim," dedi.

"Bu iyi." Poirot kıza gülümsedi. "Şimdi her şeyden önce bu konuda sizin fikriniz nedir? Oldukça zeki bir kıza benziyorsunuz. Bu hemen anlaşılıyor! Eliza'nın ortadan kaybolmasının size göre açıklaması nedir?"

Bu şekilde cesaretlendirilince Annie'nin iyice çenesi açıldı.

"Beyaz esir tüccarları beyefendi. En başından söyledim bunu! Ah! beni hep öylelerine karşı uyarıyordu. 'Bey 'ne kadar kibar gözükürse gözüksün kimsenin verdiği bir şeyi koklama, hiçbir tatlı veya çikolata yeme!' derdi. Şimdi de onu ele geçirdiler. Şişman kadınların sevildikleri doğu ülkelerden birine postalamışlardır onu!"

Poirot ciddiyetini hiç bozmadı. "Ama böyle olsaydı sandığını istetir miydi dersiniz?" diye sordu.

"Bilmem ki efendim. O yabancı ülkelerde bile eşyasını isterdi herhalde."

"Sandığı kim almaya geldi? Bir erkek mi?"

"Carter Paterson'du efendim."

"Sandığa eşyalarını siz mi doldurdunuz?"

"Hayır, efendim, sandık doldurulmuş ve iplerle de bağlanmıştı."

"Ya? İşte bu ilginç. Demek oluyor ki kadıncağız çarşamba günü bu evden ayrılırken geri dönmemeye kararlıydı. Siz de bunu anlayabiliyorsunuz, değil mi?"

"Evet efendim." Annie biraz şaşırmış görünüyordu. "Orasını düşünmemiştim." Ümitle ekledi.

"Ama onu yine de beyaz esir tüccarları kaçırmış olabilir, öyle değil mi, efendim?"

Poirot, "Olabilir tabii," dedi gayet ciddi bir tavırla. Sonra da devam etti. "Aynı yatak odasında mı kalıyordunuz?"

"Hayır, efendim, odalarımız ayrıydı."

"Eliza buradaki işinden hoşnut olmadığına dair size bir şeyler söylemiş miydi? İkiniz de burada mutlu muydunuz?"

"Eliza gitmek istediğinden hiç söz etmemişti. Burası iyi bir yer... Kız duraksadı.

Poirot, "Açık konuşun kızım," dedi. "Hanımınıza bir şey söylemem.

"Tabii efendim. Hanımefendi biraz zor biri. Ama yemeklerimiz iyi ve bol. Bizden hiçbir şey esirgenmiyor. Akşamları sıcak bir şeyler yiyebiliyoruz. İzin günlerimiz de var. Yani Eliza hayatında bir değişiklik istemiş olsa bile, eminim, dünyada böyle gitmezdi. Ayını doldururdu. Hanımefendi bu yaptığı yüzünden onun bir aylığını kesebilir."

"Peki, işiniz fazla mı ağır?"

"Hanımefendi biraz fazlaca titiz. Daima köşelerde parmağını gezdiriyor, toz falan arıyor. Bir de pansiyoner var. Ona paralı konuk diyorlar. Ama yalnız kahvaltıyla akşam yemeğinde var. Aynen beyefendi gibi. Bütün günlerini şehir merkezindeki işyerlerinde geçiriyorlar."

"Beyefendiden hoşlanıyor musunuz?"

"Fena biri değil. Çok sessiz, ama biraz cimri."

"Eliza'nın gitmeden önce en son ne söylediğini hatırlayabilecek misiniz?"

"Evet. 'Sofradan şeftali kompostosu artarsa akşam yemeğinde yeriz. Biraz beykın ve patates kızartmasıyla birlikte,' demişti. Şeftali kompostosuna bayılıyordu. Onu bu şekilde tuzağa düşürdülerse hiç şaşmam."

"Çarşambalar izin günü müydü?"

"Evet. O, çarşambaları çıkardı, ben de perşembeleri."

Poirot birkaç soru daha sorduktan sonra da bu kadarının yeteceğine karar verdi. Annie odadan çıkınca Bayan Todd merak içinde içeri koştu. Annie'yle yaptığımız konuşma sırasında odadan çıkarılmasına çok içerlediği belliydi. Ama Poirot onun gururunu okşamayı bildi.

"Sizin gibi olağanüstü zeki bir hanımefendi için biz zavallı dedektiflerin kullanmak zorunda bulunduğumuz dolambaçlı yöntemlere katlanmak zordur. Bönlük karşısında sabırlı olmak işlek zekâlılara göre iş değildir," dedi.

Bayan Todd'un kırgınlığını hafifletip bu sözlerle gönlünü aldıktan sonra Poirot konuyu kadının kocasına getirdi. Adamın şehir merkezindeki bir firmada çalıştığını akşam altıdan önce eve dönmeyeceğini öğrendi.

"Bu beklenmedik olay onu da rahatsız etmiş ve endişelendirmiş olmalı, öyle değil mi, hanımefendi?"

Bayan Todd, "Kocam hiçbir şeye endişelenmez. Bana sadece, 'Öyleyse bir başkasını bul şekerim,' dedi. Bütün söylediği bu. O kadar sakindir ki bazen beni deli ediyor. 'Nankör kadınmış. Ondan kurtulmamız iyi olmuş,' dedi."

"Ya evin öbür sakinleri hanımefendi?"

"Pansiyonerimiz Bay Simpson'u kastediyorsunuz herhalde. Sabahleyin kahvaltısı, akşamları da yemeği önüne konulduğu sürece hiçbir şeyden şikâyet etmez o."

"Mesleği nedir?"

"Bir bankada çalışıyor." Bayan Todd adamın ismini söyleyince, Daily Blare de okuduklarımı anımsayarak hafifçe irkildim.

"Genç biri mi?"

"Yirmi sekiz yaşlarında olmalı. Sakin ve sessiz genç bir adamdır."

"Onunla konuşmak isterdim. Mümkünse kocanızla da. Akşama bunun için tekrar geleceğim. Bu arada biraz dinlenmenizi öneririm hanımefendi. Biraz yorgun görünüyorsunuz da..."

"Yorgun olmam çok doğal! Önce şu Eliza sorunu. Üstelik dün bugünü indirimli satışlarda geçirdim. Bunun ne demek olduğunu bilirsiniz, Bay Poirot. Evde de bir sürü iş vardı tabii. Annie ne de olsa her işi tek başına yapamaz. Bu gidişle o da çıkıp gidecektir zaten. Evin düzeni bir kere bozulmaya görsün! Bu durumda ben yorgun olmayacağım da kim olacak!"

Poirot kadına onu çok iyi anladığını söyledi, böylece evden çıktık.

Ben, "Garip bir rastlantı, ama," dedim. "Şu sırra kadem basan memur, adı Davis'di sanırım, Simpson'la aynı bankada çalışıyormuş, iki olay arasında bir bağlantı var mıdır sizce?"

Poirot gülümsedi.

"Bir yanda sırra kadem basan bir memur, diğer yanda da ortadan kaybolan bir ahçı kadın. İkisinin arasında bir bağlantı kurmak zor. Eğer David, Simpson'u görmeye gelmiş, ahçıya âşık olmuş ve kaçarken onu da beraberinde gelmeye razı etmemişse!"

Ben güldümse de Poirot ciddiyetini korudu.

"Onun için daha kötüsü de olabilirdi," dedi. "Kulağına küpe olsun, Hastings, eğer bir gün sen de sırra kadem basacaksan iyi bir ahçı, seni güzel bir yüzden daha fazla mutlu edebilir!" Poirot kısa bir duraklamadan sonra devam etti. "Birçok çelişkilerle dolu garip bir olay, bu," dedi. "Evet, ilgilendim... gerçekten çok ilgilendim."

O akşam Prince Albert Sokağı'ndaki 88 numaralı eve tekrar gelerek Todd'la Simpson'un her ikisini de sorguladık. İlki kırk küsur yaşlarında ince uzun çeneli, neşesiz bir adamdı. "Evet, evet," dedi. "Eliza. Sanırım iyi bir ahçıydı. Ayrıca idareliydi de. Ben savurganlığı hiç sevmem."

"İşinden bu kadar ani ve sebepsiz olarak ayrılması için bir neden görebiliyor musunuz?"

Bay Todd omuzlarını silkti. "Hizmetkârları bilirsiniz işte. Karım çok fazla kuruntu yapıyor.Oysa sorun çok basit. 'Bir başkasını bul şekerim,' diyorum. Hepsi bu kadar. Olan olmuş bir kere. Ne yapsan boşuna."

Bay Simpson'dan da işe yarayacak bir şey öğrenemedik. Gözlüklü, silik bir genç adamdı.

"Onu görmüşümdür tabii," dedi. "Yaşlıca bir kadıncağızdı, değil mi? Tabii, öbürünü her zaman görüyorum. Annie'yi. İyi kızdır. Çok yardımcı oluyor."

"O ikisi iyi geçinirler miydi?"

Bay Simpson bu soruyu cevaplayamadı, emin değildi. Herhalde iyi geçiniyorlardı.

Evden çıktığımız sırada Poirot, "Burada işe yarayacak fazla bir şey öğrenemedik," dedi. O sabah anlattıklarını en ufak ayrıntısına dek tekrar tekrar anlatan Bayan Todd yüzünden gitmemiz epeyi gecikmişti.

"Yoksa düş kırıklığına mı uğradınız?" diye sordum. "Bir şeyler öğreneceğinizi mi umuyordunuz?"

Poirot başını salladı.

"Bu olasılık vardı, tabii," dedi. "Ama pek ihtimal vermiyordum."

Bundan sonraki gelişme Poirot'nun ertesi sabah aldığı bir mektup oldu. Arkadaşım pusulayı okudu ve öfkeden morarmış bir suratla bana uzattı.

Bayan Todd, Bay Poirot'nun yardımlarına ihtiyacının kalmadığını üzülerek bildirir. Konuyu kocasıyla görüştükten sonra hizmetçilerle ilgili bir iş yüzünden bir dedektifi görevlendirmenin saçma olacağını anlamış bulunuyor. Bayan Todd danışma ücreti olarak on sterlin ekliyor.

Poirot, "Aha!" diye sesini yükseltti. "Demek Hercule Poirot'yu bu kadar kolay başlarından atabileceklerini sanıyorlar! Hatırlarını kırmamak için iki paralık işlerini kovuşturmayı kabul ediyorum onlar da karşılığında beni böyle sepetliyorlar. Bu münasebetsizlikte Bay Todd'un parmağı olduğundan şüpheleniyorum. Hayır diyorum, hayır! Gerekirse kendi sterlinlerimi de harcarım, ama bu işin içyüzünü öğreneceğim."

"İyi de, nasıl?" diye sordum.

Poirot sakinleşti. "Önce gazetelere bir ilan vereceğim. Şöyle ki: 'Eliza Dunn eğer bu adrese başvurursa kendisi için çok yararlı olacak birşey öğrenebilir.' Bu ilanı aklına gelen bütün gazetelere ver, Hastings.Ondan sonra bazı araştırmalarda bulunacağım. Haydi git artık, vakit kaybetmememiz gerekiyor!"

Poirot'yu o gün akşama kadar görmedim. Ancak akşam neyle meşgul olduğunu bana söylemek lütfunda bulundu.

"Bay Todd'un firmasında biraz araştırma yaptım," dedi. "Çarşamba günü işinin başındaymış. Dürüst biri olarak biliniyor. Simpson'sa perşembe günü hasta olduğu için bankaya gitmemiş. Ama çarşamba günü oradaymış. Davis'le fazla bir arkadaşlığı yokmuş. Burada da olağandışı bir şey yok. Hayır. Bütün ümidimiz gazete ilanlarında."

İlan tam zamanında bütün günlük gazetelerde çıktı. Poirot'nun verdiği direktif uyarınca bir hafta süreyle de çıkmaya devam edecekti. Hiç de ilginç olmayan bu kayıp ahçı olayına duyduğu ilgi gerçekten de tuhaftı. Ama adam başarıya ulaşıncaya kadar devam etmeyi kendisine onur sorunu yapmıştı. O sıralarda ona birbirinden ilginç işler getirdiler, fakat o hepsini geri çevirdi. Her sabah gelen mektuplarının başına koşuyor, onları heyecanla gözden geçiriyor, sonra da içini çekerek masanın üstüne bırakıyordu.

Ama sabrımız en sonunda ödüllendirildi, Bayan Todd'un ziyaretini izleyen çarşamba günü pansiyoncu kadın Eliza Dunn adındaki bir hanımın bizi görmek istediğini haber verdi.

Poirot, "Nihayet!" diye atıldı. "Çabuk yukarı çıkmasını söyleyin! Hemen!"

Şaşkına dönen pansiyoncu kadın aşağı koştu, az sonra da Bay Dunn'la geri döndü. Kadın aşağı yukarı bize anlatıldığı gibiydi: Uzun boylu, tıknaz yapılı ve saygın görünüşlü.

"İlana yanıt vermeye geldim," diye açıkladı. "Bir karışıklık olduğunu tahmin ediyorum, çünkü belki bilmiyorsunuz, ama ben mirasımı aldım zaten."

Poirot kadını dikkatle inceliyordu. Abartılı bir hareketle bir sandalye çekti.

"Sorun şu ki eski hanımınız Bayan Todd sizi çok merak ediyor. Başınıza bir kaza geldiğinden korkmuştu," diye açıkladı.

Eliza Dunn şaşırmış göründü. "Yani mektubumu almamış mı?"

"Sizden en küçük bir haber almamış." Poirot kısa bir duraklamadan sonra, "Şu işi anlatsanız artık," dedi.

Eliza Dunn hiç nazlanmadı. Hemen uzun anlatısına başladı.

"Çarşamba gecesi eve dönüyordum. Enikonu yaklaşmıştım ki bir centilmen beni durdurdu.

Sakallı ve geniş kenarlı bir şapka giymiş uzun boylu biriydi. 'Bayan Eliza Dunn'sınız, değil mi?' dedi. Evet demem üzerine, '88 numaradan sizi sordum,' dedi. 'Buraya gelirken sizinle karşılaşabileceğimi söylediler, Bayan Dunn. Sırf sizin için Avustralya'dan geldim. Anneannenizin adını biliyor musunuz acaba?' 'Jane Emmott'du,' diye cevap verdim. Tamam,' dedi. 'Bayan Dunn, duymamış olabilirsiniz, ama anneannenizin Eliza Leech adında canciğer bir arkadaşı vardı. Bu arkadaşı Avustralya'ya giderek orada çok zengin bir göçmenle evlendi. İki çocuğu bebeklik çağında öldüler; bu Bayan Leech de kocasının bütün mirasına sahip oldu. Bu hanım birkaç ay önce öldü, vasiyetnamesi uyarınca da size bu ülkede bir evle hatırı sayılır miktarda bir para kaldı."

Bayan Dunn devam etti. "Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Bir an şüphelendim. Adam bunu fark etmiş olmalı ki gülümsedi. 'İhtiyatlı

davranmakta haklısınız, Bayan Dunn,' dedi. İşte tanıtım belgelerim.' Bana Melbourne'daki Hurst ve Crotchet avukatlık firmasının mektubunu ve bir de kartvizit uzattı. Kendisi Bay Crotchet'ti. 'Yalnız bir, iki koşul var,' diye açıladı. 'Bu vasiyet, eve -Cumberland'dadır- yarın saat on ikiden önce yerleşmeniz koşuluyla geçerlidir. Öbür koşul önemsiz -sadece birilerinin hizmetkârı olmamanızı gerektiriyor.' Fena halde bozulmuştum. ''İyi ama ben bir ahçıyım, Bay Crotchet,' dedim. 'Evden size bunu söylemediler mi?' 'Bundan hiç haberim yoktu,' dedi. 'Burada hanımın yanında bir yardımcı ya da mürebbiye gibi bir şey olacağınızı düşünmüştüm.Bu çok büyük bir şanssızlık, gerçekten çok büyük bir şanssızlık.'

''Endişelenerek, 'Yani o paralan kaybedecek miyim?' diye sordum. Adam biraz düşünüyor göründü. Sonunda, 'Yasaları atlatmanın daima bir yolu vardır, Bayan Dunn,' dedi. 'Biz avukatlar bunu çok iyi biliriz. Burada sizin yapmanız gereken bu öğleden sonra işinizden ayrılmak.' 'İyi ama ben ayımı doldurmadım,' diye atıldım. Adam gülümsedi. 'Bir aylık ücreti feda ederek her ne zaman isterseniz işinizden ayrılabilirsiniz. Hem hanımınız durumunuzu göz önünde tutarak sizi mazur görecektir. Bütün güçlük zamanda! Saat 23.05'de King's Cross istasyonundan kurye hareket edecek trende olmanız zorunlu. Size yol parası olarak on sterlin kadar bir avans verebilirim. İstasyondan hanımınıza bir pusula atabilirsiniz. Onu ben kendim hanımınıza götürür, durumu açıklarım.' Tabii ki razı oldum. Bir saat sonra trendeydim. O kadar şaşkındım ki sağımı, solumu şaşırıyordum.

Carlisle'a vardığımızda neredeyse şu etelerde okuduğumuz dolandırıcılardan birinin kurbanı olduğuma inanacağım geliyordu. Ama adamın bana verdiği adrese gittim -bir hukuk firmasıydı.

Bana şirin bir küçük ev kalmıştı, bir de üç yüz sterlinlik yıllık bir gelir. Bu avukatlar pek bir şey bilmiyorlardı; sadece Londra'daki bir

centilmenden bana evi ve ilk altı ay için 150 sterlini teslim etmelerini isteyen bir mektup almışlardı. Bay Crotchet bana eşyalarımı yolladı, ama hanımdan ses yoktu. Kızdığı ve bu kadarcık bir şansı bana çok gördüğü sonucuna vardım. Sandığım ı da alıkoyup giysilerimi bana kâğıt paketler içinde yolladı. Ama tabiî mektubumu hiç almadıysa sandığı istememi küstahlık olarak anlamlandırmıştır.

Poirot bu uzun öyküyü sesini çıkarmadan dinlemişti. Sonunda tatmin olmuş gibi başını salladı.

"Teşekkür ederim, bayan. Bir karışıklığın olduğu kesin. Yorgunluğunuza karşılık size küçük bir ödül vermeme İzin verin." Böyle diyerek kadının eline bir zarf sıkıştırmıştı. "Siz hemen şimdi Cumberland'a mı dönüyorsunuz? Ancak size küçük bir öğüdüm var. Sakın yemek pişirmesini unutmayın. İşler sarpa sardığında insanın bir becerisinin olması her zaman yararlıdır."

Ziyaretçimiz gittikten sonra Poirot, "Ne saf kadınmış," diye mırıldandı. "Ama onun sınıfından olanlardan bu beklenir." Birden yüzü ciddileşti. "Gel, Hastings, kaybedecek zamanımız yok. Ben Japp'a bir pusula yazarken sen bir taksi bul."

Taksiyle döndüğüm sırada Poirot kapıda beni bekliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye endişeyle sordum.

"Önce bu mesajı özel ulakla yollamaya."

Bu iş olup da tekrar taksiye binerken Poirot şoföre adresi verdi.

"Clapham'da Prince Albert Sokağı'nın seksen sekiz numarasına."

"Demek yine oraya gidiyoruz?"

"Mais oui. Ama korkarım çok geç kaldık. Kuş kafesten uçmuştur dostum Hastings."

"Kuş dediğiniz de kim?"

Poirot gülümsedi. "O silik Bay Simpson."

"Ne?" diye bağırmaktan kendimi alamadım.

"Yapma, Hastings, artık her şeyi anlamadığını söyleme bana!"

Biraz bozularak, "Ahçının uzaklaştırılmak istendiği ortada, bunu anlamamak imkânsız," dedim.

"İyi de niçin? Simpson kadıncağızı niçin evden çıkarmayı istemiş olsun? Onun hakkında bir şey mi biliyordu?"

"Hayır, hiçbir şey bildiği yoktu."

"Öyleyse niçin?"

"Adam ona ait olan bir şeyi istiyordu."

"Para mı? Avustralya'daki mirası mı?"

"Yok, canım -istediği çok başka bir şeydi." Poirot kısa bir duraklamadan sonra ciddi bir sesle konuştu. "İstediği oldukça hırpalanmış eski bir teneke sandıktı..."

"İyi ama, isterse bir sandık satın alabilirdi," diye bağırdım.

"Yeni bir sandık istemiyordu. Geçmişi belirli, saygın bir sandıktı istediği."

"Yapmayın, Poirot," diye bağırdım. "Bu kadarı çok fazla. Siz beni işletiyorsunuz."

Arkadaşım bana dikkatle baktı.

"Sende Bay Simpson'un zekâsıyla hayal gücü yok, sevgili dostum. Dinle şimdi: Simpson çarşamba akşamı ahçıyı bir bahaneyle evden ulaştırıyor. Bir kartvizit bastırmak ve bir mektup yazmak kolay şey. Adam, planının başarısını garantilemek için 150 sterlin ödemeye ve bir evi bir yıllığına kiralamaya da razı. Bayan Dunn onu tanıyamadı: Sakalla, şapka ve Avustralya şivesi onu aldatmaya yetti. Çarşamba günü böylece Simpson'un yüz elli bin sterlin değerindeki ciro edilebilir tahvili sahiplenmesiyle sona erdi."

"Simpson mu... ama o Davis'di..."

"Lütfen bırak da devam edeyim, Hastings! Simpson hırsızlığın perşembe günü ortaya çıkacağını biliyordu. Perşembe günü bankaya gitmedi, ama öğle yemeğine çıkacağı vakit Davis'in yolunu bekledi. Belki ona yaptığı hırsızlığı itiraf etti ve Davis'e senetleri ona teslim edeceğini söyledi.

Şöyle ya da böyle Davis'i kendisiyle Clapham'a gelmeye tazı etti. Hizmetçinin izin günüydü, Bayan Todd da indirimli satışlara gittiğinden evde kimse yoktu. Hırsızlık ortaya çıkıp da David'in ortadan kaybolduğu görülünce çıkarılan sonuç belli. Hırsız Davis'dir! Bay Simpson güvendedir, ertesi gün de herkesin tanıdığı namuslu memur kisvesiyle işinin başına dönebiliyor."

"Ya Davis?"

Poirot anlamlı bir el hareketi yaparak başını salladı. "İnsana inanılmayacak kadar soğukkanlı gözüküyor, ama başka nasıl bir açıklama olabilir, mon ami? " Katil için en büyük güçlüklerden biri cesedin ortadan kaldırılmasıdır . Simpson ise bunu önceden planlamıştı. Dikkatimi çeken bir nokta, Eliza Dunn'ın evden çıkarken o gece dönmek niyetinde olmasına rağmen -şeftali kompostosu

hakkında söylediklerini hatırlasana- onu almaya geldiklerinde sandığının, içindeki giysilerle götürülmeye hazır oluşu oldu. Carter Peterson'a cuma günü sandığı almaya gelmesi için haber yollayan Simpson'du, perşembe günü öğleden sonra sandığı iplerle bağlayıp sağlama alan da Simpson. Neden şüphelenilsindi ki? Bir hizmetçi evden ayrılıyor ve sandığının alınması için adam yolluyordu. Sandık etiketlenmişti. Üstünde kadının adı vardı, adres olarak da herhalde Londra'ya yakın bir tren istasyonu verilmişti. Simpson, Avustralyalı kılığı ve konuşmasıyla cumartesi sabahı geliyor, sandığı alıp üstüne yeni bir etiket yapıştırıyor "gelip alınana kadar kalmak üzere" başka bir yere yolluyor. Yetkili haklı nedenlerle durumdan şüphelenip sandığı açtıklarında, bütün öğrendikleri, "onu sömürgelerden gelmiş sakallı birinin Albert Sokağı' yakın bir demiryolu istasyonundan postaladığı oldu. Sandıkla Prince Albert Sokağı arasında bağlantı kurmak için hiçbir ipucu bulunmayacaktı. İşte bu kadar."

Poirot'nun öngörüsü doğru çıktı. Simpson iki gün önce evden işinden ayrılmıştı. Fakat işlediği suçun sonuçlarından kurtulamayacaktı. Amerika'ya doğru yola çıkan Olympia gemisinde yakalandı.

Henry Wintergreen adına yollanmış teneke bir sandık Glasgow’da demiryolu ilgililerinin dikkatini çekmişti. Sandık açılınca içinden şanssız Davis'in ölüsü çıktı.

Bayan Todd'un on sterlinlik çeki hiçbir zaman bozdurulmadı. Poirot bunu çerçeveletip oturma odamızın duvarına astı.

"Bana çok önemli bir şeyi hatırlatmak için, Hastings," dedi. "Önemsiz olanı hiçbir zaman hor görmemek için. Bir uçta ortadan kaybolan bir hizmetkâr, diğer uçta da soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet. İşte bu benim için dedektiflik hayatımın en ilginç olaylarından biri olacak."

Cornwall'ın Gizemli Olayı

Pansiyoncumuz, "Bayan Pengelley," diye ziyaretçimizi bize tanıttıktan sonra yavaşça çekildi.

Poirot'ya danışmak için birbirinden farklı pek çok kişi gelirdi, ama kapının aralığında endişeli bir tavırla ceketinin yakasını çekiştirerek duran kadın bunların hepsinden farklıydı. O kadar sıradan görünüyordu ki -elli yaşlarında zayıf ve silik bir kadıncağızdı. Ceketinin yakası sutaşıyla süslü bir tayyör giymişti. Boynunda ince bir altın kolye dikkati çekiyordu. Kır saçlarının üstüne ona şaşılacak derecede yakışmayan şapka oturtmuştu. Bir taşra kentinin sokaklarında her gün yüzlerce Bayan Pengelley'in yanından geçebilirsiniz. Poirot yerinden kalktı ve ne kadar sıkıldığı belli olan kadıncağızı nazik bir tavırla karşıladı. Hanımefendi! Lütfen buyrun, oturun. Bu bey meslektaşım Yüzbaşı Hastings."

Kadın bir yandan, "Siz dedektif Bay Poirot'sunuz, değil mi?" diye mırıldandı.

"Hizmetinizdeyim, hanımefendi."

Fakat konuğumuzun sanki dili tutulmuştu. Derin bir göğüs geçirdi, .Parmaklarını büküyor, yüzü de kızardıkça kızarıyordu.

Poirot, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, hanımefendi?" diye sordu.

"Düşündüm ki... yani şunu demek istiyorum..."

"Lütfen devam edin, hanımefendi. Lütfen."

Bu şekilde cesaretlendirilen Bayan Pengelley kendini biraz toparladı.

"Sorun şu; Bay Poirot, polisle herhangi bir ilişiğimin olmasını istemiyorum. Hayır, kıyamet kopsa polise gitmem! Ama beni korkunç derecede kaygılandıran bir şey var. Yine de gelmekte iyi ettiğime emin değilim..." Kadıncağız birdenbire sustu.

"Benim polisle hiçbir ilişiğim yok. Yaptığım kovuşturmalar tamamen özeldir."

Bayan Pengelley bu özel kelimesine dört elle sarıldı.

"Evet, benim istediğim de bu. Dedikodu olmasını, gazetelere düşmemizi istemem. Gazeteciler öyle kötü niyetlidirler ki. Bir kez dillerine düşsek aile bir daha başını dik tutamaz. Üstelik emin de değilim... Ne var ki korkunç bir şey aklıma geldi ve onu bir türlü kafamdan çıkarıp atamıyorum."

Kadın soluk almak için durakladı. "Kimbilir belki de zavallı Edward'a büyük bir haksızlık ediyorum. Bir eşin böyle şeyler düşünmesi çok kötü bir şey. Ama günümüzde gazetelerde o kadar feci şeyler okuyoruz ki..."

"Özür dilerim, ama kocanızdan mı söz ediyordunuz?"

"Evet."

"Ve ne yaptığından şüpheleniyorsunuz?"

"Böyle bir şeyi ağzıma almaktan hoşlanmıyorum, Bay Poirot. Ama bu gibi şeylerin olduğunu, o zavallıların da hiçbir şeyden şüphelenmediklerini okuyoruz."

Ben kadıncağızın asıl konuya gelmesinden ümidimi kesmeye başlıyordum, ama Poirot şaşılacak bir sabır gösterdi.

"Korkmadan içinizi dökün, hanımefendi. Şüphelerinizin bir dayanağının olmadığını ortaya çıkardığımız takdirde ne kadar sevineceğiniz düşünün."

"Bu doğru. Hiçbir şey bu belirsizlik kadar yıpratıcı olamaz. Evet Bay Poirot, birisinin beni zehirlediğinden şüpheleniyorum."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

Çekingenliğinden artık tamamıyla sıyrılan Bayan Pengelley, daha çok bir doktora söylenmesi gereken şikâyetlerini sıralamaya girişti.

Poirot, "Yemek yedikten sonra sancı duyuyor ve mideniz bulanıyor öyle mi?" dedi. "Sizinle ilgilenen bir doktorunuz yok mu? O ne diyor?"

"Akut gastrit olduğunu söylüyor, Bay Poirot. Ama onun da bu işe aklının ermediğini ve rahatsız olduğunu görebiliyorum. İlaçlarımı de sürekli değiştiriyor, ama hiçbir şeyin yararı olmuyor."

"Endişelerinizden ona söz ettiniz mi?"

"Kesinlikle hayır, Bay Poirot. Sonra dedikodu bütün şehre yayılabilir. Hem derdim belki de gerçekten gastrit. Yine de Edward bazı hafta sonları evde olmayınca sağlığımın yerinde olmasına şaşmamak elde değil. Freda bile bunu fark etti, Bay Poirot. Freda yeğenimdir. Bir de yaban otları yok etmek için alınmış olan zehir var. Onu hiç kullanmadığı halde, bahçıvan şişenin yarı yarıya boşaldığını söylüyor." Bayan Pengelley bunları söylerken yalvarır gibi Poirot'ya bakıyordu.

Dostum, ona cesaret vermek ister gibi gülümsedi ve önüne kâğıt, kalem çekti. Şimdi işimize bakalım, hanımefendi," dedi. "Evet, siz ve

kocanız nerede oturuyorsunuz?"

"Polgarwith'de. Cornwall eyaletinde küçük bir kenttir."

"Çoktan mı orada oturuyorsunuz?"

"On dört yıldır."

"Ve aileniz sizinle kocanızdan oluşuyor, öyle mi? Çocuğunuz yok mu? "

"Ne yazık ki yok." '

"Galiba bir yeğenden söz etmiştiniz."

"Evet. Freda Stanton ölen görümcemin kızıdır. Son sekiz yıldır bizimle oturuyordu. Bir hafta öncesine kadar da bizimle beraberdi."

"Ya... Peki, bir hafta önce ne oldu?"

"Evdeki hava tatsızlaşmıştı. Freda'ya ne olduğunu anlayamıyordum. O kadar kaba ve küstah olmuştu ki. Hele kızdığı zamanlar korkunçtu. Sonunda günün birinde büsbütün kudurdu. Berbat bir kavgadan sonra bütün eşyasını toplayıp evi terk etti ve kentte kendine ayrı bir yer tuttu. Onu o zamandan bu yana görmedim. Bay Radnor da, " 'O’nu bırakın. Aklı başına gelsin,' dedi."

"Bay Radnor da kim?"

Bayan Pengelley ilk gelişindeki gibi sıkıntılı bir hal aldı. Sonunda, O... sadece bir dosttur," dedi.

"İyi bir genç adamdır."

"Yeğeninizle arasında bir şey mi var?"

Bayan Pengelley kesin konuştu. "Hiçbir şey yok."

Poirot konuyu değiştirdi. "Sizinle kocanızın maddi durumunuzun iyi olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet. Oldukça varlıklıyız."

"Para size mi yoksa kocanıza mı ait?"

"Oh, her şey Edward'ın. Benim kendime ait hiçbir şeyim yok."

"Hanımefendi, sistemli çalışmak için bazen acımasız davranmak zorundayız. Sizin durumunuzda da bir neden aramalıyız. Kocanız halde sırf oyalanmak için sizi zehirlemeye çalışmayacaktır! Sizi ortadan kaldırmayı istemesi için bir neden aklınıza geliyor mu?"

Bayan Pengelley, "Muayenehanesinde çalışan o sarı saçlı sürtük var," diye öfkeyle atıldı.

"Kocam diş doktorudur, Bay Poirot; dediğine göre de muayenehanesinde saçları kısa kesilmiş ve beyaz gömlekli bir kız bulunmalıymış. Randevularını kaydedecek ve yapacağı dolguları hazırlayacak zeki bir kız. Aralarında bir şeylerin olduğu kulağıma geldi, ama o tabii ki inkâr ediyor."

"Yabani otları yok etmek için kullanılan şu ilacı kim ısmarladı?"

"Kocam, bir yıl önce."

"Şu yeğeniniz, kendine ait parası var mı?"

"Sanıyorum, yılda elli sterlin kadar bir şey. Kocamı terk ettiğim takdirde geri dönüp Edward'ın evini idare etmeyi çok ister."

"Demek kocanızı terk etmek aklınızdan geçti?"

"Her şeyin istediği gibi olmasına izin verecek değilim. Kadınlar artık eski günlerdeki gibi ezilmeye mahkûm köleler değiller, Bay Poirot."

"Bağımsız ruhunuzdan dolayı sizi kutlarım, hanımefendi. Ama isterseniz pratik olalım. Bugün

Polgarwith'e dönüyor musunuz?"

"Evet, buraya bir tur treniyle geldim. Trenim bu sabah altıda yola çıktı, bu öğleden sonra beşte de geri dönüyor."

"Güzel! Şu sırada programımda çok önemli bir iş yok. Sizin şu küçük sorununuzla ilgilenebilirim. Yarın Polgarwith'de olacağım. Dostum Hastings'i sizin bir uzak akrabanız, örneğin ikinci dereceden bir kuzininizin oğlu olarak tanıtabilir miyiz? Ben de onun eksantrik yabancı dostuyum. O vakte kadar siz yalnız kendi hazırladığınız ya da gözlerinizin önünde hazırlanmış şeyleri yiyin. Güvenebileceğiniz bir hizmetçiniz var mı?"

"Jessie iyi bir kızdır. Ona güvenim tam."

"Öyleyse yarın görüşürüz, hanımefendi. O vakte kadar hoşça kalın."

Poirot müşterisini kapıya kadar geçirdikten sonra koltuğuna döndü,kadının, sinirli parmaklarıyla tüylü eşarbından kopardığı iki minik ipliği tüm dalgınlığına karşın gözünden kaçırmadı. Onları dikkatle alıp sepetine attı. Bu işe ne diyorsun, Hastings?" diye sordu. Pis bir iş derim."

Evet, hanımın şüpheleri doğru çıktığı takdirde. Ama acaba doğru mu? Bugünlerde yabani otları yok etmek için bir şişe zehir ısmarlayan kocanın vay haline. Hele karısının gastriti varsa ve isteri krizleri geçirmeye meyilli biriyse, adamcağızın vay haline."

"Sizce sorun bundan mı ibaret?"

"Sorun işte burada, Hastings, bilmiyorum. Ama bu olay merakımı kamçıladı, hem de çok. Çünkü kadın bende isterik biri izlenimini bırakmadı. Aslında, yanılmıyorsam çok acıklı bir insanlık dramıyla karşı karşıyayız. Söylesene, Hastings, Bayan Pengelley'in kocasına karşı duyguları sence nasıl?"

Korkuyla çatışma halindeki bağlılık," diye öne sürdüm.

"Normal olarak bir kadın dünyada kocası dışında herkesi suçlayabilir. Ne olursa olsun ona inancını sürdürmeye çalışır."

"Ama 'öbür kadın' durumu karmaşıklaştırmıyor mu?"

"Evet, sevgi kıskançlığın etkisiyle nefrete dönüşebilir. Ama nefret kadıncağızı polise başvurmaya götürmeliydi -bana değil. Patırtı çıkmasını, bir skandalın patlak vermesini isterdi. Hayır, yine küçük gri hücrelerimizi çalıştıralım. Bayan Pengelley niçin bana geldi? Kuşkularının yanlışlığını kanıtlatmak için mi? Yoksa doğruluklarını kanıtlatmaya mı? İşte burada anlayamadığım bir şey var, belirsiz bir neden. Dostumuz Bayan Pengelley olağanüstü bir aktris mi? Hayır, samimiydi, samimi olduğuna yemin edebilirim, işte bu yüzden bu olayla ilgileniyorum. Sen lütfen şu tren tarifelerine bak da Polgarwith'e kaçta tren olduğunu öğrenelim."

Günün en uygun treni saat bir buçukta Paddington'dan kalkıyor, yediyi birkaç dakika geçe de Polgarwith'e varıyordu. Yolculuk olaysız geçti. Tatlı bir şekerlemeden silkinerek uyandım ve kasvetli küçük istasyonun peronuna ayak bastım. Çantalarımızı Duchy Oteli'ne götürdük, hafif bir yemeğin ardından Poirot sözüm ona kuzinime küçük bir akşam ziyareti yapmaya gitmemizi önerdi.

Pengelley'lerin evi yolun biraz berisindeydi, önünde de küçük bir bahçesi vardı. Hafif çiçek kokuları akşamın esintisiyle insanın burnuna geliyordu. Bu sakin güzellikle şiddet düşüncelerini uzlaştırmak insana imkânsız görünüyordu. Poirot kapının zilini çaldı. Kimse kapıyı açmayınca yine zile asıldı. Bu kez kısa bir aradan sonra kapı saçı başı dağınık bir hizmetçi kız tarafından açıldı.

Gözleri ağlamaktan kızarmıştı gürültüyle burnunu çekiyordu.

Poirot, "Bayan Pengelley'i görmeye geldik," dedi. "İçeri girebilir miyiz?"

Hizmetçi bize bakakalmıştı. Sonra dobra dobra açıkladı. "Duymadınız mı yoksa? Hanımefendi öldü. Bu akşam -yarım saat önce- kaybettik onu."

Donakalmıştık. Sonunda, "Neden öldü ki?" diye sorabildim.

"Herhalde bir bileni vardır." Kız omzunun üzerinden arkaya göz attı. "Evde hanımefendinin yanında birinin kalması gerekmese hemen şimdi eşyalarımı toplayıp giderdim. Ama hanımefendinin ölüsünü öyle terk edilmiş halde bırakamam. Bir şey söylemek bana düşmez, onun için de bir şey söyleyecek değilim- ama herkes biliyor. Haber bütün kente yayılmış. Bay Radnor bakana yazmazsa bir başkası yazacaktır. Doktor istediğini söyleyebilir. Beyefendiyi daha bu akşam yabani ot zehirini raftan alırken görmedim mi ben? Dönüp de ona baktığımı görünce de yerinden hoplamadı mı? Hanımefendinin lapası da masanın üstünde ona götürülmeyi bekliyordu. Bu evde kaldığım süre içinde ağzıma tek bir lokma koymam! Açlıktan ölsem bile koymam."

"Hanımınıza bakan doktor nerede oturuyor?"

"Adı Dr. Adams. Köşeyi dönünce ikinci ev."

Poirot hızla döndü. Yüzünün rengi solmuştu.

"Bu kız, hiçbir şey söylemeyecek olan bir kıza göre çok şey söyledi," dedim.

Poirot yumruk yaptığı elini öbür avucuna vurdu. "Ben ne budalaymışım, Hastings. Ne kocaman bir budala. Küçük gri hücrelerimle övündüm, ama gel gör ki bir insan hayatı kaybettim, hem de kurtarılması için bana gelen bir insanın hayatını. Bu kadar çabuk bir şey olabileceği aklıma bile gelmemişti. Tanrı beni bağışlasın, bir şeyin olabileceğini düşünmemiştim. Kadıncağızın öyküsü bana o kadar yapay görünmüştü ki. İşte doktorun evine geldik. Bakalım, ondan ne öğreneceğiz."

Dr.Adams romanlardaki kırmızı yüzlü ve babacan taşra doktorların biriydi. Bizi nazik bir tavırla karşıladı, ama niçin geldiğimizi öğrenince yüzünün rengi kırmızıdan mora döndü. "Saçma! Tek kelimeyle saçma! Hastanın doktoru değil miydim ben? Kadıncağızın hastalığı gastritti, düpedüz gastrit. Bu şehir zaten bir dedikodu yuvası. Skandal tutkunu bir sürü ihtiyar kadın bir araya gelip olmadık şeyler icat ederler. O skandal paçavralarını okuyorlar, oturdukları şehirde biri zehirlenecek olsa keyiflerinden bayılacaklar. Bir rafın üstünde bahçıvanın kullanacağı bir zehiri gördüler mi tamam... hayal güçleri fazla mesai yapıyor. Edward Pengelley'i tanırım, kuduz bir köpeği bile zehirleyemez o. Hem karısını niçin zehirlemek istesin ki? Siz onu söyleyin."

"Belki de bilmediğiniz bir şey var, sayın doktor." Poirot bu başlangıçtan sonra Bayan Pengelley'in ona yaptığı ziyaretin ana hatlarını doktora anlattı. Kimse Dr. Adams'dan daha fazla şaşırmazdı. Adamcağızın adeta gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"Aman Tanrım!" diye soludu. "Zavallı kadın aklını kaçırmış olmalı. Niçin benimle konuşmadı sanki? Asıl yapması gereken buydu."

"Korkularıyla alay edilmesini istememiştir." Hiç de değil. Ben açık fikirli biriyimdir. Yani öyle olduğumu umut ediyorum."

Poirot doktora bakarak gülümsedi. Doktorun, itiraf etmek isteyeceğinden daha fazla rahatsız olduğu belliydi. Evinden çıktığımız sırada Poirot bir kahkaha attı.

"Adamda katır inadı var. Gastrit olduğunu söylemiş, onun için mutlaka gastrittir. Yine de aklı karıştı."

"Bundan sonra ne yapıyoruz?"

"Otele dönüp şu feci İngiliz taşrası yataklarının birinde feci bir gece geçireceğiz, mon ami. Şu ucuz İngiliz yatakları içler acısı!"

"Ya yarın ne olacak?"

"Yapabileceğimiz bir şey yok. Londra'ya dönüp bundan sonraki gelişmeleri bekleyeceğiz."

"İyi de ya herhangi bir gelişme olmazsa?" diye itiraz ettim. "Olacak, olacak! Buna emin olabilirsin. İhtiyar doktorumuz istediği kadar rapor verebilir, ama insanların çenesini kapatamaz. Ve insanlar susmayacaklardır, buna emin olabilirsin!"

Trenimiz ertesi sabah on bir buçukta kalkıyordu. İstasyona gitmeden önce Poirot bir de Bayan Freda Stanton'u görmek istedi. Ölen kadının yeğenini kaldığı evde bulduk. Yanındaki uzun boylu, esmer genç adamı biraz kızarıp bozararak bize Jacob Radnor olarak tanıttı.

Freda Stanton, Cornwall'da sık rastlanan tipte kara kaşlı, kara gözlü ve pembe yanaklı çok güzel bir genç kızdı. Fakat kara gözlerinde ışıltı, kışkırtılmaması daha doğru olacak öfkeli bir mizacı ele veriyordu.

Poirot kendini tanıtıp niçin geldiğini açıkladıktan sonra Freda, "Zavallı yengem," dedi. "Ne kadar acıklı. Ona karşı daha uysal ve sabırlı davranmadığım için bütün sabah burada üzüldüm, durdum."

Radnor genç kızın sözünü kesti. "Sen çok şeye katlandın, Freda"

"Orası öyle, Jacob, ama çok öfkeli ve çabuk sinirlenen biri olduğu mu da biliyorum. Yengemin ki düpedüz saçmalıktı. Gülüp geçmeliydim Ama dayımın onu zehirlediğini düşünmesi münasebetsizliğin büyüğüydü. Onun elinden aldığı yiyecekleri yedikten sonra gerçekten fenalaşması bence telkinden başka bir şey değildi. Fenalaşacağına aklını takıyor, gerçekten de fenalaşıyordu."

"Aranızdaki anlaşmazlığın gerçek sebebi neydi, genç bayan?" Freda Stanton duraklayarak Radnor'a baktı. Genç adam Freda'nın neyi ima ettiğini hemen kavradı.

"Benim artık gitmem gerek, Freda," dedi. "Akşama görüşürüz. Sizler de buradan istasyona gideceksiniz herhalde, beyler?" Poirot öyle olduğunu söyledi, genç adam da gitti.

Poirot muzip bir gülümseyişle, "Nişanlısınız, değil mi?" diye sordu.

Freda Stanton kızararak öyle olduğunu doğruladı. Ve, "Yengemle aramdaki çekişmenin bütün nedeni de buydu," diye ekledi. "Bu evliliği yapmanızı onaylamıyordu demek?"

"Sorun yalnızca bu değildi. Yani..." Kızcağız sözlerine devam edemedi.

Poirot onu cesaretlendirmeye çalıştı. "Ee, sonra?"

"Ölmüş bir kadının arkasından böyle konuşmak çok korkunç, Size söylemediğim takdirde hiçbir şeyi anlayamayacaksınız. Yengem Jacob'a kalbini kaptırmıştı."

"Sahi mi?"

"Evet. Ne kadar saçma, değil mi? Yengem ellisini aşmıştı, Jacob ise otuzlu yaşların başlarında.

Ama olan olmuştu bir kere. Kadıncağız onun için deli oluyordu. Sonunda yengeme Jacob'un benimle ilgilendiğini söylemek zorunda kaldım. Bunu çok kötü karşıladı. Söylediklerimin tek kelimesine inanmadı, sonuçta da o kadar kabalaştı ve bana hakaret etti ki benim çileden çıkmam kaçınılmazdı. Jacob'la durumu konuşunca en iyisinin, yengemin biraz aklı başına gelene kadar evden uzaklaşmam olduğuna karar verdik. Zavallı kadın -ne kadar açınılacak bir durumdaymış meğer."

"Öyle görünüyor. Teşekkür ederim, genç bayan, duruma açıklık getirmenize çok sevindim."

Radnor'un sokağın aşağısında bizi beklediğini görünce biraz şaşırmadık desem yalan olur.

"Freda'nın size neler söylediğini tahmin edebiliyorum," dedi. "Çok şanssız bir olay. Ayrıca benim için de ne kadar rahatsızlık verici olduğunu tahmin edebilirsiniz. Bu işte benim hiçbir suçumun olmadığını söylememe gerek yok. Gösterdiği ilgiye önceleri memnun olmuştum; yaşlı hanımın Freda'yla bana yardımcı olacağını sanıyordum. Oysa gerçek çok saçma ve bir o kadar da tatsızmış."

"Bayan Freda'yla ne zaman evleneceksiniz?"

"Umarım yakında. Şimdi sizinle açık konuşacağım, Bay Poirot. Freda'nın bildiklerinin biraz daha fazlasından haberim var. Dayısının suçsuz olduğunu sanıyor o. Ama ben buna o kadar emin değilim. Size yalnız şu kadarını söyleyeceğim: çenemi tutacağım. En

doğrusu, bu işi fazla kurcalamamak. Karımın dayısının cinayet suçundan yargılanmasını ve asılmasını istemem."

"Bütün bunları bana niçin anlatıyorsunuz?"

"Sizin ününüzü duyduğum ve zeki bir insan olduğunuzu bildiğim için. Bazı araştırmalar yapıp onun aleyhinde kuvvetli kanıtlar toplamanız mümkün. Ama sorarım size , bu neye yarar ki? Zavallı kadına artık kimse yardım edemez, zaten bir skandalın kopması isteyebileceği en son şey olurdu.

Sanırım, bunun düşüncesi bile mezarının içinde dimdik oturmasına neden olurdu."

"Bunda haklı olabilirsiniz. Demek olayı örtbas etmemi istiyorsunuz? "

"Öyle düşünüyorum. Bu konuda bencilce davrandığımı itiraf ederim. Kendime bir gelecek kurmaya çalışıyorum, terzi ve konfeksiyoncu olarak parlak bir iş kurmak üzereyim."

"Çoğumuz benciliz, Bay Radnor. Ama herkes bunu açık seçik itiraf etmez. Dediğinizi yapacağım, ama inanın bana, olayı örtbas etmeyi başaramayacaksınız?"

"Niçin öyle söylüyorsunuz?"

Poirot bir parmağını kaldırdı. Pazar günüydü, biz de kent pazarının önünden geçiyorduk. İçerden uğultular kulağa geliyordu.

Poirot, "Halkın sesinin yüzünden, Bay Radnor," dedi. "Neyse, acele etmeliyiz, yoksa trenimizi kaçıracağız."

Tren istasyondan çıkarken Poirot, "Çok ilginç, öyle değil mi, Hastings?" dedi.

Cebinden küçük bir tarakla minicik bir ayna çıkarmış, biz koşarken simetrisi biraz bozulmuş olan bıyığını özenle taramakla meşguldü.

"Siz öyle düşünüyorsunuz," dedim. "Bana her şey tatsız ve çirkin . gözüküyor. Bence olayın gizemli hiçbir yanı yok."

"Seninle aynı fikirdeyim: gizemli hiçbir yanı yok."

"Kızın, yengesinin aşkı hakkındaki olağanüstü öyküsünü bilmem doğru olarak kabul edebilir miyiz? Bence olayın en kuşkulu yanı bu Bayan Pengelley bana o kadar saygıdeğer bir hanım olarak gözüktü ki."

"Öykünün olağanüstü hiçbir yanı yok, aslında sıradan bir öykü. Gazeteleri dikkatle okursan, o yaşlardaki pek çok saygıdeğer hanımın, kendinden hayli genç bir adamın peşinden gitmek için yirmi yıldır yatağını paylaştığı bir kocayı, bazen de çocuklarıyla birlikte koskoca bir aileyi terk ettiğini görürsün. Kadınları seviyorsun, Hastings; içlerinde güzel olanlara ve yüzüne gülmek zevkini gösterenlerine hayranlık duyuyorsun, ama kadın ruhu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

Hayatının sonbaharındaki bir kadının, iş işten geçmeden romantik bir macera özlemi duyduğu bir an gelebilir. Söz konusu kadın, bir taşra kentindeki saygın bir dişçinin karısı olsa bile!"

"Ve düşünüyorsunuz ki..."

"Zeki bir adamın böyle bir şeyden yararlanabileceğini düşünüyorum."

"Pengelley'e o kadar da zeki denemez," diye fikir yürüttüm. "Bütün kentin dilinde. Ama bir yerde haklısınız sanırım. Konu hakkında bilgi sahibi olan iki erkek, Radnor'la dişçi -her ikisi de olayı örtbas ettirmek

istiyorlar. Bunu başardılar da sanırım. Keşke kadının kocasını da görebilseydik."

"Bu isteğini yerine getirmek elinde. Bir sonraki trenle geri dön ve kendine ağrıyan bir azı dişi uydur."

Dostuma aklından geçenleri okumak istermiş gibi dikkatle baktım.

"Bu olayda neyi ilginç bulduğunuzu bilmek isterdim," diye mırıldandım.

"Senin ağzından çıkan bir söz, duyduğum merakın nedenini özetleyebilir, Hastings.Hizmetçiyi sorgulamamızdan sonra, hiçbir şey söylemeyecek olan birine göre çok şey söylediğini belirtmiştin."

"Öyle mi!" diye mırıldandım. Sonra aynı konuya döndüm. "Pengelley'i görmek için niçin hiçbir girişimde bulunmadığınızı merak ediyorum."

"Ona sadece üç ay tanıyorum, mon ami. Sonra onu istediğim kadar görebileceğim -mahkeme salonundaki zanlı iskemlesinde."

Poirot'nun öngörülerinin bu kez yanlış çıkacağını düşünüyordum. Aradan zaman geçti ve Cornwall'daki gizemli olayımızdan hiçbir ses çıkmadı. Başka işler vaktimizi doldurmuştu.

Gazetedeki kısa bir paragrafı okuyana kadar Pengelley trajedisini hemen hemen unutmuştum.

Bunda, Bayan Pengelley'in ölüsünü mezardan çıkarmak için İçişleri Bakanı'ndan emir çıktığı bildiriliyordu.

"Cornwall'un Gizemli Olayı." Birkaç gün sonra bütün gazetelerdeydi. Dedikoduların arkasının kesilmediği, dul dişçinin, sekreteri Bayan Marks'la nişanlandığı duyulunca da herkesin

büsbütün çenesini açtığı anlaşılıyordu. En sonunda İçişleri Bakanı'na başvuruda bulunularak ceset topraktan çıkarılmış, yapılan otopsi sonucunda ölünün vücudunda önemli miktarda arsenik bulunmuş, Bay Pengelley de tutuklanarak karısını öldürmekle suçlanmıştı.

Poirot ile ben ilk sorguda bulunduk. Kanıtlar beklenildiği gibiydi Adams arsenikle zehirlenmenin belirtilerinin kolaylıkla gastritinkilerle karıştırılabileceğini itiraf etti., Bakanlığın uzmanı ifadesini verdi; hizmetçi Jessie de çenesini açarak bildiklerini fazlasıyla ortaya döktü; söylediklerinin büyük kısmı tutanaklara geçirilmediyse de ifadesi tutuklu aleyhindeki kanıtları daha da güçlendirdi. Freda Stanton, kocası tarafından ve bir şeyi her yiyişinde yengesinin durumunun daha da kötüye gittiğini itiraf etti. Jacob Radnor, Bayan Pengelley’in ölüm gününde eve ani bir ziyaret yaptığında Pengelley'i zehir şişesini kilerdeki rafa koyarken gördüğüne, Bayan Pengelley’in püresinin ise o sırada az ötedeki masanın üstünde durduğuna dair ifade verdi. Bundan sonra sarışın sekreter Bayan Marks tanık kürsüsüne çağırıldı. Kız bir yandan ağlayıp sinir krizi geçirirken patronuyla arasında bir yakınlık olduğunu, Pengelley'in ise karısının başına bir iş geldiği takdirde, onunla evleneceğine söz verdiğini itiraf etti. Dişçi, bu ifadelerin ışığında ağır ceza mahkemesine sevk edildi.

Jacob Radnor bizimle otelimize kadar yürüdü.

Poirot, "Görüyorsunuz ya, Bay Radnor," dedi. "Haklı çıktım. Halkın sesi konuştu, hem de çok kararlı olarak. Olay örtbas edilemedi."

Radnor derin bir göğüs geçirdi. "Pengelley’in yakayı kurtarma olasılığı var mı acaba?"

"Kendini savunma hakkını koruyor. Onun da bazı söyleyecekleri olabilir. Bizimle içeri gelmez misiniz?"

Radnor daveti kabul etti. İki sodalı viskiyle bir fincan sütlü çikolata ısmarladım.

Poirot devam etti. "Bilirsiniz, bu tür olaylarla ilgili olarak yoğun bir deneyimim var. Dostumuz Pengelley’in kurtulması için ancak bir tek yol görebiliyorum."

"Neymiş bu?"

"Sizin şu kâğıdı imzalamanız."

Poirot bir hokkabazın elçabukluğuyla üstünde birtakım yazılar bulunan bir kâğıdı ortaya çıkardı.

"Bu nedir?"

"Bayan Pengelley'i sizin öldürdüğünüze dair itirafınız." Kısa bir sessizliğin arkasından Radnor çıngıraklı bir kahkaha attı. "Delirmişsiniz!"

"Hayır, dostum, kesinlikle delirmedim. Siz buraya geldiniz; küçük bir iş kurdunuz; para sıkıntısı çekiyordunuz. Bay Pengelley çok varlıklı adamdı. Yeğeniyle tanıştınız; kız sizden hoşlandı. Fakat Pengelley’in, evlenmesi durumunda ona verebileceği küçük bir miktar sizin için yeterli değildi.

Ama dayıyla yengenin her ikisinden de kurtulabildiğiniz takdirde, Bayan Freda tek akraba olduğu için, bütün parayı ele geçirebilirdiniz. Ne kadar zekice bir plan yaptınız! O çirkin, orta yaşlı kadınla sevişerek onu kendinize tutsak ettiniz. Kocası hakkında içine şüphe tohumları serptiniz. Bayan Pengelley önce kocası tarafından aldatıldığını, sonra, sizin sayenizde adamın onu zehirlemekte olduğunu öğrendi. Her fırsatta evlerindeydiniz; arseniği kadıncağızın yiyeceklerine koymaya bol bol fırsatınız oldu. Ama bunu asla kocasının evde olmadığı zamanlarda yapmamaya dikkat ettiniz.

Bayan Pengelley kadın olduğundan duyduğu şüpheleri kendine saklamadı. Yeğeniyle konuştu; hiç kuşkusuz başka kadın arkadaşlarıyla da konuştu. Sizin için işin en güç yanı, her iki kadınla ilişkinizi birbirinden ayrı tutmak oldu ve bu bile ilk bakışta göründüğü kadar zor olmadı. Yengeye, kocasını şüphelendirmemek için yeğenle flört eder göründüğünüzü söylediniz. Genç bayanı inandırmak bundan bile kolay oldu o, yengesini kendine hiçbir zaman rakip olarak göremezdi.

"Ama sonra Bayan Pengelley size danışmadan bana başvurmaya karar verdi. Kocasının onu zehirlemekte olduğuna kesinkes emin olabildiği takdirde, onu terk etmek ve hayatını sizinkiyle birleştirmek -ki sizin de bunu istediğinize inanıyordu- hakkını kendinde görebilecekti. Ama bu sizin hiç, ama hiç işinize gelmiyordu. Bir dedektifin işlerinize burnunu sokmasını istemiyordunuz.

Birden aradığınız fırsatı yakaladınız. Bay Pengelley karısının püresini dolaptan çıkardığı sırada evdeydiniz ve öldüren dozu kaşlagöz arasında püreye kattınız. Bundan sonrası kolay oldu. Olayı sözde örtbas etmeye çalışırken, gizlice herkesin şüphelerini kışkırttınız. Ama bu arada Hercule Poirot'yu hiç hesaba katmadınız, zeki dostum."

Radnor'un yüzünden bütün kanı çekilmişti, ama hâlâ işi bozuntuya vermemeye çalışıyordu.

"Çok ilginç, hatta dâhiyane, ama bütün bunları bana niçin anlatıyorsunuz?"

"Çünkü ben yasaları değil, Bayan Pengelley'i temsil ediyorum, bayım. Onun hatırı için size bir kurtulma şansı veriyorum. Bu kâğıdı imzalarsanız size kaçmak için yirmi dört saatlik bir süre tanıyacağım. O yirmi dört saat dolduktan sonra kanıtı polise teslim edeceğim."

Radnor tereddüt ediyordu. "Hiçbir şey kanıtlayamazsınız."

"Öyle mi dersiniz? Benim adım Hercule Poirot. Pencereden dışarıya bir göz atsanıza bayım. Sokakta iki adam göreceksiniz. Onlar sizi sürekli takip etme emrini aldılar."

Radnor pencereye yürüyerek perdeyi araladı, hemen arkasından bir küfür savurarak geri çekildi.

Poirot, "Gördünüz mü?" dedi. "Tekrar ediyorum: kâğıdı imzalamak tek kurtuluş şansınız."

"Elimde ne garanti var?"

"Sözümü tutacağıma mı? Hercule Poirot'nun sözü yeter. İmza atacak mısınız? Güzel. Hastings, bir iyilik yap ve soldaki storu yarı yerine kadar kaldır. Bu, Bay Radnor'a ilişmemeleri için aramızda kararlaştırdığımız sinyaldir."

Radnor bembeyaz bir yüzle ve hâlâ yavaş sesle küfrederek odadan dışarı fırladı. Poirot yavaşça başını salladı.

"Adamın korkağın biri olduğunu biliyordum zaten!"

"Bana sorarsanız, siz resmen bağışlanamaz bir suç işlediniz," diye öfkeyle atıldım. "Daima duygusallığı yeren konuşmalar yaparsınız. Şimdi ise gelin görün ki sırf duygusallığınız yüzünden tehlikeli bir caninin adaletin elinden kurtulmasına alet oluyorsunuz."

Poirot, "Benim yaptığım duygusallık değil, işbilirlik," diye karşılık verdi."Adamın aleyhinde elimizde tek bir kanıt bile olmadığını göremiyor musun? Yani benim ayağa kalkıp on iki vurdumduymaz Cornwall'lıya ben Hercule Poirot'nun bildiğimi mi söyleyecektim? Adamlar bana resmen gülerlerdi. Tek şansımız, adamı korkutup ondan bu sayede bir itiraf koparabilmekti.

Dışarda gözüme ilişen o iki adam tam zamanında işe yaradı. Artık storu indirebilirsin, Hastings.

Onu kaldırmak için bir ne yoktu ya. O da mizansenimizin bir parçasıydı. "

"Ama her şeye rağmen sözümüzü tutmalıyız. Topu topu yirmi dört saat demiştim, değil mi?Zavallı Bay Pengelley o yüzden bir yirmi dört saat daha çile çekecek. Ama bir bakıma bunu hak etti; ne de olsa karısını aldatmıştı. Bilirsin, aile bağları benim için çok önemlidir. Peki, yirmidört sonra ne mi olacak? Scotland Yard'a güvenim tam. Katili enseleyeceklerdir, mon ami, bundan hiç şüphen olmasın."

Johnnie Waverly'nin Serüveni

Bayan Waverly belki altıncı defa, "Bir annenin duygularını takdir edersiniz," dedi.

Bir yandan da yalvarır gibi Poirot'ya bakıyordu. Dertli annelere her zaman sempati duyan ufak tefek dostum, kadıncağızı sakinleştirmeye çalıştı.

"Tabii, tabii, sizi çok iyi anlıyorum. Poirot'ya güvenin."

Bay Waverly, "Polis..." diye başladı.

Karısı, adamcağızı bir el hareketiyle susturdu. "Artık polis molis istemiyorum. Onlara güvendik, sonuçta bakın ne oldu! Ama Bay Poirot hakkında o kadar iyi şeyler duyduk ki, bize onun yardım edebileceğini düşündüm. Bir annenin duyguları..."

Poirot anlamlı bir hareketle aynı sözlerin tekrarını önlemeyi başardı. Bayan Waverly'nin duyguları belli ki içtendi, ama kadının ukala ve katı yüzüyle garip şekilde çelişiyordu. Sonradan onun odacılıktan ülke çapında çelik yapımcılığına yükselmiş bir adamın kızı olduğunu öğrenince, babasının genlerinin ona miras kaldığını anladım.

Bay Waverly kırmızı yüzlü, iriyarı ve babacan tavırlı biriydi. Bacakları iki yana açılmış olarak duruyor, taşra eşrafından biri olduğu her halinden belli oluyordu.

"Bu iş hakkında her şeyi bildiğinizi sanırım, Bay Poirot," dedi.

Bu soru gereksizdi. Son birkaç gündür gazeteler küçük Johnnie Waverly'nin kaçırılışına ilişkin haberlerle doluydu. Johnnie, İngiltere'nin en eski ailelerinden Surrey eyaletinde Waverly Court'ta oturan Marcus Waverly'nin üç yaşındaki oğlu ve vârisiydi.

"Olayın ana hatlarını biliyorum, ama bana lütfen bütün öyküyü anlatın, mösyö. Hem de ayrıntılarıyla."

"Her şey yaklaşık on gün önce imzasız bir mektup almamla başladı.Lanet şeye önce bir anlam veremedim. Mektubu yazan benden ona yirmi beş bin sterlin ödememi istemek küstahlığında bulunuyordu, Poirot. İsteği yerine gelmediği takdirde, Johnnie'yi kaçırmakla tehdit ediyordu beni.

Hiç duraksamadan o paçavrayı buruşturup çöp sepetine attım tabii. Pis bir şaka olduğunu sanmıştım. Beş gün sonra ikinci bir mektup aldım. 'Parayı ödemezsen, oğlun ayın yirmi dokuzunda kaçırılacak,' diyordu. Bu, ayın yirmi yedisinde oluyordu. Ada kaygılandı, ama ben konuyu bir türlü ciddiye alamıyordum. İngiltere'deydik yahu. Bu ülkede çocukları kaçırıp fidye istemek sıradan olaylardan değildir."

"Poirot, "Tabii ki sıradan olaylardan değildir," dedi. "Devam edin, mösyö."

"Neyse, Ada huzurumu kaçırdı, sonunda da Scotland Yard'ı işin içine karıştırdı. Oradakiler de mektupları ciddiye almadılar, bir eşek şakasıyla karşı karşıya olduğumuz yolundaki kanıma katılıyorlardı. Ayın yirmi sekizinde üçüncü mektubu aldım. 'Parayı ödemedin. Oğlun yarın, yani ayın yirmi dokuzunda öğleyin saat on ikide uçup gidecek. Onun tekrar sana verilmesi sana elli bin sterline mal olacak,' diyordu. Tekrar Scotland Yard'ın kapısını çaldım. Bu kez daha fazla ilgilendiler. Mektupların bir akıl hastası tarafından yazıldığına ve bildirilen saatte bir girişimde bulunulacağına inanmak

eğilimindeydiler. Gerekli bütün önlemlerin alınacağına dair bana garanti verdiler. Müfettiş McNeil'le yeterli bir polis kuvveti ertesi gün Waverly'ye gelip idareyi ele alacaklardı.

"Rahatlayıp eve döndüm. Öyleyken daha şimdiden kendimizi kuşatma altında hissediyorduk.

İçeriye hiçbir yabancının alınmaması ve hiç kimsenin evden çıkmaması için emir verdim. Akşam saatleri olaysız geçti, ama karım ertesi gün kendini çok hasta hissediyordu. Telaşlanarak Dr. Dakers'i çağırttım. Karımın belirtileri onu şaşırtmıştı. Onun zehirlendiğini söylemekten kaçındığı halde, aklındakinin aynen bu olduğunu görebiliyordum. Bir tehlike olmadığını, fakat karımın bir iki günden önce kalkamayacağını söyledi. Odama dönünce yastığıma bir pusulanın iğnelenmiş olduğunu gördüm. Öncekilerle aynı el yazısıylaydı ve sadece üç kelimeden ibaretti. 'Saat on ikide' diyordu.

"İşte o zaman gözümü kan bürüdüğünü itiraf ediyorum, Bay Poirot. Evdekilerden birisi -belki bir hizmetkâr- bu işin içindeydi. Hepsini çağırttım, sağa sola sövüp saydım. Birbirlerini ele vermediler; sadece karımın yardımcısı Bayan Collins, Johnnie'nin dadısının o sabah erken saatte bahçe yolundan kapı yönüne doğru koştuğunu görmüş. Bunu kadına söylediğimde kadın yıkıldı.

Çocuğu çocuk dairesinin hizmetçisine emanet etmiş ve bir arkadaşıyla -bir erkekle- buluşmaya koşmuştu. Ne kadar güzel, değil mi! Ama pusulayı yastığıma iğnelediğini şiddetle inkâr etti. Doğru söylemiş olabilir. Orasını bilemem. Ne var ki çocuğumun dadısının bu çirkin oyunun bir parçası olma riskini göze almazdım. Hizmetkârlardan birinin işin içinde olduğundan kuşkum yoktu.

Sonunda tepem attı ve dadıyla birlikte hepsini sepetledim. Eşyalarını toplayıp evi terk etmeleri için onlara bir saat verdim."

Geçmişte kalan bu olayı anımsayan Bay Waverly'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Poirot, "Bu yaptığınız biraz tedbirsizlik değil miydi, mösyö?" dedi "Belki bu yüzden düşmanın ekmeğine yağ sürdünüz."

Bay Waverly, Poirot'ya bakakalmıştı. "Ben o fikirde değilim," dedi sonunda. "Hepsini birden evden uzaklaştırmanın en doğrusu olacağını düşündüm. Hemen o akşam yenilerinin gönderilmesi için Londra'ya telgraf çektim. O zamana kadar evde sadece güvenebileceğim kimseler olacaktı: karımın sekreteri Bayan Collins ve çocukluğumdan beri bizimle olan vekilharcımız Tredwell."

"Bu Bayan Collins ne kadar zamandır sizde çalışıyor?"

Bay Waverly, "Geleli bir yıldan biraz fazla oluyor," dedi. "Sekreter ve arkadaş olarak bize çok büyük yardımları dokundu. Aynı zamanda çok da iyi bir kâhya."

"Ya dadı?"

"Geleli altı ay oldu. Bana mükemmel referanslarla başvurmuştu. Ama Johnnie'nin ona çok bağlı olmasına karşın ben ondan hiçbir zaman hoşlanmadım. "

"Bununla beraber olay sırasında gitmişti, değil mi? Lütfen devam eder misiniz, Bay Waverly?"

Bay Waverly konuşmasını sürdürdü.

"Müffettiş McNeil yaklaşık on buçukta geldi. Hizmetkârlar o vakte gitmişlerdi. Müfettiş evin içinde yaptığımız düzenlemeleri beğendi. Bir sürü adamını parkın çeşitli köşelerine yerleştirdi. Eve gelen bütün yollar ve patikalar gözetimi altındaydı. Mektuplar eğer şaka değilse o gizemli adamı mutlaka yakalayacağımıza emindi."

"Johnnie benim yanımdaydı. O, ben ve müfettiş toplantı odası dediğimiz bir odadaydık. Orada büyük bir dolap saat vardır. Saatin göstergeleri on ikiye yaklaşırken ben diken üstündeydim.

Derken vızıltı gibi sesin duyulmasının arkasından saat çalmaya başladı. Ben Johnnie'ye sarıldım.

Adamımız sanki gökten inecekmiş gibilerden garip bir his duyuyordum. Saatin son darbesi duyulurken dışarda büyük bir gürültü oldu, bağırışlar ve koşuşmalar kulağımıza geliyordu. Müfettiş teras kapısını açınca, bir polis memuru koşarak içeri girdi. 'Onu yakaladık efendim,' dedi soluk soluğa. 'Çalıların arasından eve doğru sürünüyordu. Üstünde bir sürü uyuşturucu ilaç vardı."

"Terasa fırlayınca iki memurun perişan kılıklı birini kıskıvrak yakaladıklarını gördük. Serseri, polislerden kurtulmak için debeleniyor, kaçmaya çalışıyordu. Polislerden birinin elinde adamın üstünde buldukları küçük bir paket vardı. İçinden bir pamuk rulosuyla küçük bir şişe klorofom çıktı. Bunu sadece görmek bile kafamın tasını attırdı. Pakette ayrıca bana yazılmış bir pusula vardı.

Bunda, 'Fidyeyi ödemeliydiniz. Oğlunuzu geri almak şimdi size elli bin sterline mal olacak.

Aldığınız tüm önlemlere rağmen, aynen dediğim gibi ayın yirmi dokuzunda kaçırıldı,' yazıyordu.

"Bu satırları okuyunca bir kahkaha attım. Ferahlamıştım. Ama aynı anda bir otomobil sesiyle bir bağırış duyduk. Başımı çevirip baktım. Uzun bir gri araba malikânenin güney kapısına doğru son süratle uzaklaşıyordu. Bağıran, arabayı kullanan adamdı. Ama bir dehşet çığlığı atmama o sebep olmadı. Johnnie'nin sarı bukleleri gözüme ilişmişti. Çocuk arabada adamın yanındaydı.

"Müfettiş bir küfür salıverdi. 'Çocuk daha bir dakika önce yanımızdaydı,' diye bağırdı. Bakışını oradakilerin üstünde dolaştırdı. Hepimiz karşısındaydık: ben, Tredwell, Bayan Collins. 'Oğlunuzu en son ne zaman gördünüz, Bay Waverly?' diye sordu.

"Hatırlamaya çalıştım. Polis bize seslenince müfetttişle birlikte dışarı fırlamış, Johnnie'yi tamamıyla unutmuştum.

"Aynı anda hepimizi yerimizden hoplatan bir ses duyduk. Köy. kilisenin saati on ikiyi çalıyordu.

Müfettiş hemen cebinden saatini çıkardı. Saat tam on ikiydi. Sözleşmiş gibi hep birlikte toplantı odasına koştuk: oradaki saat on ikiyi on geçtiğini gösteriyordu. O saatin ne ileri ne de geri kaldığına oldum olası tanık olmadığıma göre, birisi onu kasten kurcalamıştı."

Bay Waverly durakladı. Poirot kendi kendine gülümsedi ve endişeli babanın çarpıttığı küçük bir keçeyi düzeltti. "Gerçekten tuhaf ve esrarengiz fakat hoş küçük bir sorun," diye mırıldandı. "Bu olayı seve seve sizin için araştıracağım. Gerçekten çok dâhiyane planlanmış."

Bayan Waverly ona sitem dolu bir bakış fırlattı. "İyi ama benim küçük oğlum," diye inledi.

Poirot hemen yüzünde büyük bir anlayış yansıtan bir ifadeyle kadıncağıza yaklaştı. "Oğlunuzun durumu iyi, hanımefendi. Kimseden zarar görmedi. O hergelelerin ona çok özen göstereceklerine emin olabilirsiniz. Altın yumurta yumurtlayan tavuğa niçin zarar versinler?"

"Bay Poirot, yapılabilecek bir tek şey olduğunu biliyorum, parayı ödemek zorundayız. Önce ben de buna karşıydım, ama ya şimdi!... Bir annenin hisleri..."

Poirot, "İyi ama olayı anlattığı sırada beyefendinin sözünü kestik diye atıldı.

Bay Waverly, "Bundan sonrasını gazetelerden öğrendiğinize eminim," dedi. "Müfettiş McNeil tabii ki hemen telefona sarıldı. Otomobille onu kullanan adamın tanımı her tarafa iletildi ve ilk başta işler yoluna girecekmiş gibi göründü. Tanıma uyan bir otomobil, içinde bir adam ve küçük bir çocukla birçok köylerden geçmiş ve Londra yönünde yoluna devam etmişti. Durdukları bir yerde çocuğun ağladığı ve belli ki adamdan korktuğu dikkati çekmiş. Müfettiş McNeil otomobilin durdurulduğunu ve adamla çocuğun polisin elinde olduğunu bildirince sevincimden ölüyordum.

Arkasını biliyorsunuz. O çocuk Johnnie değildi, adam da Edenswell sokaklarında oynamakta olan bir çocuğu alıp evine götüren iyiliksever bir otomobil sürücüsüydü. Kendilerinden emin polislerin beceriksizliği yüzünden bu noktada bütün izler silinmiş durumda. Yanlış izlemekte ısrar etmeselerdi, şimdiye kadar çocuğumu bulmuş olurlardı."

"Sakin olun beyefendi. Polisler çok cesur ve zeki kişiler. Düştükleri yanılgı çok doğal.Aslında plan gerçekten mükemmel hazırlanmış. Malikane arazisinde yakalanan adama gelince, anladığım kadarıyla savunması sürekli bir inkârdan ibaret kalmış. Pusulayla pakedi Waverly Court'a götürmesi için verdiklerini ileri sürdü. Bunları ona adam bir on şilin vermiş ve on ikiye tam on dakika kala yerine ettiği takdirde, ikinci bir on şilin vaat etmiş. Bahçe içinden eve varacak ve yan kapıyı vuracakmış."

Bayan Waverly, "Bu söylediklerinin tek kelimesine inanmıyorum," diye lafa karıştı. "Hepsi kuyruklu yalan."

Poirot dudak büktü. "Gerçekten de pek inandırıcı değil. Ama şu ana kadar çürütülebilmiş değil.

Duyduğum doğruysa, adam bir de suçlamada bulunmuş."

Poirot, bunun doğru olup olmadığını sorarmış gibi Waverly'e bakıyordu. Adam yine kıpkırmızı kesildi.

"Adam, ona pakedi veren kişinin Tredwell olduğunu ve onu tanıdığını iddia etmiş. 'Sadece bıyığını tıraş etmiş,' dedi Düşünün bir kere, 'Midwell bizim malikânede doğmuştu."

Poirot, centilmenin öfkesine hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. "Öyleyken siz de bu evden birinin, çocuğu kaçıranın suç ortağı olduğundan şüpheleniyorsunuz."

"Evet, ama Tredwell'den değil."

Poirot ani bir hareketle Bayan Waverly'ye döndü. "Ya siz hanımefendi?"

"O serseriye mektupla pakedi veren Tredwell olamaz. Hoş, birinin ona onları verdiğine inanmıyorum ya. Söylediğine göre, paket ona saat onda verilmiş. Ama Tredwell saat onda kütüphanede kocamla beraberdi."

"Otomobildeki adamın yüzünü görebildiniz mi, mösyö? Tredwell'e benzer yanı var mıydı?"

"Yüzünü görmeme imkân yoktu, çünkü çok uzaktaydı."

"Tredwell'in bir kardeşi olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Birkaç tane vardı, ama hepsi öldüler. Sonuncusu savaşta hayatını kaybetti."

"Waverly Lodge arazisini henüz iyi tanımıyorum. Otomobil güney kapısına doğru gidiyordu denildi. Malikânenin başka bir girişi var

mı?"

"Evet, doğu kapısı. Evin öbür yanından görülebilir."

"Arabanın malikâne arazisine girdiğini kimsenin görmemesi çok garip."

"Arazinin geçiş izni bulunan bir yeri var, oradan küçük bir şapele ulaşılabilir. Birçok arabalar o yoldan geçerler. Adam arabasını uygun bir yerde durdurup tam alarm verilip herkesin dikkati başka bir yönde yoğunlaşırken eve koşmuş olmalı."

Poirot, "Evin içinde de olmuş olabilir," diye fikir yürüttü. "Saklanabileceği bir yer var mı?"

"Şurası kesin ki önceden evi çok iyi bir şekilde aramadık. Buna gerek görülmedi. Adam evin içinde bir yerde saklanmış olabilir, ama onu kim içeri alacaktı?"

"Oraya daha sonra geleceğiz. Her şeyi birer birer ele alalım, sistemli olmak çok önemli. Evde gizlenilebilecek özel bir yer yok mu? Waverly Court çok eski bir yapı, bu gibi yerlerde bazen 'papaz delikleri' denilen yerler vardır."

"Tanrım, bir papaz deliğimiz var. Holdeki duvar panolarının birinden oraya geçilir."

"Bu pano toplantı odasına yakın mı?"

"Kapısının hemen dışında."

"Şimdi oldu!"

"Ama varlığını karımla benden başka kimse bilmiyor?"

"Ya Tredwell?"

"Tabii ki duymuş olabilir."

"Ya Bayan Collins?"

"Ona bundan hiç söz etmedim."

Poirot bir an düşündü.

"En doğrusu benim Waverly Court'a gelmem olacak, mösyö," dedi sonunda. "Bu öğleden sonra sizce uygun mu?"

Bayan Waverly, "Yalvarırım en kısa zamanda gelin, Bay Poirot!" diye bağırdı. "Şunu da bir kere daha okuyun."

Böyle diyerek o sabah Waverly Court'a gelen ve apar topar Poirot’ya koşmasına neden olan sonuncu pusulayı dedektifin avucuna sıkıştırmıştı. Pusulayı yazan paranın ödenmesine ilişkin çok net ve akıllı direktifler veriyor ve bir ihanetin, çocuğun hayatına mal olacağı tehdidiyle son buluyordu. Bayan Waverly'de para aşkıyla anne kalbinin çatışma halinde olduğu ve ikincisinin baskın çıkmaya başladığı belliydi.

Poirot, Bayan Waverly'yi birkaç dakika yalnız konuşmak için durdurdu.

"Bana lütfen doğruyu söyleyin hanımefendi," dedi. "Kocanızın uşak Tredwell'e olan güvenine katılıyor musunuz?"

"Adama karşı bir şeyim yok. Bu işe nasıl karışmış olabileceğine de aklım ermiyor. Ama doğrusunu isterseniz, bu Tredwell'den hiçbir zaman hoşlanmadım."

"Bir şey daha var: bana çocuğun dadısının adresini verebilir misiniz?"

"Hammersmith'de Netherall Sokağı 149 numara. Yani siz onun..."

"Hiçbir şey zannettiğim yok. Sadece küçük gri hücrelerimi kullanıyorum. Bazen de aklıma birdenbire bir şey geliveriyor."

Kapı kapandıktan sonra Poirot yanıma geldi. "Demek hanımefendi uşaktan hiçbir zaman hoşlanmamış," dedi. "Bu ilginç, öyle değil mi, Hastings?"

Fikir yürütmekten kaçındım. Poirot beni o kadar sık kandırmıştı ki tedbiri elden bırakmıyordum.

Sözlerinde daima bir tuzak vardı.

Hazırlandıktan hemen sonra Netherall Sokağının yolunu tuttuk. Şansımızın yardım etmesi üzerine Bayan Jessie Withers'i evde bulduk. Yetenekli ve oldukça iddialı otuz beş yaşlarında bir kadındı. Sevimli yüzüne baktıkça onun bu işe karışmış olacağına inanamıyordum. Birdenbire kovulmasına fena halde içerlemişti, ama hatalı olduğunu itiraf etti. Nişanlısı ressam ve dekoratör o civarda bulunduğundan onunla buluşmaya koşmuştu. Bu da çok doğal bir davranıştı. Poirot'nun amacının ne olduğuna akıl erdirememiştim. Sorduğu soruların hepsi bana ilgisiz görünmüştü. Bu sorular genellikle kadının Waverly Court'taki hayatının günlük programıyla ilgiliydi. Fena halde sıkıldığımdan Poirot izin isteyip kalkınca bayağı sevindim.

Poirot, Hammersmith Yolu'nda bir taksi çevirip Waterloo'ya gitmemizi isterken, "Birini kaçırmak kolay iştir, dostum," diye belirtti. "O çocuk son üç yıldır her gün kaçırılabilirdi."

"Bunu bilmenin bize bir faydasını göremiyorum," diye soğuk bir tavırla fikir yürüttüm.

"Aksine bizi sonuca çok yaklaştırıyor. Hastings, bir kravat iğnesi takacaksan, bari kravatının tam ortasında durmasına dikkat et. Baksa birkaç milim sağa kaçmış."

Waverly Court gerçekten güzel, tarihi bir yapıydı ve yakın bir tarihte özenle ve zevkle onarılıp yenilenmişti. Bay Waverly bize toplantı odasını, terası ve olayla bağlantısı olan bütün yerleri gezdirdi. Sonunda, Poirot'nun isteği üzerine duvardaki bir düğmeye bastı, bir pano yana kaydı ve bizi papazın deliğine götüren kısacık koridor ortaya çıktı.

Waverly, "Görüyorsunuz ya, burada bir şey yok," dedi.

Minik oda gerçekten de bomboştu, yerde de en küçük bir ayak izi görülmüyordu. Bir ara eğilip yerdeki bir izi inceleyen Poirot'nun yanına sokuldum.

"Buna ne dersin, dostum?" diye sordu.

Birbirine çok yakın dört ayak izi gözüme çarptı.

"Bir köpek," diye bağırdım.

"Çok küçük bir köpek, Hastings."

"Bir Pom."

"Bir Pom'dan daha küçük."

"Yoksa bir Griffon mu?" diye öne sürdüm.

"Bir Griffon'dan da daha küçük bir köpek. Ansiklopedilerde bile bulamayacağın bir cins."

Poirot'ya baktım. Yüzü heyecan ve sevinçten ışıldıyordu.

"Haklıymışım," diye mırıldandı. "Haklı olduğumu biliyordum. Gel, Hastings."

Hole çıkmamızın arkasından pano kapandığı sırada koridorun daha uzağındaki bir kapıdan genç bir kadın çıktı. Bay Waverly onu bize tanıttı.

"Bayan Collins."

Bayan Collins otuz yaşlarında canlı ve uyanık bir genç kadındı. Donuk sarı saçları ve burnunda kıskaçlı gözlük vardı, Poirot'nun isteği üzerine geçtiğimiz küçük salonda dedektif genç kadına hizmetkârlar ve özellikle Tredwell hakkında sorular sordu. Bayan Collins uşaktan hoşlanmadığını itiraf etti. "Kendini beğenmişin biri," diye açıkladı.

Bundan sonra ayın 28'i gecesinde Bayan Waverly'nin yediği yemeklerden söz açtılar. Bayan

Collins yukarda oturma odasında aynı eklerden yediğini, fakat hiçbir zararını görmediğini ileri sürdü. Genç kadın odadan çıkarken Poirot'yu dürttüm. "Köpek," diye fısıldadım.

"Ha evet, köpek!" Poirot gülümsedi. "Olur ya, burada bir köpek var , matmazel?"

"Dışarda iki labrador var. Kulübelerinde kalıyorlar."

"Ben küçük bir köpeği kastediyorum. Bir oyuncak köpeği."

"Hayır. Öyle bir şey yok."

Poirot genç kadının gitmesine izin verdi. Sonra, bir yandan zile basarken bana, "Matmazel

Collins yalan söylüyor," dedi. "Onun yerinde olsam ben de söylerdim. Şimdi de uşağa bakalım."

Tredwell azametli görünüşlü bir adamdı. Hikâyesini büyük bir vakarla anlattı, ama söyledikleri

Bay Waverly'nin anlattıklarının hemen hemen aynıydı. Papazın deliğinin sırrını da bildiğini itiraf etti. Tredwell aynı gururlu tavırla çekildikten sonra Poirot'yla merakla bakıştık.

"Bütün bunlardan nasıl bir anlam çıkarıyorsun, Hastings?" diye sordu.

"Ya siz?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim. "Ne kadar tedbirli davranıyorsun. Onları uyarmadığın sürece küçük gri hücreler hiçbir zaman çalışmazlar. Hayır, sana takılmayacağım!

Birlikte sonuç çıkaralım. Özellikle hangi noktaların üzerinde duruyorsun?"

"Kafamı kurcalayan bir şey var," dedim. "Çocuğu kaçıran adam niçin kimsenin onu görmeyeceği doğu kapısı yerine güney kapısına doğru gitti?"

"Bu çok isabetli bir nokta, Hastings, mükemmel bir nokta. Ben de başka bir noktaya dikkatini çekeceğim. Waverly'ler niçin olaydan önce uyarıldılar? Niçin doğrudan çocuğu kaçırıp sonradan fidyeyi istemediler? "

"Harekete geçmelerine gerek kalmadan parayı elde edebileceklerini umut ettikleri için."

"Waverly'ler herhalde sırf bir tehdit üzerine parayı ödemezler. "

"Ayrıca dikkati saat on ikinin üzerinde yoğunlaştırmak istiyorlardı. Böylece o serseri yakalanırken, öbür adam gizlendiği yerden çıkıp kimseye fark ettirmeden çocukla kaçabilecekti."

"Bu, çok kolay bir işi güçleştirdikleri gerçeğini değiştirmez. Bir zaman veya bir tarih belirtmedikleri takdirde, bir fırsat kollayıp çocuğun dadısıyla dışarda olduğu bir gün onu kapıp bir otomobille kaçırmaktan kolay ne olabilirdi."

"Orası doğru," diye istemeye istemeye itiraf ettim. "Evet, burada bir zorlama var. Şimdi durumu başka bir açıda alalım. Her şey, evin içinde bir suç ortağının bulunduğuna işaret ediyor. Bir: Bayan

Waverly'nin esrarengiz zehirlenmesi. İki: yastığa iğneli mektup. Üç: saatin on dakika ileri alınması.

Bütün bunlar, ancak içindeki birinin yapabileceği işler. Belki de dikkatini çekmemiş olan başka bir noktaya da değineyim. Papazın deliğinde hiç toz yoktu. İçerisi süpürgeyle süpürülmüştü.

"Şimdi bir durum değerlendirmesi yapalım: evin içinde dört kişi vardı. Dadıyı hesaba katmayabiliriz. O, diğer üç noktayı halledebilse bile papazın deliğini süpürmüş olamazdı. Söz konusu dört kişi, Bay ve Bayan Waverly, başuşak Tredwell ve Bayan Collins. Önce Bayan

Collins’i ele alalım. Onun aleyhinde olabilecek bir şey bilmiyoruz; tek bildiğimiz zeki bir genç kadın olduğu ve sadece bir yıldır bu evde bulunduğu."

"Ama köpek hakkında yalan söyledi," diye hatırlattım.,

"Ha evet, köpek." Poirot garip bir biçimde gülümsedi. Gelelim şimdi Tredwell'e. Onun aleyhinde birkaç kuşkulu nokta var. Önce şu serseri köyde pakedi ona verenin Tredwell olduğunu söyledi."

"Ama Tredwell o saatte köyde olmadığını kanıtlayabiliyor."

"Öyle de olsa, Bayan Waverly'yi zehirlemiş, saati ileri almış ve papazın deliğini süpürmüş olabilir. Öte yandan, o, bu evde doğmuş ve Waverly'nin ailesinin hizmetinde bugünlere gelmiş.

Evin oğlunun kaçırılma yardakçılık etmiş olması hiç olası gözükmüyor!"

"Şu halde ne diyorsunuz?"

"Mantık çerçevesinde ilerlememiz gerekiyor. Bayan Waverly'yi kısaca ele alalım. Ama kadın zengin, bütün para ona ait. Harap olmuş yapı onun parasıyla onarılmış. Kendi oğlunu kaçırıp fidye parasını kendi kendisine ödemesinin hiçbir mantığı yok. Ama kocasının durumu farklı. Zengin bir karısı var. Ama bu kendisinin zengin olmasıyla aynı şey değil... Ayrıca bayanın, cebinden para çıkarmaktan pek hoşlanmadığı hissine kapıldım. Çok zorunlu bir neden olması dışında tabii. Fakat

Bay Waverly'nin, gününü gün etmeyi seven bir hovarda olduğu ilk bakışta görülebiliyor."

"Olamaz!" diye geveledim.

"Hiç de olamaz değil. Hizmetkârları kim evden uzaklaştırdı? Bay Waverly. Böylece pusulaları yazabilecek, karısını uyutabilecek, saati ileri alabilecek ve yanında olduğunu söyleyerek sadık uşağı Tredwell’in suçlanmasını önleyebilecekti. Tredwell, Bayan Waverly'den hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Efendisine çok bağlıydı, emirlerini tartışmasız yerine getirmeye hazırdı. İşin içinde üç kişiydiler: Waverly, Tredwell ve Tredwell’in bir arkadaşı. Polisin yanılgısı buradaydı; içinde farklı bir çocukla gri arabayı süren adamı daha fazla kovuşturmadı. Üçüncü adam işte oydu.

Yakındaki bir köyden bir çocuk: sarı bukleli bir çocuk aldı. Doğu kapısından malikâne arazisine girdi ve kolunu sallayıp bağırarak tam zamanında güney kapısından çıktı. Oradakiler adamın yüzüyle arabanın plaka numarasını göremediklerine göre, hiç kuşkusuz çocuğun yüzünü de göremediler. Adam bundan sonra Londra'ya doğru yanlış bir iz oluşturdu. Bu süre içinde Tredwell, paketle pusulanın serseri kılıklı biri tarafından getirilmesini sağlayarak kendi payına düşeni yaptı.

Adamın, taktığı sahte bıyığa rağmen onu tanıması halinde, efendisi onu temize çıkarabilecekti. Bay

Waverly'ye gelince, dışarda patırtı kopup müfettiş bahçeye fırlayınca, çocuğu hemen papazın deliğine sakladı ve müfettişi izledi. Günün daha ileri bir saatinde müfettiş gidip Bayan Collins de ortalıktan çekilince, çocuğu kendi arabasıyla güvenli bir yere götürmesi zor olmayacaktı."

"Ama ya köpek?" diye sordum. "Ya Bayan Collins'in yalan söylemesi."

"Bu da benim şakamdı. O hanıma evde oyuncak köpekler olup olmadığını sordum, o ise olmadığı yanıtını verdi -ama hiç kuşkusuz vardı- çocuk odasında. Senin anlayacağın, Johnnie'nin eğlenip sesini çıkarmaması için, Bay Waverly papazın deliğine birkaç oyuncak bırakmıştı."

"Bay Poirot." Bay Waverly o sırada odaya girmişti. "Bir şey bulabildiniz mi acaba? Çocuğun nereye götürüldüğüne dair bize bir ipucu verebilecek misiniz?"

Poirot adama bir kâğıt parçası uzattı. "Adres burada."

"Ama bu kâğıt boş."

"O kâğıda adresi sizin yazmanızı beklediğim için."

"Bu da ne demek oluyor?" Bay Waverly'nin yüzü sararmıştı.

"Her şeyi biliyorum, beyefendi. Çocuğu geri getirmeniz için size yirmi dört saat veriyorum.

Onun tekrar ortaya çıkmasına bir açıklama getirmeniz bir dâhiyane buluş daha gerektirecektir. Aksi halde Bayan Waverly olanlar hakkında bilgilendirilecektir."

Bay Waverly bir iskemlenin üstüne çöktü ve elleriyle yüzünü örttü. "Johnnie buraya on kilometre kadar uzakta ihtiyar dadımın yanında. Orada kendisine iyi bakılıyor ve çok da mutlu."

"Bundan kuşkum yok. Sizin kalben iyi bir baba olduğunuza inanmasam, size yeni bir şans vermeye yanaşmazdım."

"Bir skandal..."

"Aynen öyle. Eski olduğu kadar saygın bir adınız var. Onu yine tehlikeye düşürmeyin. İyi akşamlar, Bay Waverly. Ha evet, size bir öğüt vermeme izin verin. Köşeleri süpürmeyi hiçbir zaman unutmayın!"

Çifte İpucu

Bay Marcus Hardman belki on dördüncü defadır, "Hepsinden önemlisi...reklam yok," dedi.

Reklam kelimesi bu konuşma sırasında bir müzik nakaratı gibi düzenli aralıklarla tekrarlanıyordu. Bay Hardman tombulca ufak tefek bir adamdı. Manikürlü elleri ve ağlamaklı bir tenor sesi vardı. Kendi çapında ünlü biriydi, kibar bir hayat yaşamak ise asıl işiydi. Zengindi, ama o kadar da zengin değil, parasını da değişik zevkler peşinde sakınmadan harcıyordu. Hobisi koleksiyonculuktu. Onda bir koleksiyoncu ruhu vardı. Eski dantellerin, eski yelpazelerin, antika ziynetlerin koleksiyonunu yapıyordu. Kaba ve modern şeyler Marcus Hardman'a göre değildi.

Poirot ile ben acil bir çağrıya cevap vererek yetiştiğimizde ufak tefek adamı kararsızlık içinde kıvranır bir halde bulmuştuk. Bulunduğu koşullar içinde polis çağırmanın düşüncesi bile onun için iğrençti. Öte yandan, polis çağırmamak da koleksiyonundaki bazı ziynetlerin kaybını kabullenmek anlamına gelecekti. Bu konularda uzmanlığı bilinen Poirot’a başvurmaya karar vermişti.

"Yakutlarım, Bay Poirot, Kraliçe Catherine de Medicis'e ait olduğu söylenen zümrütlü gerdanlık." Sesi inler bir ton aldı. "Ah, zümrütlü gerdanlık!"

Poirot, "Nasıl kaybolduklarını bana anlatsanız," diye önerdi.

"Buna çalışıyorum. Dün öğleden sonra küçük bir çay partisi verdim sadece yarım düzine kişinin davetli olduğu samimi bir partiydi.

Mevsim içinde bunun gibi bir, iki davetim daha olmuştu ve övünmek gibi olmasın, ama hepsi çok başarılı geçmişti. Müzik de vardı. Piyanist Nacora ve

Avustralyalı kontralto Katherine Bird bize büyük stüdyoda güzel bir konser verdiler. O öğleden sonranın daha erken bir saatinde konuklarıma Ortaçağ ziynetleri koleksiyonumu gösteriyordum.

Onları şuradaki duvar kasasında saklıyorum. İçersi bir vitrin gibi düzenlenen taşları sergilemek için renkli kadifeyle döşenmiştir. Sonra da duvarda ki vitrin içinde sergilenen yelpazeleri gözden geçirdik. Arkasından da konser için stüdyoya geçtik. Gelgelelim, herkes gittikten sonra kasanın talan edildiğini keşfettim. Anlaşılan, onu iyi kapamamışım, biri de içerisini boşaltmak fırsatını kaçırmamış. Yakutlar, Bay Poirot, zümrütlü gerdanlık -bütün bir hayatın koleksiyonu! Onları tekrar ele geçirebilmek için neler feda etmezdim!Ama reklam olmamalı! Bunu anlıyorsunuz değil mi, Bay

Poirot? Değerli dostlarım, konuklarım söz konusu! Olayın duyulması korkunç bir skandala neden olur!"

"Stüdyoya geçtiğiniz sırada bu odadan en son çıkan kim oldu?"

"Bay Johnston. Belki onu duymuşsunuzdur? Hani şu Güney Afrikalı milyoner. Park Lane'deki

Abbotsbury konağını kiraladı. Yanlış hatırlamıyorsam, odada birkaç saniye oyalandı. Ama imkânı yok, o olamaz!"

"Konuklarınızdan biri o öğleden sonra herhangi bir nedenle odaya döndü mü acaba?"

"Bu soruyu bekliyordum, Bay Poirot. Üç tanesi döndü. Kontes Vera Rossakoff, Bay Bernard

Parker ve Lady Runcorn."

"Bana onları anlatın."

"Kontes Rossakoff çok sevimli bir Rus hanımefendisi. Eski aristokrasisinin bir üyesi. Bu ülkeye daha yeni geldi. Bana veda etmişti, bu yüzden de onu bu odada yelpaze vitrinime hayran hayran bakarken bulunca şaşırdım. Biliyor musunuz, Bay Poirot, şimdi düşündükçe bu davranış bana giderek daha şüpheli görünüyor. Sizce de öyle değil mi?"

"Evet, son derece şüpheli. Şimdi öbür konuklarınızı görelim."

"Parker buraya Lady Runcorn'a göstermek istediğim bir minyatür kutusunu getirmeye gelmişti."

"Ya Lady Runcorn nasıl biri?"

"Ondan söz edildiğini duyduğunuza bahse girerim. Vaktinin büyük kısmını çeşitli yardım komitelerine adamış dürüst bir hanımefendidir. Burada bir yere bıraktığı çantasını almaya dönmüştü."

"Peki, beyefendi. Şimdi elimizde olası dört şüpheli kişi var demek-Rus kontes, soylu İngiliz leydisi, Güney Afrikalı milyoner ve Bay Bernard Parker. Sahi, bu Bernard Parker da kim?" Bu soru Bay Hardman'ı çok rahatsız etmişe benziyordu.

"O... genç bir adamdır. Tanıdıklarımdan bir genç adam."

Poirot, "Orasını anlamıştım da bu Bay Parker ne iş yapıyor acaba?'" diye sordu.

"Sosyeteden bir gençtir. Aslında biraz marjinal bir tip, ama..."

"Peki, nasıl olup da dostunuz olduğunu sorabilir miyim?"

"Efendim, bir, iki kere benim için bazı küçük işler görmüştü."

Poirot, "Devam edin, mösyö," dedi.

Hardman ona acınacak bir yüzle bakıyordu. Devam etmek belli ki istediği en son şeydi. Fakat

Poirot sessizliğini acımasızca sürdürünce çaresiz boyun eğdi.

"Anlayın işte, Bay Poirot, antika ziynetlerle ilgilendiğim bilinir. Bazen bir aile yadigârının paraya çevrilmesi gerekebilir -böyle bir eşyanın açıkça satılığa çıkarılması ya da bir antikacıya satılması mümkün değildir. Ama bana özel olarak satılması başka şey. Parker bu gibi işlerin ayrıntılarını düzenler, iki tarafla temas halinde olduğundan satan ailenin zor duruma düşmesi önlenir. Ayrıca, bu tür bir şeyin satılacağını bana duyurur. Örneğin, Kontes Rossakoff, Rusya'dan buraya bazı aile mücevherleri getirmiştir. Onları satmaya istekli görünüyor. Bernard Parker bu işi yoluna koyacaktı."

Poirot, "Anlıyorum," dedi düşünceli bir yüzle. "Ve siz bu Bay Parker'e yüzde yüz güveniyorsunuz, öyle mi?"

"Güvenmemek için bir nedenim olmadı."

"Bay Hardman, o dört kişi içinde siz kendiniz hangisinden şüpheleniyorsunuz?"

"Bu ne biçim soru, Bay Poirot! O kimselerin dostum olduklarını size söyledim. Hiçbirinden şüphelenmiyorum ya da hepsinden şüpheleniyorum, siz nasıl isterseniz öyle kabul edin."

"Ben aynı fikirde değilim. Siz o dört kişinin birinden şüpheleniyorsunuz. Bu kişi Kontes

Rossakoff değil. Bay Parker de değil. Yoksa Lady Runcorn ya da Bay Johnston mu?"

"Beni köşeye sıkıştırıyorsunuz, Bay Poirot. Başlıca kaygım skandal olmaması. Lady Runcorn,

İngiltere'nin en eski ailelerinden birinin üyesi, ama halası Lady Caroline'in çok üzücü bir huyunun olduğu ne yazık ki doğru. Bu, tüm dostları tarafından bilinirdi, hizmetçisi çay kaşıklarını veya başka her neyse en kısa zamanda sahiplerine geri verirdi. Benim ne zor durumda olduğumu görüyor musunuz!"

"Demek Lady Runcorn'un kleptoman bir halası varmış. Bu çok ilginç. Kasaya göz atmama izin verir misiniz?"

Bay Hardman razı olunca Poirot kasayı açtı ve içersini gözden geçirdi. Kadife kaplı raflar bize boş boş bakıyordu.

Poirot kapıyı bir öne bir arkaya iterek, "Kapı şimdi bile iyi kapanmıyor," diye mırıldandı. "Acaba neden? Vay vay, bu da ne böyle? Kapı menteşesine takılmış bir eldiven. Bir erkek eldiveni."

Poirot böyle diyerek söz konusu cismi Bay Hardman'a uzattı.

Adamcağız, "Bu benim eldivenim değil," diye atıldı.

"Aha! Bir şey daha var!" Poirot eğilip kasanın dibinden küçük cismi aldı. Bu, siyah, parıltılı kumaştan yapılmış yassı bir sigara tabakasıydı.

Bay Hardman, "Benim tabakam!" diye atıldı.

"Sizin tabakanız mı? Hiç sanmam, mösyö. Bunlar sizin adınızın baş harfleri değil ki."

Poirot böyle diyerek girift olmuş platinden iki harfi işaret etti.

Hardman tabakayı eline aldı. "Haklısınız," dedi sonunda. "Benimkine çok benziyor, ama baş harfler farklı. Bir 'B' ve bir 'P'. Tanrım! Parker!"

"Öyle görünüyor," dedi Poirot. "Oldukça dikkatsiz bir genç adam özellikle eldiven de onunsa.

Öylesi çifte ipucu olurdu, değil mi?"

Hardman, "Bernard Parker ha!" diye mırıldandı. "Çok rahatladım! Neyse, ziynetleri geri almayı size bırakıyorum, Bay Poirot. Eğer uygun görürseniz suçu polise bildirin. Yani suçlunun Parker olduğuna emin olursanız."

Birlikte evden çıktığımız sırada Poirot, "Bak, gördün mü," dedi. "Bu Bay Hardman'ın soylular için bir yasası, sıradan insanlar içinse bir başka yasası var. Ben henüz bir soyluluk unvanıyla ödüllendirilmediğim için sıradan olanlardan yanayım. O genç adama da sempati duyuyorum. Bu hikâye biraz garip, değil mi? Hardman, Lady Runcorn'dan şüpheleniyordu, ben ise kontesle

Johnston'dan şüpheleniyordum, oysa aradığımız kişi sıradan Bay Parker'miş."

"Niçin öbür iki kişiden şüphelendiniz?"

"Neden şüphelenmeyecektim! Bir Rus mültecisi ya da Güney Afrikalı bir milyoner olmak o kadar basit bir iş ki. Herhangi bir kadın kendine Rus kontesi diyebilir ya da bir adam Park Lane'de bir ev satın alıp kendine Güney Afrikalı milyoner süsü verebilir. Onları kim yalancılıkla suçlayacaktır ki? Ama Bury Sokağı'ndan geçtiğimizi görüyorum. Dikkatsiz genç dostumuz burada oturuyor. Demiri tavında dövmek gerekirmiş, değil mi?"

Bay Bernard Parker evindeydi. Onu üzerinde mor ve sarı renkli bir robdöşambrla yastıkların üstüne boylu boyunca uzanmış yatarken buluk. Pek az insanı bu beyaz ve efemine yüzlü ve yapmacık bir şekilde peltek peltek konuşan genç adam kadar antipatik bulmuşumdur.

Poirot, "Günaydın, bayım," dedi. "Bay Hardman'dan geliyorum. Birisi dünkü davet sırasında bütün ziynetlerini çalmış bulunuyor. Bu eldivenin size ait olup olmadığını sorabilir miyim?"

Bay Parker'in kafası pek o kadar hızlı çalışır görünmüyordu. Düşüncelerini toparlamak istermiş gibi eldivene gözlerini dikmişti.

"Bunu nerede buldunuz?" diye sordu sonunda.

"Bu sizin eldiveniniz mi?"

Bay Parker karar vermeye çalışıyordu. "Hayır, değil," dedi.

"Ya bu tabaka sizin mi?"

"Tabii ki değil. Ben gümüş tabaka kullanırım."

"Tamam, mösyö. Bu durumda polise başvurmaktan başka seçeneğimiz kalmadı."

Bay Parker biraz kaygılanmış gibi, "Sizin yerinizde olsam bunu yapmazdım," diye yerinden fırladı. "Polisler hiç de sevimli kişiler değillerdir. az bekleyin. Gidip ihtiyar Hardman'ı göreceğim.

Durun, bekleyin."

Fakat Poirot kararlı bir tavırla daireden çıktı.

"Adamcağızı adamakıllı telaşlandırdık, öyle değil mi?" diye kıkırdadı. "Bakalım, yarına kadar ne olacak?"

Ama Hardman olayını daha aynı gün öğleden sonra hatırlamamız kaçınılmazdı. Kapımız aniden açıldı ve insan kılığında bir kasırga, peşinde bir samur kürk uçurarak -hava İngiltere'deki bir haziran gününün olabileceği kadar soğuktu- ve başında katledilmiş kartal tüyleriyle süslü bir şapkayla içeri daldı. Kontes Vera Rossakov gerçekten de bulunduğu yeri allak bullak eden bir kadındı.

"Bay Poirot musunuz? Nedir bu yaptığınız? O zavallı genci suçlamak da nereden aklınıza geldi?

Bu çok ayıp, çok çirkin. Bu bir skandal. Onu tanıyorum ben. O, kuzudan farksız biridir... asla bir şey çalamaz. Bana ne büyük iyilikleri oldu bilseniz. Onun yok yere kurban edilmesine katlanamam."

"Söylesenize, hanımefendi: bu onun tabakası mı?" Poirot kutuyu kadına uzattı.

Kontes bir an durup tabakayı inceledikten sonra, "Evet, onun tabakası," dedi. "Onu tanıyorum.

Ama ne çıkar bundan? Tabakayı odada mı buldunuz? Hepimiz oradaydık, zavallı düşürdü demek.

Ah siz polisler Kızıl Muhafızlardan da betersiniz!"

"Peki, bu onun eldiveni mi?"

"Ben nereden bileyim? Eldiven eldivene benzer. Sakın beni durdurmaya çalışmayın -zavallının serbest bırakılması gerekiyor. Adı derhal aklanmalı. Bunu da siz yapacaksınız. Bunun için mücevherlerimi satacağım ve size çok para vereceğim."

"Hanımefendi."

"Kabul, değil mi? Hayır, itiraz etmeyin. Zavallı çocuk! Gözyaşı içinde bana geldi. 'Seni kurtaracağım,' dedim. 'O canavar adama gideceğim. Sen işi Vera'ya bırak.'Anlaştık, değil mi? Ben şimdi gidiyorum."

Kontes gelişi kadar patavatsızca odadan dışarı fırladı ve arkasına insanı bunaltan egzotik bir parfüm kokusu bıraktı.

"Ne kadın!" diye atıldım. "Kürk mantosuna da diyecek yok!"

"Evet, kürkü sahici. Sahte bir kontesin sahici kürkü olabilir mi? Şaka, şaka, Hastings... Hayır, o gerçekten Rus olsa gerek. Demek Bay Bernard ona bizi şikâyete gitti."

"Sigara tabakası onun. Acaba eldiven de ona mı ait?"

Poirot gülümseyerek cebinden ikinci bir eldiven çıkarıp ilkinin yanına koydu. Eldivenlerin bir çift oldukları şüphe götürmezdi.

"İkinci eldiveni nereden buldunuz, Poirot?"

"Bury Sokağı'ndaki evin holünde bir masanın üstüne atılmıştı. Bu kez gerçekten çok dikkatsiz bir genç adam. Ama biz işimizi tam adamıyız. Âdet yerini bulsun diye Park Lane'e de küçük bir ziyarette bulunacağım."

Söylemeye gerek yok, ben de dostumla birlikte gittim. Johnston evde yoktu, ama özel sekreteriyle görüşebildik. Böylece, Johnston'un , Güney Afrika'dan yeni geldiği ortaya çıktı.Daha önce İngiltere'de hiç bulunmamıştı.

Poirot laf arasında, "Değerli taşlarla ilgileniyor, değil mi?" diye sordu.

Sekreter güldü. "Altın deseniz daha yerinde olurdu."

Poirot bu görüşmeden çıkarken düşünceliydi. O akşamın ilerleyen saatlerinde onu bir Rusça grameri büyük bir ciddiyetle inceler görünce şaşırdım.

"Yapmayın Tanrı aşkına, Poirot!" diye atıldım. "Kontesle kendi dilinde konuşabilmek için Rusça mı öğreniyorsunuz?"

"Herhalde İngilizcemi dinlemez, dostum."

"İyi de, iyi aileden Ruslar mutlaka Fransızca bilirler, öyle değil mi?"

"Senin bilgi hazinene hayranım, Hastings! Böylece, Rus alfabesinin belirsizlikleri yüzünden kafa patlatmaktan kurtulacağım."

Poirot dramatik bir hareketle kitabı elinden attı. Ben tamamen tatmin olmamışım. Dostumun gözlerinde çok iyi bildiğim bir ışıltı vardı. Bu, Hercule Poirot'nun kendi kendisinden hoşnut olduğunun şaşmaz işaretiydi. "Belki de onun gerçek bir Rus olduğundan kuşkunuz var. Onu sınayacaksınız," dedim. "Yok, yok, kontes gerçekten de Rus."

"Öyleyse niçin?"

"Bu olayda kendini göstermek istiyorsan, 'Rusça'ya Giriş'den yardım almanı öneririm, Hastings."

Poirot bu sözleri gülerek söyledikten sonra ağzından başka bu alamadım. Kitabı yerden alarak sayfalarını merakla çevirmeye koyuldum, fakat Poirot'nun sözlerinden bir anlam çıkarmayı başaramadım.

Ertesi sabah yeni bir haber alamadıksa da Poirot bu yüzden kaygılanmışa benzemiyordu.

Kahvaltımızı ettiğimiz sırada o gün Hardman'a uğramak niyetinde olduğundan söz etti. Yaşlı adamı evinde bulduk. Bir gün öncesine kıyasla oldukça sakin görünüyordu.

"Ee, bir haber var mı, Bay Poirot?" diye sordu.

Poirot ona bir kâğıt parçası uzattı.

"Ziynetlerinizi alan bu kişidir, mösyö," dedi. "Polise başvurmamı ister misiniz? Ya da ziynetlerinizi polisi işe karıştırmadan geri almamı mı yeğlersiniz?"

Bay Hardman kâğıda bakakalmıştı. Sonunda konuşabildi.

"Çok ilginç, çok! Bu yüzden bir skandal çıkmamasını yeğlerim. Size bu konuda tam yetki veriyorum, Bay Poirot. Sağduyulu davranacağınıza eminim."

Poirot sokakta bir taksi çevirdi ve şoföre Carlton'un adresini verdi Orada Kontes Rossakoff'u görmek istediğini söyledi. Birkaç dakika sonra hanımefendinin dairesine giriyorduk. Arkasında göz alıcı motiflerle süslü olağanüstü güzellikte bir sabahlık olduğu halde bizi hararetle karşıladı.

"Mösyö Poirot!" diye bağırdı. "Başardınız mı yoksa? O zavallı genci temize çıkarabildiniz mi?"

"Dostunuz Bay Parker tutuklanmaktan kurtuldu, sayın kontes."

"Ne kadar zeki adamsınız! Harika! Ne kadar da hızlı davrandınız."

"Öyle. Ayrıca Bay Hardman'a ziynetlerinin hemen bugün kendisine iade edileceğine söz verdim."

"Öyle mi?"

"Onun için daha fazla gecikmeden onları bana teslim ederseniz çok sevineceğim, hanımefendi.

Sizi aceleye getireceğim için çok üzgünüm, ama aşağıda bir taksi bekletiyorum -Scotland Yard'a gitmemin gerekmesi olasılığına karşı, hanımefendi. Biz Belçikalılar hesabını çok iyi bilen insanlarız."

Kontes bir sigara yakmıştı. Birkaç saniye hiç kıpırdamadan durdu. Burnundan duman halkaları çıkarıyor gözünü kırpmadan Poirot'ya bakıyordu. Sonunda bir kahkaha atıp ayağa kalktı. Küçük yazı masasının başına giderek bunun bir gözünü açtı ve siyah ipekli bir çantayı ortaya çıkardı. Bunu

Poirot'ya zarif bir hareketle fırlattı. Konuşurken sesi son derece sakin, hemen hemen neşeliydi.

"Biz Ruslar aksine savurganlığı severiz," dedi. "Bunun için de ne yazık ki bol paraya ihtiyaç var.

Çantanın içine bakmanıza gerek yok. Hepsi oradalar."

Poirot ayağa kalktı.

"İşlek zekânız ve çabukluğunuz için sizi kutlarım, hanımefendi."

"Ya! Ama taksinizi beklettiğinize göre başka ne yapabilirdim ki?" Çok naziksiniz, hanımefendi.

Londra'da uzun kalacak mısınız?"

"Korkarım ki hayır... sizin sayenizde." Bu yüzden özrümü kabul edin." Bir gün başka bir yerde karşılaşır mıyız dersiniz?" Bunu çok isterim."

Kontes, "Ben ise kesinlikle istemem!" diye gülerek atıldı. "Bunu büyük bir övgü olarak kabul edebilirsiniz... çünkü dünyada korktuğum çok az insan vardır, Bay Poirot."

"Hoşça kalın, kontes. Ah, az daha unutuyordum! Sigara tabakanızı size iade etmeme izin verin."

Poirot kasanın içinde bulduğumuz küçük siyah kutuyu hafif bir reveransla kontese uzattı. Bunu alırken Rus kadınının yüzünde hiçbir anlam değişikliği olmamıştı. Sadece bir kaşını kaldırarak,

"Anlıyorum!" diye mırıldandı.

Merdiveni indiğimiz sırada Poirot, "Ne kadın!" diye söylendi. "Tanrım, ne kadın! En küçük bir tartışmada bulunmadı... itiraz etmedi, blöf yapmadı! Bir tek bakışla durumu tümüyle kavradı. Sana şu kadarını söyleyebilirim, Hastings. Yenilgiyi böyle kayıtsız bir gülümseyişle kabullenebilen bir kadın çok ileri gidecektir! Tehlikeli bir insan, çelik gibi sinirleri var, böyle bir kadın..." Poirot o sırada ayağının takılması sonucunda neredeyse yere kapaklanıyordu.

"Heyecanınızı frenleyip bastığınız yere dikkat etseniz daha iyi edersiniz," diye önerdim.

"Kontesden ilk ne zaman şüphelendiniz?'

"Beni düşündüren eldiven ve sigara tabakası, yani çifte ipucu oldu mon ami. Bernard Parker birinden birini düşürmüş olabilirdi, ama kesinlikle ikisini birden değil. O kadarı çok aşırı bir dikkatsizlik olurdu, Dahası, bir başkası Parker'i suçlu duruma düşürmek için onları oraya bırakmış olsaydı bir tanesi -sigara tabakası ya da eldiven yeterli olurdu. Yani yine ikisi birden değil.

Böylece, iki cisimden birinin Parker'e ait olmadığına karar verdim. Önce tabakanın ona ait olduğunu, eldivenin ise olmadığını

düşündüm. Ama eldivenin öbür tekini bulunca, bunun tersinin geçerli olacağına karar verdim. Şu halde sigara tabakası kime aitti? Lady Runcorn'un olamayacağı ortadaydı. Baş harfler uymuyordu. Bay Johnston'a ait olması için adamın sahte bir adla gelmiş olması gerekirdi. Sekreteriyle konuşunca, Bay Johnston'la ilgili her şeyin ortada olduğunu gördüm.

Bay Johnston'un geçmişiyle ilgili hiçbir belirsizlik yoktu. Ya kontes? Ziynetlerini Rusya'dan beraberinde getirdiği söyleniyordu. Taşları montürlerinden çıkardı mı Bay Hardman'a ait olduklarını kimse iddia edemezdi. O gün holden Parker'in eldivenlerinden birini alarak kasanın içine tıkmasından daha kolay ne olabilirdi? Ama kendi sigara tabakasını kasanın içine düşürmeyi planlamadığı kesin."

"İyi ama sigara tabakası kontese aitse, üstünde niçin B. P. harfleri vardı? Kontesin adının baş harfleri V. R."

Poirot bana dostça gülümsedi.

"Aynen öyle, dostum. Ama Rus alfabesinde B harfi V, P ise R dir."

"Herhalde bunu tahmin edemezdim. Rusça bilmiyorum ki."

"Ben de bilmiyorum, Hastings. Onun için de o küçük kitabı alıp senin de dikkatine sunmak istedim ya."

Derin bir göğüs geçirip devam etti. "Dikkate değer bir kadın. İçimde bir his -çok sağlam bir his-bir gün yine karşılaşacağımızı fısıldıyor. Ama merak ediyorum: acaba nerede?"

Sinek Papazı

Daily Newsmonger'i elimden bırakarak, "Şurası kesin gerçek kurgudan daha garip," dedim.

Bu düşünce belki de yeni bir şey değildi. Ufak tefek adam yumurta biçimli başını bir yana eğerek ütü çizgisi özenle basılmış pantolonunun üstündeki hayali bir toza parmağının ucuyla bir fiske vurdu. "Ne kadar derin bir görüş! Dostum Hastings ne yaman düşünürmüş meğer!"

Hiç de hak etmediğim halde benimle dalga geçmesine kızacak yerde bir kenara bıraktığım gazeteye parmaklarımla vurdum. "Bu sabahki gazeteyi okudunuz mu?"

"Okudum. Okuduktan sonra da simetrisine dikkat ederek tekrar katladım. Senin gibi düzenden ve metottan yoksun birinden bekleneni üzere yere fırlatıp atmadım."

Poirot'nun en kötü yanı bu zaten. Düzen ve metot onun mabutları. Hatta bütün başarısını onlara mal edecek kadar ileri gidiyor.

"Öyleyse emprezaryo Henry Reedburn'in öldürülmesiyle ilgili haberi de okumuşsunuzdur," dedim. "Az önce o olayı düşünerek konuştum.Gerçek kurgudan daha garip olmakla kalmıyor aynı zamanda dramatik de. Orta sınıftan şu saygın İngiliz ailesini, Oglander'leri gözünüzün önüne getirin. Anneyle baba, erkek ve kız çocukları bu ülkedeki binlerce aileden bir örnek. Ailenin erkekleri her gün şehir merkezindeki işlerinin başına gidiyorlar; kadınlar da ev

işleriyle ilgileniyorlar. Hayatları son derece huzurlu ve bir o kadar da tekdüze. Dün gece banliyöde

Streatham'da Daisymead adlı evlerinin derli toplu salonunda oturmuş, briç oynuyorlardı. Derken teraslarının kapısı birdenbire açılıveriyor ve bir kadın sendeleyerek odalarına dalıyor. Gri saten elbisesinin üstünde kocaman bir kırmızı leke. Ağzından tek bir kelime çıkıyor. 'Cinayet!' Hemen ardından bayılarak yere yığılıyor. Oglander'lerin onu sinemadan hatırlamaları mümkün. Gizemli kadın, son aylarda Londra'yı kasıp kavuran ünlü dansçı Valerie Saintclair çünkü!"

Poirot, "Bu güzel konuşma senin eserin mi yoksa Daily Newsmonger"in mi?" diye sordu.

"Daily Newsmonger baskıya girmek üzere olduğundan olayın ana hatlarını vermekle yetinmiş.

Ama öykünün dramatik yönü hemen dikkatimi çekti."

Poirot düşünceli bir tavırla başını salladı. "İnsan doğasının bulunduğu yerde dram da olması kaçınılmaz. Ama o dram her zaman senin tahmin ettiğin yerde olmaz. Unutma bunu. Zaten ben de o olayla ilgileniyorum. Olayın çözümlenmesini benden istemeleri olası çünkü."

"Sahi mi?"

"Evet. Bu sabah bir beyefendi beni arayarak Maurania Prensi Paul adına benden bir randevu istedi."

"Bunun o olayla ne ilgisi var?"

"İngiltere'nin o skandal gazetelerini okumadığın ne kadar belli. Hani 'küçük bir farenin duyduğuna göre' veya 'küçük bir kuş merak

ediyor' diye başlayan türden komik öyküleri basanları.

Şuraya bak."

Poirot'nun kısa ve güdük parmağını paragraf boyunca izledim: "...acaba yabancı prensle ünlü dansçı birbirlerine o kadar yakınlar Acaba genç hanım yeni pırlantalı yüzüğünü beğendi mi!"

Poirot, "Gelelim şimdi senin dramatik öyküne," diye devam et

"Bayan Saintclair Daisymead'deki oturma odasında halının üstüne düşüp bayılmıştı, değil mi? "

Omuzlarımı silktim. "Genç bayanın bayılırken mırıldandığı sözler üzerine iki Oglander erkeği evden dışarı fırladılar. Bir tanesi, şok halinde olan genç kadına bakması için bir doktor aramaya giderken, diğeri de polis karakoluna koştu. Burada duyduklarını anlatmasından sonra bu Bay

Oglander polisle birlikte Mon Desir'in yolunu tuttu. Orasının Bay Reedburn'ün Daisymead'in hemen dışındaki görkemli köşkü olduğunu belirtelim. Pek hoş bir ünü olmayan beyefendiyi orada kütüphanede yerde yatarken buldular. Kafasının arkası tıpkı kırık bir yumurta çatlamıştı."

Poirot, "Ne yazık ki konuşmanı böleceğim," dedi. "Bağışla beni. Prens hazretleri geldiler!"

Kibar ziyaretçimiz Kont Feodor adıyla içeri alınmıştı. Garip görüşlü bir gençti. Uzun boylu, zayıf çeneliydi. Ünlü Mauranberg ağzına ve bir fanatiğin ateş saçan gözlerine sahipti.

"Bay Poirot?"

Dostum, benim der gibi hafifçe eğildi.

"Beyefendi, başım dertte, hem de anlatamayacağım kadar korkunç dertte."

Poirot anladığını belirtmek için bir el hareketi yaptı. "Kaygılanmanızı anlıyorum. Bayan

Saintclair çok değerli bir dostunuz, öyle değil mi?"

Prens açık konuştu. "Onu eşim yapmayı ümit ediyorum."

Poirot koltuğunda doğruldu. Gözleri iri iri açılmıştı.

Prens devam etti. "Ailemin, dengi olmayan biriyle evlenen ilk üyesi olmam. Ağabeyim

Alexander da hükümdara karşı gelmişti. Bugün sınıf önyargılarından kurtulmuş daha uygar bir dünyada yaşıyoruz. Ayrıca, Bayan Saintclair konumu itibariyle benim dengim. Ailesinin tarihçesi hakkında bazı söylentiler duymuş olmalısınız."

"Kökeni hakkında birçok söylentiler ağızdan ağıza dolaşıyor -ünlü dansçılar söz konusu olunca bu çok olağan. Örneğin, İrlandalı bir temizlikçi kadının kızı olduğunu duydum. Başka bir iddiaya göre, annesi bir Rus grandüşesi imiş."

Genç adam, "Birinci öykü tabii ki saçma," dedi. "Ama ikincisi doğru. Valerie her ne kadar bu sırrı açıklamama durumundaysa da, bana bazı imalarda bulundu. Ayrıca asaletini birçok şekilde bilinçsizce belli ediyor. Ben kalıtıma inanırım, Bay Poirot."

Poirot, "Ben de kalıtıma inanırım," dedi düşünceli bir tavırla. "Kalıtımla bağlantılı birçok garip şeye tanık olmuşumdur. Ama biz gelelim kendi işimize, prens hazretleri. Benden ne istiyorsunuz?

Neden korkuyorsunuz? Açık konuşabilirim, değil mi? Matmazel Saintclair'le cinayet arasında bir bağlantı var mı? Tabii ki Reedburn'ü tanıyordu."

"Evet. Adam, Valerie'ye âşık olduğunu ileri sürüyordu."

"Ya Bayan Saintclair?"

"Adamın yüzüne bile bakmıyordu."

Poirot ziyaretçisine dikkatle baktı. "Bu Redburn'den korkması için bir nedeni var mıydı?"

Genç adam bir duraklama geçirdi. "Bir olay oldu," dedi sonunda. "Kâhin Bayan Zara'dan söz edildiğini duydunuz mu?"

"Hayır."

"Müthiş bir kadın. Siz de bir gün ona başvurmalısınız. Valerie ile ben geçen hafta onu görmeye gitmiştik. Bizim için iskambil falına baktı. Valerie'ye bir beladan -kararan bulutlardan- söz etti.

Sonra soru kartı çevirdi. Sinek papazıydı. Valerie'ye, 'Dikkatli ol,' dedi. 'Senin üzerinde büyük gücü olan bir adam var. Ondan korkuyorsun, bu nedenle büyük tehlikedesin. Ne demek istediğimi biliyorsun, değil mi?' Valerie bembeyaz kesilmişti. Başını eğip, 'Evet, evet, biliyorum,' dedi.

Aradan çok geçmeden kalktık. Zara'nın Valerie'ye son sözleri, 'Sinek papazın dan sakın.

Tehlikedesin!' oldu. Onu tabii ki konuşturmak istedim, bana bir şey söylemek istemedi -her şeyin yolunda olduğunu ileri sürdü. Ama dün geceden sonra Valerie'nin sinek papazının şahsında

Reedburn’ü gördüğüne eminim ve korktuğu adam da oydu."

Prens konuşmasına biraz ara verdi. "Bu sabah gazeteyi açınca düştüğüm telaşı şimdi anlıyorsunuzdur. Acaba Valerie bir çılgınlık anında... yok, yok, olamaz bu!"

Poirot yerinden kalktı ve dostça bir hareketle genç adamın omzunu okşadı. "Lütfen kendinizi perişan etmeyin. Bu işi bana bırakın."

"Streatham'a gideceksiniz, değil mi? Valerie'nin Daisymead'de hâlâ şokun pençesinde olduğunu tahmin ediyorum."

"Hemen yola çıkacağım."

"Elçilik kanalıyla bazı şeyleri ayarladım. Her nereye isterseniz girebileceksiniz."

"Öyleyse gidelim. Hastings, sen de benimle gelir misin? Hoşça kalın. Prens hazretleri."

Mon Desir modern olduğu kadar rahat, olağanüstü güzel bir köşktü. Kısa bir araba yolu caddeden kapısının önüne kadar uzanıyordu. Arka tarafında da birkaç dönümlük güzel bahçeler yer alıyordu.

Kapıyı açan uşak, Prens Paul'ün adını duyunca bizi hemen olayın geçtiği yere götürdü.

Kütüphane, binanın önünden arkasına kadar uzanan muhteşem bir odaydı. İki ucundaki pencerelerden biri araba yolunu, öbürü ise bahçeleri görüyordu. Ceset ikinci pencerenin girintisinde yatar durumda bulunmuştu. Polis incelemesini tamamlayınca cesedi götürmüşlerdi.

Poirot'ya, "İşte bu can sıkıcı," diye mırıldandım. "Kimbilir ne kadar ipucunu yok etmişlerdir?"

Ufak tefek dostum gülümsedi. "Öyle mi! İpuçlarının içten geldiğini sana daha kaç kere söyleyeceğim? Her gizemin çözümü küçük gri hücrelerde gizlidir."

Poirot bundan sonra uşağa döndü. "Cesedin götürülmesi dışında odaya dokunulmadı, değil mi?"

"Hayır, efendim. Oda dün gece polis geldiği zaman nasılsa yine öyle."

"Şu perdeler. Pencere girintisini örtecek biçimde çekilmiş olduklarını görüyorum. Öbür pencereninkiler de öyle. Dün gece de çekilmişler miydi?"

"Evet, efendim. Onları her gece ben çekerim."

"Öyleyse Tim Reedburn onları kendisi açmış olmalı?"

"Öyle olmalı efendim."

"Efendinizin dün gece.bir ziyaretçi beklediğinden haberiniz var mıydı?"

"Sözünü etmedi efendim. Ama akşam yemeğinden sonra rahatsız edilmek istenmediğini söylemişti." Poirot kütüphaneden binanın yanındaki terasa çıktı; sağda ise teras bir tuğla duvarın dibinde son buluyordu.

"İleride meyve bahçesi var efendim. Biraz ötede oraya açılan bir kapı vardır, ama saat altıda mutlaka kilitlenir."

Poirot başını sallayarak tekrar kütüphaneye girdi, uşak da onu izledi.

"Dün geceki olaylarla ilgili olarak hiç mi bir şey duymadınız?"

"Saat dokuza az bir zaman kala kütüphanede sesler duyduk. Ama özellikle bir hanımın sesi olduğundan bunda olağandışı bir taraf yoktu. Ancak hepimiz binanın öbür yanındaki hizmetkârlar dairesine geçtikten sonra tabii ki hiçbir şey duymadık. Sonra saat on bir sularında polis geldi."

"Kaç ses duydunuz?"

"Orasını bilemem efendim. Sadece hanımınkine dikkat ettim."

"Ya!"

"Özür dilerim, efendim, Dr. Ryan hâlâ evde. Acaba kendisini görmek ister miydiniz?"

Güler yüzlü, orta yaşlı bir adam olan doktor birkaç dakika sonra yanımıza gelerek Poirot'ya gereksindiği bütün bilgileri verdi. Reedburn pencerenin yanında yatıyordu, başı da pencerenin mermerden oturulacak yerine dayalıydı. Cesette iki yara vardı: biri gözlerinin arasında ölümcül olan ikincisi ise başının arkasındaydı.

"Sırtüstü mü yatıyordu?"

"Evet. İşte..." Doktor böyle diyerek yerdeki koyu renkli, küçük bir izi gösterdi.

"Başının arkasındaki darbe izi, yere çarpması sonucunda oluşmuş olamaz mı?"

"Mümkün değil. Her neyse, silah kafatasının içine kadar girmiş." Poirot düşünceli bir yüzle önüne bakıyordu. Her pencerenin önünde mermerden oturulacak bir yer vardı; bunların kolları ise aslan kafası biçiminde oyulmuştu. Poirot'nun gözlerinde bir şimşek çaktı. "Arkaya sendeleyip aslan başı biçimindeki bu çıkıntının üstüne düştüğü oradan da yere kaydığını varsayalım. Bu, tarif ettiğiniz biçimdeki bir yaraya yol açmaz mı?"

"Evet, olabilir. Ama cesedin yattığı yerde oluşturduğu açı bu varsayımı imkânsız kılıyor. Ayrıca, oturağın mermerinin üstünde mutlaka kan izleri olurdu."

"Yıkanıp temizlenmedilerse tabii."

Doktor omuzlarını silkti. "Bu hiç olası değil. Kazaya cinayet süsü vermenin kime yararı olabilir ki?"

Poirot, "Orası öyle," diye doğruladı. "Darbelerden biri bir kadın tarafından indirilmiş olabilir mi?"

"Söz konusu değil. Herhalde Bayan Saintclair'i düşünüyorsunuz?"

Poirot, "Emin olmadan özellikle kimseyi düşünmem," diye yavaşça yanıt verdi.

Böyle derken gözleriyle açık teras kapısını inceliyordu. Doktor bir yandan devam ediyordu.

"Bayan Saintclair buradan kaçmış. Ağaçların arasından Daisymead seçilebiliyor. Yol üstünde daha yakın başka evler varsa da, bu yandan bakınca Daisymead görülebilen biricik ev."

Poirot, "Yardımlarınıza teşekkür ederim, doktor," dedikten sonra, "Gel Hastings, biz de matmazelin ayak izlerini takip edelim," diye ekledi.

Poirot önde, ben arkada önce bahçeden geçtik, demir kapıdan çıkıp yeşilliklerin arasında kısa bir süre yürüdükten sonra Daisymead'in bahçe kapısının önüne vardık. Burası bir buçuk dönümlük bir bahçenin içinde iddiasız bir evdi. Birkaç basamakla bir teras kapısının önüne varılıyordu. Poirot o yönü çenesiyle işaret etti.

"Bayan Saintclair buradan geçti. Onun kadar telaşlı olmadığımıza göre bizim ön kapıya gitmemiz daha doğru olur."

Kapıyı açan hizmetçi bizi salona aldı ve Bayan Oglander'i aramaya gitti. Odaya belli ki bir gece öncesinden beri el sürülmemişti. Küller hâlâ şöminenin ateşliğinde duruyordu; briç masası da odanın ortasında kalmıştı. Mekân, cafcaflı biblolarla fazlaca doluydu. Duvarlara da birbirinden çirkin aile portreleri asılmıştı.

Poirot bunlarla benden daha çok ilgilendi ve biraz çarpılmış olan birkaçını düzeltti. "Aile çok güçlü bir bağ, değil mi?" dedi. "Duygu, güzelliğin yerini alıyor."

Bunu doğruladım. Bakışım, sakalları kulaklarına kadar tırmanmış bir centilmen, saçları tepesinde toplu bir hanım, tıknaz yapılı bir erkek çocuk, gereksiz kordeleler ve fiyonglarla süslü iki küçük kızdan oluşan bir aile portresine takılmıştı. Bunun Oglander ailesinin daha önceki bir tarihte çekilmiş bir fotoğrafı olduğuna karar vererek ilgiyle inceledim.

O sırada kapı açıldı ve genç bir kadın içeri girdi. Saçları derli topluydu, arkasında rengi solmuş bir pardesüyle bir tüvit eteklik vardı.

Bize merakla baktı. Poirot ona doğru bir adım attı. "Matmazel Oglander, değil mi? Sizi rahatsız ettiğime üzgünüm, hele başınızdan geçenlerden sonra. Dünkü olay sizi oldukça sarsmış olmalı."

Genç kadın, "Gerçekten de öyle," diye itiraf etti. Dramatik öğelerin Bayan Oglander'i pek etkilemediğini, hayal gücünden yoksun oluşunun trajedilere ağır bastığını düşünmeye başlamıştım.

Genç kadın "Odanın durumundan dolayı özür dilerim. Hizmetkârlar o kadar kötü heyecanlanıyorlar ki," deyince bu düşüncem doğrulanmış oldu.

"Dün gece burada oturuyordunuz, değil mi?"

"Evet, akşam yemeğinden sonra briçe oturmuştuk. O sırada..."

"Kusuruma bakmayın, ne kadar zamandır oynamaktaydınız?"

"Bakayım..." Genç Bayan Oglander düşünür gibiydi. "Tam olarak söyleyemeyeceğim Sanırım, o sırada saat yaklaşık ondu. Hatırladığım kadarıyla, birkaç el oynamıştık."

"Siz nerede oturuyordunuz?"

"Yüzüm pencereye dönüktü. Ben annemle eşleşmiştim ve sanzatu oynamıştım. Derken pencere küt diye açıldı ve Bayan Saintclair içeri daldı."

"Onu tanıdınız demek?"

"Yüzü bana yabancı gelmemişti."

"Kendisi hâlâ burada, değil mi?"

"Evet, ama kimseyi görmek istemiyor. Hâlâ bitkin durumda."

"Beni göreceğini düşünüyorum. Kendisine, Mauretania Prensi Paul'ün isteği üzerine burada olduğumu söyler misiniz?"

Kral ailesinden bir prensten söz edilmesinin Bayan Oglander'in sukûnetini sarsacağını düşünmüştüm. Ama genç kadın hiç istifini bozmadan odadan çıktı ve kaşla göz arasında geri dönerek Bayan Saintclair'in bizi odasında göreceğini haber verdi.

Genç kadının arkasından yukarı çıkarak büyük ve aydınlık bir yatak odasına girdik. Pencerenin yanındaki divanda yatan kadın biz içeri girince başını çevirdi. İki kadının arasındaki aykırılık ilk bakışta gözüme çarptı. Özellikle de yüz çizgileri ve renkleri bakımından benzer yanları olduğu için.

Ama aralarındaki fark daha da çarpıcıydı. Valerie Saintclair'in her bakışı, her hareketi bir dram etkisi yapıyordu. Sanki etrafa romantik bir hava yaymaktaydı. Ayaklarının üstüne koyu kırmızı bir yünlü sabahlık atılmıştı. Çok sıradan bir giysiydi, bu, ama genç kadının karizması ona egzotik bir hava veriyor, Doğu'nun göz kamaştırıcı renklerdeki kaftanlarına benzetiyordu.

Genç kadının iri kara gözleri Poirot'nun üzerinde kilitlenmişti.

"Paul'den mi geliyorsunuz?" diye sordu. Sesi de görünüşüne uygun, dolgun ve baygındı.

Poirot, "Evet, hanımefendi," dedi. "Ona -ve size- hizmet etmek için buradayım."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Dün gece bütün olanları. Tekrar ediyorum: bütün olanları!"

Genç kadın zayıf bir gülümseyişle karşılık verdi.

"Yalan mı söyleyeceğimi sandınız? O kadar da budala değilim. Gerçeği gizlemenin bir yolu olmadığını görebiliyorum. Adam benimle ilgili bir sırrı biliyordu, o adam şimdi öldü. Sırrımı koz olarak

kullanmış, beni tehdit etmişti. Paul'ün hatırı için onunla uzlaşmaya çalıştım, Paul'ü kaybetmeyi göze alamazdım... Adam şimdi öldüğüne göre güvendeyim demektir. Ama buna rağmen onu öldürmedim."

Poirot gülümseyerek başını salladı. "Bana bunu söylemeniz gerekmez, matmazel. Şimdi dün gece olanları bana anlatın."

"Ona para teklif ettim. Kabul eder göründü. Dün gece saat dokuz için randevu verdi. Mon Desir'e gitmem gerekiyordu. Orasını biliyordum, daha önce de oraya gitmiştim.Hizmetkârların beni görmemesi için yan kapıdan kütüphaneye girecektim."

"Kusura bakmayın, ama oraya gece yalnız başınıza gitmekten korkmadınız mı?"

Bana mı öyle geldi bilmem, yanıt vermeden önce kısa bir duraklama geçirdi.

"Belki de korkmuşumdur," dedi. "Ne çare ki benimle gelmesini isteyebileceğim hiç kimsem yoktu. Ve çaresizdim. Reedburn beni kütüphaneye aldı. Ahlaksız adam! Öldüğüne sevindim!

Benimle kedinin fareyle oynaması gibi oynamaya girişti. Karşısında diz çökerek yalvardım. Beni alaya aldı. Ona tüm ziynetlerimi teklif ettim. Boşuna! Bundan sonra kendi koşulunu bildirdi. Bunun ne olduğunu tahmin edersiniz. Reddettim. Ona hakkında ne düşündüğümü söyledim. Ona bağırıp çağırdım. Karşımda gülümseyerek duruyordu. En sonunda bağırmaktan yorulup sustuğum sırada pencereyi örten perdenin arkasında bir gürültü oldu... Reedburn de duymuştu. O tarafa yürüyerek perdeyi kapattı. Oraya bir adam gizlenmişti; korkunç görünüşlü, serseriye benzer derbeder biri. Bay

Reedburn'e vurdu, sonra tekrar vurdu ve yere yıktı. Serseri bunun arkasından beni de kanlı eliyle kavradı, kendimi kurtararak pencereden dışarı kaçtım ve var gücümle Derken bu evde ışık olduğunu gördüm ve bu tarafa atıldım. Pancurlar açık olduğundan içerde bazı kimselerin briç oynadıklarını görüyordum. Odanın içine adeta düştüm. 'Cinayet!' diye bağırabildim, ondan sonra benim için her şey karardı..."

"Teşekkür ederim, matmazel. Büyük bir şoka uğradığınız belli. O serseriye gelince, onu bana tarif edebilir misiniz? Arkasında ne olduğu hatırınızda mı?"

"Hayır... her şey o kadar çabuk olup bitti ki. Ama adamı nerede görsem tanırım. Yüzü beynime nakşoldu desem yeridir."

"Bir sorum daha var, matmazel. Öbür pencerenin, araba yoluna açılanının perdeleri kapalı mıydı?"

Dansçının yüzünde ilk kez şaşkınlık biçimlendi. Hatırlamaya çalışıyor görünüyordu.

"Sizi dinliyorum, matmazel?"

"Düşünüyorum da... evet, evet, eminim! O perdeler kapalı değildi.

"Öbür perdeler kapalı olduklarına göre bu tuhaf. Her neyse. Bu ayrıntı herhalde fazla önemli değildir. Burada uzun kalacak mısınız, matmazel?"

"Doktor, yarına kadar Londra'ya dönebilecek kadar iyileşeceğimi söyledi." Genç kadın odanın içinde etrafına bakındı. Genç Bayan Oglander dışarı çıkmıştı. "Bu insanlar çok iyiler, çok düşünceliler, ama benim dünyama o kadar yabancılar ki. Onları şoke ediyorum! Sizin anlayacağınız, burjuvalardan hoşlanmıyorum!" dedi.

Bu sözleri söyleyişinde acı bir anlam seziliyordu.

Poirot başını salladı. "Anlıyorum. Umarım, sorularımla sizi fazla yormamışımdır."

"Kesinlikle yormadınız, beyefendi. Ben sadece Paul'ün en kısa zamanda her şeyi öğrenmesini istiyorum."

"Şu halde size iyi günler, matmazel."

Odadan çıkarken Poirot'nun bir çift rugan iskarpine ayağı takıldı. "Bunlar sizin mi, matmazel?" diye sordu.

"Evet, beyefendi. Az önce temizleyip yukarı çıkardılar."

Merdiveni indiğimiz sırada Poirot, "Görünüşe bakılırsa, hizmetkârlar iskarpinleri temizlemeyecek kadar heyecanlı değiller, ama şöminenin ateşliğini unutuyorlar," dedi. "Neyse, mon ami, önceleri bir, iki ilginç nokta dikkatimi çekmişti, ama korkarım ki bu olay kapandı. Her şey yeterince açık görünüyor."

"Ya katil?"

Ufak tefek dostum tumturaklı bir dille, "Hercule Poirot serserilerin arkasından koşmak âdetinde değildir," diye karşılık verdi.

Genç Bayan Oglander bizi holde karşıladı. "Bir dakika salonda beklerseniz, annem sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Odaya hâlâ el sürülmemişti. Poirot iş olsun gibilerden iskambilleri toplayarak onları bakımlı elleriyle karıştırdı.

"Ne düşündüğümü biliyor musun, dostum?" diye sordu."

"Hayır."

"Genç Bayan Oglander sanzatu oynamakla bence hata etmiş. Üç maça oynamalıydı."

"Olur şey değilsin, Poirot!"

"Tanrım! Daima cinayetlerden söz edemem ya!"

Dostum birden irkildi. "Hastings. Hastings baksana! Destede sinek papazı eksik!"

"Zara!" diye bağırdım.

"Ne?" Poirot neden söz ettiğimi pek anlayamamıştı. Mekanik hareketlerle kartları toparladı ve kutularına koydu. Yüzünde ciddi bir anlam vardı.

"Hastings," dedi sonunda. "Ben, Hercule Poirot büyük bir hata, çok büyük bir hata yapmama ramak kalmıştı."

Etkilenmiş, fakat anlamsız gözlerle ona baktım. "Yeniden başlamamız gerek, Hastings. Evet, yeniden başlamamız şart. Ama bu kez yanılmayacağız."

Orta yaşlı hoş bir kadın Poirot'nun konuşmasını yarıda kesti. Elinde bazı defterler vardı. Poirot kadının önünde eğildi.

Anne Bayan Oglander doğrudan konuya girdi. "Anladığım kadarıyla Bayan Saintclair'in dostusunuz?"

"Onun bir dostu tarafından geliyorum, hanımefendi."

"Anlıyorum. Düşündüm ki..."

Poirot birden pencereyi işaret etti. "Dün gece jaluzilerin iz kapalı değil miydi?"

"Hayır -işte bu yüzden Bayan Saintclair ışığı bu kadar net olarak gördü."

"Dün gece mehtap vardı. Pencerelere bakan koltuğunuzdan Bay Saintclair'i görmeyişinize şaşıyorum."

"Herhalde oyuna dalmıştık. Daha önce başımıza hiç böyle bir şey gelmemişti."

"Buna inanabilirim, hanımefendi. Neyse, içiniz rahat etsin. Bay Saintclair yarın gidiyormuş."

"Öyle mi!" Kadıncağızın yüzü güldü.

"Ve size iyi günler hanımefendi."

Ön kapıdan çıktığımız sırada bir hizmetçi basamakları yıkamakla meşguldü. Poirot ona sordu.

"Yukardaki genç hanımın iskarpinlerini siz mi temizlediniz?"

Hizmetçi hayır gibilerden başını salladı. "Temizlendiklerini sanmıyorum, efendim."

Poirot ile birlikte yolda yürüdüğümüz sırada, "Öyleyse o iskarpinleri kim temizlemiş?" diye sordum.

Poirot. "Hiç kimse," dedi. "Temizlenmeleri gerekmiyordu ki."

"Güzel bir gecede yolda ya da bahçe patikasında yürümenin iskarpinleri kirletmeyeceğini tahmin ederim. Ama bahçe otlarının arasından geçildikten sonra kirlenmiş ve lekelenmiş olmaları gerekirdi."

Poirot yüzünde garip bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "O zaman kirlenebileceklerini ben de kabul ediyorum."

"İyi ama..."

"Yarım saat sabret sevgili dostum. Mon Desir'e geri dönüyoruz."

Uşak bizi tekrar gördüğüne şaşırmış göründüyse de kütüphaneye dönmemize itiraz etmedi.

Poirot'nun araba yoluna bakan pencereye yönelmesi üzerine, "İyi ama bu yanlış pencere," diye seslendim.

"Sanmıyorum, dostum. Şuraya bak." Poirot mermerden aslan kafasını işaret etti. Üstünde solmuş bir leke seçilebiliyordu. Poirot yerdeki benzer bir lekeyi gösterdi.

"Birisi Reedburn'ün iki gözünün arasına yumruk atmış," dedi. Adam arkaya doğru giderek bu mermer çıkıntısının üstüne düşmüş, oradan da yere kaymış. Sonra, yerde öbür pencereye doğru sürüklenmiş ve oraya bırakılmış. Ama doktorun ifadesinden de anlaşıldığına göre, aynı açıyı oluşturacak biçimde değil."

"İyi ama niçin? Bunun yapılması bana gereksiz görünüyor."

"Aksine bu zorunluydu. Aynı zamanda, katilin kimliğine işaret ediyor. Hoş, Reedburn'ü öldürmek niyetinde olmadığına göre, adama katil demek yersiz. Çok güçlü bir adam olmalı!"

"Cesedi yerde sürüklediği için mi?"

"Sayılmaz. Bu çok ilginç bir olay. Ve ben ise az daha her şeyi yüzüme, gözüme bulaştırıyordum."

"Yani her şeyin bittiğini, sizin ise her şeyi bildiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

"Evet."

Birden bir şeyi hatırlamam üzerine, "Hayır," diye atıldım. "Bilmediğiniz bir şey var!"

"Neymiş o?"

"Kayıp sinek papazının nerede olduğunu bilmiyorsunuz!"

"Öyle mi? işte bu komik, hem de çok komik dostum."

"Niçin?"

"O kart cebimde olduğu için!" Poirot böyle diyerek kartı abartılı bir hareketle ortaya çıkardı.

Bozularak, "Ya!" dedim. "Peki, onu nerede buldunuz? Burada mı?"

"Bunda şaşılacak bir taraf yok. Sadece öbür kartlarla birlikte dışarı çıkarılmamış, kutunun içinde kalmıştı."

"Bu da size bir fikir verdi, öyle mi?"

"Evet, dostum. Ve majestelerine saygılarımı sunarım."

"Madam Zara'ya da mı?"

"Ha evet... o hanıma da."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Londra'ya döneceğiz. Ama önce Daisymead'deki bir hanıma söylenecek bir çift sözüm var."

Aynı hizmetçi bize kapıyı açtı.

"Hepsi yemekteler efendim. Ama görmek istediğiniz Bayan Saintclair'se o da dinleniyor."

"Anne Bayan Oglander'i bir, iki dakika görsem olur. Geldiğimi kendisine haber verir misiniz?"

Beklememiz için salona alındık. Geçerken yemek odasındaki aile gözüme ilişti. Bu kez kilolu ve güçlü kuvvetli görünüşlü iki erkek hanımlara katılmıştı. Biri bıyıklıydı, öbürünün ise bıyıktan başka bir de sakalı vardı.

Birkaç dakika sonra Bayan Oglander odaya girdi. Poirot'ya merak la bakması üzerine dostum hafifçe eğildi.

"Hanımefendi, benim ülkemde annelere büyük saygımız vardır. Ailenin annesi bizim için her şeydir!"

Bu başlangıç Bayan Oglander'i büsbütün şaşırtmış görünüyordu

Poirot, "Ben de bu maksatla geldim," dedi. "Bir annenin endişelerini gidermek için geldim. Bay Reeburn'un katili bulunamayacak. Bu yüzden korkmayın. Bunu ben Hercule Poirot size söylüyorum. Haklıyım, değil mi? Ya da bir eşi mi rahatlatmam gerekiyor?"

Araya bir sessizlik girdi. Bayan Oglander, Poirot'nun aklından geçenleri gözlerinden okumaya çalışıyordu. Sonunda sakin bir sesle konuştu. "Nasıl bildiğinizi bilemiyorum ama evet, haklısınız."

Poirot ciddi bir yüzle başını salladı. "Hepsi bu kadar, hanımefendi Ama telaşlanmayın. Sizin

İngiliz polislerinde Hercule Poirot'nun gözleri yok." Böyle derken duvardaki aile portresine parmağının ucuyla vurdu.

"Bir zamanlar bir kızınız daha vardı, hanımefendi. Yoksa öldü mü?'

Yine bir sessizlik oldu. Kadıncağız bakışını Poirot'nun gözlerinden ayırmıyordu. Sonunda yanıt verdi: "Evet, öldü."

Poirot sadece, "Yaa!" dedi. "Neyse, artık Londra'ya dönmemiz gerek. Şu sinek papazını iskambil destenize yani yerine koymama izin verir misiniz? Yaptığınız tek hata buydu. Bir saatten uzun süre elli bir kartla briç oynadığınızı ileri sürdünüz. Bu oyun hakkında en küçük bir fikri olan buna bir dakika bile inanmaz. Neyse, size iyi günler!"

İstasyona yürüdüğümüz sırada Poirot, "Artık her şeyi görüyorsundur, dostum!" dedi.

"Hiçbir şey gördüğüm yok! Reedburn'ü kim öldürdü?"

"Oğul John Oglander. Öldürenin baba mı, oğul mu olduğuna pek emin değilim, ama ikisinin içinde daha kuvvetlisi ve daha genci olduğu için oğulun üzerinde durdum. Pencere dolayısıyla ikisinden birinin olası gerekiyordu."

"Niçin?"

"Kütüphaneden dört çıkış vardı; iki kapı ve iki pencere. Ama bunların sadece biri söz konusu olabilirdi. Üç çıkış doğrudan veya dolaylıyla binanın ön yüzüne açılıyordu. Valerie Saintclair'in bir rastlantı soncu Daisymead'e gelmesi için trajedinin arka pencerenin önünde gerçekleşmesi gerekiyordu. Genç kadının bayıldığı doğruydu, bunun için de John Oglander'in onu evine kadar omuzlarında taşıması gerekmişti. O yüzden kuvvetli bir adam olması gerektiğini söyledim."

"Yani oraya beraber mi gitmişler?"

"Evet. Yalnız başına gitmekten korkup korkmadığını sorduğum zaman Valerie'nin durakladığını hatırlarsın. John Oglander de onunla

beraber gitmişti -bu da Reedburn'ün öfkesini artırmıştı sanırım. Kavga ettiler, adamın Valerie'ye savurduğu hakaret de Oglander'in ona vurmasına yol açtı.

Ben böyle düşünüyorum. Bundan sonrasını sen de biliyorsun."

"İyi ama niçin briç oynadıklarını ileri sürdüler?"

"Briç oyunu dört oyuncu gerektirir. Bütün akşam o odada yalnız üç kişinin bulunduğunu kim tahmin edebilirdi?" Hâlâ pek anlayamamıştım.

"Akıl erdiremediğim bir şey var," dedim. "Oglander'lerin dansçı Valerie Saintclair'le ne ilgileri var?"

"Bunu göremeyişine şaşıyorum. Oysa duvardaki o resme uzun süre -benden de uzun süre- bakmıştın. Bayan Oglander'in öbür kızı ailesi için ölmüş olabilir, ama dünya onu Valerie Saintclair olarak tanıyor!"

"Ne?"

"İki kız kardeşi bir arada görünce aralarındaki benzerlik dikkatim çekmedi mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Sadece ne kadar farklı iki kadın olduklarını düşünmüştüm."

"Bu, aklının yüzeysel romantik izlenimlere bu kadar açık olmasından kaynaklanıyor, sevgili

Hastings. İki kızın yüz çizgileri hemen hemen birbirinin aynı. Renkleri de öyle. İşin ilginç yanı,

Valerie'nin ailesinden, ailesinin de ondan utanç duyması. Öyleyken bir tehlike anında genç kadın ağabeyinden yardım istedi, işler sarpa sarınca da hepsi birbirlerine destek oldular. Aile bağı müthiş bir şeydir. Bu ailenin bütün bireyleri rol yapabiliyor. Valerie drama yeteneğini onlardan almış.

Prens Paul gibi ben de kalıtıma inanıyorum. Beni aldattılar! Benim için şanslı bir rastlantı ve bir test sorusu olmuş olmasa Oglander'ler Hercule Poirot'yu kandırmalarıyla övünebileceklerdi.

Hatırlıyor olmalısın: Bayan Oglander'e, masanın etrafında ne şekilde oturduklarını sorarak kızını yalancı çıkarmasını sağlamıştım."

"Prens'e ne söyleyeceksiniz?"

"Valerie'nin cinayeti işlemiş olamayacağını ve serserinin bulunabileceğine hiç ihtimal vermediğimi. Aynı zamanda Zara'yı da kutlamak isterim. Ne garip rastlantı bu, değil mi? Bu olaya

Sinek Papazının Serüveni adını takmayı düşünüyorum. Ne dersin, dostum?"

Lemesurier Mirası

Poirot ile pek çok garip olayı kovuşturmuşumdur, ama hiçbiri yıllar boyunca ilgi odağımız olan, sonunda da çözümlemesi için Poirot'ya getirilen olağanüstü olaylar dizisiyle kıyaslanamaz.

Lemesurier ailesinin tarihçesi ilk kez savaş sırasında bir akşam dikkatimizi çekmişti. Poirot ile kısa zaman önce tekrar buluşmuş, Belçika'daki eski arkadaşlığımızı yenilemiştik. Poirot Savaş

Bakanlığı'yla ilgili küçük bir sorunu başarıyla çözümlemişti ve biz Carlton'da fırsat buldukça

Poirot'ya övgüler yağdıran yüksek rütbeli bir subayla yemekteydik. Subay sonunda birisiyle olan randevusuna yetişmeye koşunca Poirot ile ben rahat rahat kahvelerimizi bitirdik ve gitmek üzere kalktık.

Salondan çıkacağımız sırada bana seslenildiğini duydum, başımı çevirince de sesi bana hiç de yabancı gelmeyen kişinin, Fransa'da tanışmış olduğum yüzbaşı Vincent Lemesurier olduğunu gördüm. Genç adam, aralarındaki benzerlikten dolayı aynı aileden oldukları sonucunu çıkardığım daha yaşlı bir adamla beraberdi. Yanılmamıştım. Yaşlı adamın, yüzbaşının amcası Bay Hugo

Lemesurier olduğu meydana çıktı.

Oldukça dalgın görünen hoş bir genç adam olan Yüzbaşı Lemesurier ile fazla bir ahbaplığım yoktu, ama Northumberland şehrinin çok eski, soylu bir ailesinden olduğunu duymuştum. Orada tarihçesi Anglikan Reformu'nun daha öncesine dayanan büyük bir

malikânenin sahibiydiler. Poirot ile benim fazla acelemiz yoktu; genç adamın daveti üzerine bir masaya oturduk ve iki yeni ahbabımızla çeşitli konularda hoş bir sohbete daldık. Kırk yaşlarında gözüken amca Lemesurier, hafif çökük omuzlarıyla bir bilim adamı izlenimi bırakıyordu. Çok geçmede hükümet adına kimyasal bir araştırmayla meşgul olduğunu öğrendik

Telaşlı görünen uzun boylu ve esmer bir genç adam o sırada hu adımlarla masamıza yaklaşarak konuşmamızı kesti.

Yüksek sesle, "Tanrı'ya şükür, ikinizi de buldum!" dedi.

"Ne var, Roger?"

"Baban, Vincent. Attan düştü."

İki dostumuz bizimle alelacele vedalaştılar. Vincent Lemesurier'in babası genç bir atı eğitmeye çalışırken ciddi bir kaza geçirmişti. Sabaha çıkacağına ihtimal verilmiyordu. Vincent'in yüzü bembeyaz olmuştu. Bu kötü haber onda şok etkisi yapmışa benziyordu. Bir bakıma hayrete düşmüştüm -Fransa'dayken aramızda geçen bir konuşmadan Vincent'le babasının arasının iyi olmadığı sonucunu çıkarmıştım. Öyle olunca da şimdi duyduğu üzüntü şaşkınlık vericiydi.

Bize kuzenleri Roger Lemesurier olarak tanıtılan esmer genç adam öbür Lemesurier'lerle gitmediğinden üçümüz otelden birlikte çıktık.

Genç adam, "Bu çok garip bir olay," diye fikir yürüttü. "Sanırım, Bay Poirot'yu ilgilendirecektir.

Sizden söz edildiğini çok duydum, Bay Poirot. Higginson'dan." -Higginson subay dostumuzdu-

"Sizin psikoloji konusunda bir deha olduğunuzu söyledi."

Ufak tefek dostum biraz çekinerek, "Evet, biraz psikoloji okudum." diye itiraf etti.

"Kuzenimin yüzünü gördünüz mü? Donup kalmıştı. Nedenini biliyor musunuz? Modası geçmiş bir şeyin: bir aile lanetinin yüzünden! Bu öyküyü dinlemek ister misiniz?"

"Anlatırsanız çok sevinirim."

Roger Lemesurier saatine baktı. "Bol vaktim var. Onlarla King’s Cross istasyonunda buluşacağım. Evet, Bay Poirot, Lemesurier'ler çok eski bir ailedir. Ortaçağlarda bir Lemesurier karısından şüphelenmiş ve genç hanımı yakışıksız bir durumda yakalamıştı. Bayan Lemesrier suçsuz olduğuna yemin etmişti, ama ihtiyar Baron Hugo onu dinlememişti bile. Kadıncağızın bir çocuğu vardı, bir oğlu - adam kendisinden olmadığına ve mirasından hiçbir şey alamayacağına yemin etmişti. Bunun üzerine ne yaptığına emin değilim herhalde anne ve oğulu bir duvarın içine gömmek gibi bir ortaçağ eziyetine başvurmuştur. Her neyse, ikisini de öldürmüş, kadıncağız da suçsuz olduğuna yemin ede ede ölürken Lemesurier'leri sonsuza dek lanetlemişti. Buna göre bir

Lemesurier'in ilk dünyaya gelen oğlu asla aile mirasına konamayacaktı. Aradan zaman geçti ve hanımın suçsuzluğu hiçbir şüpheye yer bırakmayacak biçimde ortaya çıktı. Öyle sanıyorum ki

Hugo at kılından gömleği giydi ve hayatının kalan kısmını bir keşiş hücresinde dizlerinin üstünde geçirdi. Fakat işin en garip yanı şu ki o zamanın beri ailenin ilk doğan hiçbir oğlu aile mirasına konamamıştır. Miras kardeşlere, yeğenlere ve ikinci oğullara geçmiş, ama hiçbir büyük oğula nasip olmamıştır. Vincent'in babası beş oğulun ikincisiydi; ailenin büyük oğlu bebekken ölmüştü.

Vincent bütün savaş boyunca kendisinin ölüme mahkûm olduğuna inanmıştı. Fakat garip değil mi, kendisinden genç iki erkek kardeşi ölmüş, ama o hiçbir zarar görmeden bütün tehlikeleri atlatmıştı."

Poirot, "İlginç bir aile tarihçesi," dedi düşünceli bir tavırla. "Ama şimdi babası ölmek üzere olduğuna göre, Vincent, ailenin en büyük oğlu olarak onun yerine geçince ne olacak?"

"Olacak olan şu: bu lanet de modern yaşamın baskısına karşı koyamayarak geçmişte ka lacak."

Poirot, genç adamın alay dolu ses tonunu protesto eder gibi başını salladı. Roger Lemesurier tekrar saatine baktı ve gitme zamanının geldiğini bildirdi.

Bu öykünün devamını Yüzbaşı Vincent Lemesurier'in trajik ölümünü öğrendiğimiz ertesi gün öğrendik. İskoç posta treniyle kuzeye doğru yolculuk ediyordu, gece bir ara kompartımanının kapısını açarak rayların üstüne atlamış olmalıydı. Babasının ölümünün yol açtığı şoka, savaşın ruhsal çöküntüsüde eklenerek geçici bir deliliğe yol açtığına karar verildi. Lemesurier ailesini etkisi altına alan garip hurafeden Vincent'in amcası Ronald Lemesurier'nin yeni vâris oluşuyla ilgili olarak kısa bir süre söz edildi. Onun biricik oğlu da savaşta Somme'da ölmüştü.

Öyle sanıyorum ki genç Vincent'le hayatının son akşamındaki rastlantısal karşılaşmamız

Lemesurier ailesine ilişkin her şeye duyduğum merakı kamçıladı. İki yıl sonra Ronald

Lemesurier'nin ölüm haberini de merakla okuduk. Adam zaten Lemesurier ailesinin mirasına konduğu sırada hastalıklı biriydi. Kardeşi John onun yerini aldı. Bu Lemesurier, bir oğlu Eton

Koleji'nde okuyan, sağlıklı ve güçlü kuvvetli bir adamdı.

Ama Lemesurier'lerin karanlık bir yazgılarının olduğu artık kesindi. Eton Koleji'nde okuyan delikanlı bir sonraki okul tatilinde kendini kazara vurdu. Babasının, bir eşekarısının sokması sonucundaki ani ölümü mülklerin beş kardeşin en küçüğüne geçmesiyle sonuçlandı - bu Lemesurier,

Carlton'daki o uğursuz geceden hatırladığımız Hugo'ydu.

Lemesurier'lere başlarına gelen şaşılacak felaketler dizisi dışında bir ilgi duymuyorduk, ama onlarla ilgileneceğimiz zaman yakındı.

Bir sabah bir "Bayan Lemesurier" bizi görmeye geldi. Yaklaşık otuz yaşlarında gözüken, uzun boylu ve enerjik bir kadındı; davranışlarında kesin bir kararlılık ve sağduyu seziliyordu. Hafif bir

Amerikan şivesiyle konuşuyordu.

"Bay Poirot? Sizinle tanıştığıma sevindim. Kocam Hugo Lemesurier sizinle uzun yıllar önce tanışmıştı, ama onu hatırladığınıza emin değilim."

"Kendilerini çok iyi hatırlıyorum, hanımefendi. Carlton'da beraberdik."

"Size hayranım, Bay Poirot. Her neyse, çok endişeliyim."

"Ne hakkında hanımefendi?"

"Büyük oğlum -iki oğlum var. Ronald sekiz, Gerald altı yaşında."

"Devam edin, hanımefendi. Niçin küçük Ronald için endişe duyuyorsunuz?"

"Bay Poirot, son altı ayın içinde ölümden üç kez kıl payı kurtuldu. Bir keresinde az daha boğuluyordu. Bu yaz hep birlikte Cornwal'da tatildeyken oldu. Bir keresinde çocuk odasının penceresinden düştü; bir başka sefer de ptomain zehirlenmesinden ölüyordu."

Poirot'nun yüzü belki de düşüncelerini çok açık olarak ele veriyordu. Bayan Lemesurier aralıksız devam etti.

"Biliyorum, beni pireyi deve yapan kaçık bir kadın zannediyorsunuzdur."

"İnanın ki hayır, hanımefendi. Bu gibi olayların bir anneyi telaşlandırması çok normal, ama size nasıl yardımcı olabileceğimi anlayamadım. Tanrı değilim ki dalgaları kontrol altında tutabileyim.

Çocuk odası için sadece pencereye demirler koydurmanızı önerebilirim. Yiyeceğe gelince, bir çocuğa kim annesi kadar iyi bakabilir?"

"İyi de bütün bunlar niçin Gerald'ın değil de Ronald'ın başına geliyor?"

"Şans, hanımefendi, sadece rastlantı!"

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Ya siz, hanımefendi, siz ve kocanız ne düşünüyorsunuz?"

Bayan Lemesurier'nin yüzünde üzüntülü bir anlam belirdi. "Hugo'ya gitmemin bir yararı yok - beni dinlemez bile. Belki siz de duymuşsunuzdur, bu aile sözde lanetli -hiçbir büyük oğul babasının mirasına sahip olamazmış. Hugo buna inanıyor. Aile tarihçesi onu sanki ipnotize etmiş. Yanlış inanlara körü körüne inanıyor. Gidip ona endişelerimden söz ettiğim zaman, ailece lanetli olduğumuzu, bu

lanetten kurtulamayacağımızı söylüyor. Ama ben Amerikalıyım Bay Poirot, biz

Amerikalılar ise lanetlere falan fazla inanmayız. Ama bu tür yanlış inanlar eski ailere bir tür özgün hava veriyor. Hugo'yla tanıştığım sırada bir müzikal komedide küçük bir rolüm vardı ve aile lanetini çok romantik buldum. Bu gibi şeyler bir kış akşamı şöminenin karşısında anlatılmak için çok güzel, ama söz konusu insanın kendi çocukları olunca iş değişir -ben çocuklarıma tapıyorum,

Bay Poirot. Onlar için yapamayacağım bir şey yoktur."

"Demek aile efsanelerine inanmayı reddediyorsunuz, hanımefendi?"

"Bir efsane -ya da bir hayalet diyelim- bir sarmaşığın gövdesini testereyle kesebilir mi? Cornwall hakkında bir diyeceğim yok. Hangi çocuk olsa fazla uzağa yüzebilir ve başını derde sokabilir.

Ronald dört yaşından beri yüzme bilir, ama bunu tartışmıyorum. Ne var ki sarmaşık hikâyesi farklı.

Oğlanların ikisi de fazla yaramazlar. Sarmaşık yoluyla pencerelerine kadar tırmanabileceklerini ve aynı yoldan aşağı inebileceklerini keşfetmişler. Bunu hep yapıyorlardı. Ama Gerald'ın evde olmadığı bir gün Ronald bunu yine yaptı ve bu kez sarmaşığın kopması üzerine düştü. Neyse ki önemli bir yara almamıştı. Ama ben gidip sarmaşığı inceledim. Testereyle kesilmişti, Bay Poirot, kasten kesilmişti."

"Bu bana anlattığınız çok ciddi bir şey, hanımefendi. Demek küçük oğlunuz o sırada evde değildi?"

"Değildi."

"Ya ptomain zehirlenmesi sırasında? Küçük oğlunuz yine evde yok muydu?"

"Hayır, o zaman ikisi de evdeydiler."

Poirot, "Tuhaf şey," diye mırıldandı. "Söylesenize, hanımefendi, evinizde sizlerden başka kimler var?"

"Çocukların mürebbiyesi Bayan Saunders ve John Gardiner. Kocamın sekreteridir..."

Bayan Lemesurier sıkılmış gibi bu noktada konuşmasına kısa bir ara verdi.

"Başka kim var, hanımefendi?"

"O gece tanıştığınız Binbaşı Roger Lemesurier de sık sık bizde kalmaya gelir."

"Ha evet -o da kuzenlerinizden biri, değil mi?"

"Uzak bir akrabamız. Ailemizin bu kolundan değil. Ama öyle de olsa şimdi kocamın en yakın akrabası sayılır. Çok hoş bir insandır. Hepimiz onu çok severiz. Hele çocuklar ona bayılıyorlar."

"Sarmaşığa tırmanmayı onlara öğreten o mu acaba?"

"Olabilir. Onları türlü muzırlıklara teşvik ediyor."

"Hanımefendi, daha önce söylediklerim için sizden özür dilerim. Sözünü ettiğiniz tehlike çok gerçek, ama ben size yardım edebileceğimi zannediyorum. İkimizi de evinizde kalmaya davet etmenizi öneririm. Kocanız itiraz etmez, değil mi?"

"Oh hayır. Ama bir işe yaramayacağını düşünecektir. Hiçbir şey yapmadan oturup oğlunun ölmesini beklemesi beni deli ediyor."

"Sakin olun, hanımefendi. Biz sadece usulüne uygun şekilde hazırlıklarımızı yapalım."

Gerekli hazırlıklarımızı tamamladık, ertesi gün de kuzeye doğru yola çıktık. Poirot hayale dalmıştı. Sonra birden canlanarak, "Vincent Lemesurier bunun gibi bir trenden mi düşmüştü?" diye aniden sordu.

"Düşmüştü" kelimesini hafifçe vurgulayarak konuşmuştu.

"Umarım, o olayda da cinayetten şüphelenmiyorsunuz?" dedim.

"Lemesurier ölümlerinden bazılarının pekâlâ düzenlenmiş olabilecekleri hiç aklından geçmedi mi, Hastings? Örneğin, Vincent'inkini ele alalım. Sonra Etonlu öğrencininkini -bir tüfekle kazara vurulmak bazı olasılıkları akla getiriyor. Şu çocuk da çocuk odasının penceresinden ölüme uçmuş olabilirdi, görünürde kuşku uyandırmayan doğal bir ölüm. Ama niçin daima o çocuk da öteki değil?

Büyük erkek çocuğun ölümünden kim yararlanıyor? Küçük kardeşi, yedi yaşında bir çocuk!

Saçma!"

"Öbür çocuğu da sonra halletmeyi düşünmüş olabilirler," diye fikir yürüttümse de, 'onlar'ın kim olabileceği hakkında en küçük bir fikrim yoktu.

Poirot bu açıklamayı beğenmemiş gibi başını salladı. "Ptomain zehirlenmesi," diye yüksek sesle düşündü. "Atropin aşağı yukarı aynı belirtileri verir. Evet, bizim orada olmamız şart."

Bayan Lemesurier bizi sevinçle karşıladı. Sonra bizi kocasının çalışma odasına götürerek adamla yalnız bıraktı. Hugo Lemesurier onu son görüşümden beri çok değişmişti. Omuzları daha da çökmüş,

yüzüne soluk gri bir renk gelmişti. Poirot eve geliş nedenimizi anlatırken dikitle dinledi.

"Tam Sadie'nin sağduyusundan beklenecek bir davranış!" dedi sonda. "Tabii kalın, Bay Poirot, geldiğiniz için de size ayrıca teşekkür ederim. Ama yazgımız önceden belirlendi. Biz

Lemesurier'ler ne yapsak lanetten kurtulamayacağımızı biliyoruz."

Poirot testereyle kesilen sarmaşıktan söz açtıysa da, Hugo fazla etkilenmedi.

"Dikkatsiz bir bahçıvanın marifetidir," dedi. "Evet, birinin alet olduğu kesin, ama amaç belli. Ve size şu kadarını söyleyebilirim, Bay Poirot kaçınılmaz sona az kaldı." Poirot ona dikkatle baktı.

Niçin öyle söylüyorsunuz?"

"Ben kendim de yok olmaya mahkûm olduğum için. Geçen yıl bir doktora gitmiştim. Şifası olmayan bir hastalığa yakalandım ve sonum giderek yaklaşıyor. Ama benim ölümümden önce

Ronald gidecek ve miras Gerald'a geçecek."

"Peki, ya ikinci oğlunuzun da başına bir iş gelecek olursa?"

"Ona hiçbir şey olmayacak; o tehlikede değil."

Poirot ısrar etti. "Ama buna rağmen bir şey olursa?"

"Kuzenim Roger sıradaki vâris."

O sırada elinde bir deste kâğıtla içeri giren uzun boylu ve kızıl kestane renginde kıvırcık saçlı bir adam konuşmamızı yarıda kesti.

Hugo Lemesurier, "Bunların acelesi yok, Gardiner," dedi. Bize dönerek ekledi. "Kendisi sekreterim Bay Gardiner'dir."

Sekreter eğilerek nazik birkaç söz söyledikten sonra odadan çıktı. Yakışıklılığına rağmen, adamda itici bir yan vardı. Çok geçmeden derece bakımlı bahçelerde birlikte dolaştığımız sırada bunu Poirot'a da söyledim ve o da her nasılsa bana katıldığını belirtti.

"Evet, haklısın. Hastings," dedi. "Ondan ben de hoşlanmadım. Adam fazla yakışıklı. Daima kolay işlerin peşinde koşacak birine benziyor. Ah, çocuklar geliyor."

Bayan Lemesurier, yanında iki oğluyla bize doğru geliyordu. İkisi de güzel çocuklardı: Küçüğü annesi gibi esmerdi, büyüğünün ise kızıl kestane bukleleri göz alıyordu. Bizimle el sıkıştılar, hemen sonra da bütün dikkatlerini Poirot'ya verdiler. Arkasından kafileyi tamamlayan Bayan Saunders'la tanıştırıldık. Dikkati çekmeyen çok sıradan bir kadındı.

Birkaç gün boyunca malikânede hoşça vakit geçirdik -dikkatimizi çeken üzerinde durulmaya değer herhangi bir şey olmadı. Çocuklar mutlu ve normal bir yaşam sürüyorlardı. Görünürde ters giden hiç bir şey yoktu. Gelişimizi izleyen dördüncü gün Binbaşı Roger Lemesurier de kalmaya geldi. Pek az değişmişti; eskisi gibi tasasız ve şendi. Olayları fazla önemsememeyi sürdürüyordu.

Çocukların onu çok sevdiği belliydi. Kuzenlerini sevinç çığlıklarıyla karşıladılar ve onu bahçede onlarla kızılderili oyunu oynamaya sürüklediler. Poirot'nun da belli etmeden onları izlediği dikkatimden kaçmadı.

Ertesi gün çocuklar dahil hepimiz, malikânesi Lemesurier'lerinkine komşu olan Lady Claygate'e çaya davet edildik. Bayan Lemesurier

bizim de gelmemizi önerdiyse de, Poirot, evde kalmayı yeğleyeceğini söyleyince nedense rahatlamış göründü.

Herkes yola çıktıktan sonra Poirot işe koyuldu. Bana zeki bir teriyeri hatırlatıyordu. Sanırım, evin araştırmadığı köşesi kalmadı, ama öylesine sessiz ve sistematik biçimde çalışıyordu ki hareketleri kimsenin dikkatini çekmedi. Çalışmalarının sonunda pek hoşnut gözükmüyordu.

Çayımızı terasta diğerlerine katılmayan Bayan Saunders'le birlikte içtik.

Kadıncağız her zamanki silik tavrıyla, "Çocuklar hoşça vakit geçirecekler," dedi. "Ama umarım fazla yaramazlık edip çiçek tarhlarına zarar vermezler ya da arıların yakınına gitmezler..." Fincanını dudaklarına götürmekte olan Poirot'nun eli havada kaldı. Hayalet görmüşe benziyordu. "Arılar mı dediniz?" diye gürledi.

"Evet, Bay Poirot, arılar. Malikânede üç kovan var. Lady Claygate arılarıyla gurur duyar."

Poirot yine, "Arılar mı?" diye bağırdı. Sonra yerinden fırladı ve elleri tepesinde olduğu halde terasta bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı. Arı lafının ufak tefek adamı niçin bu kadar heyecanlandırdığına akıl erdiremiyordum.

O sırada arabanın döndüğünü duyduk. Ev halkı arabadan inerken Poirot kapının eşiğindeydi.

Gerald, "Ronald'ı arı soktu," diye heyecanla bağırdı.

Bayan Lemesurier, "Önemli bir şey değil," dedi. "Arının soktuğu yer şişmedi bile. Üstüne amonyak sürdük."

Poirot, "Bakayım, delikanlı," dedi. "Arı nereni soktu?"

Ronald kendine havalar vererek, "Şuramı, boynumun yanını," dedi.Ama acımıyor. Babam,

'Kıpırdama -üstünde bir arı var,' dedi. Ben durdum, babam da arıyı kovdu, ama uçmadan önce beni hafifçe soktu. İğne batışı gibi bir şey. Tabii ki ağlamadım, çünkü artık büyüdüm, gelecek yıl da okula gideceğim."

Poirot çocuğun boynunu inceledi, sonra beni kolumdan tutarak bir kenara çekti ve, "Bu gece küçük bir işimiz olacak, mon ami. Sakın kimseye bir şey söyleme!" dedi.

Daha fazla bilgi vermeye yanaşmadı, ben de bütün akşamı meraktan kıvranarak geçirdim. Poirot erkenden odasına çıkmak üzere harekete geçti; ben de onu taklit ettim. Yukarı çıktığımız sırada fısıltıyla bana direktiflerini sıraladı.

"Soyunma. Biraz bekledikten sonra lambanı söndür ve buraya yanıma gel."

Dediğini yaptım, zamanı gelince de onu söylediği yerde buldum.Poirot ses çıkarmamam için beni uyardı, böylece, çocukların dairesine doğru süründük. Ronald burada kendisine ait küçük bir odada kalıyordu. Oraya girerek odanın en karanlık köşesinde beklemeye koyulduk. Çocuğun soluklarının fazla ağır olduğu dikkatimi çekti.

"Uykusu fazla derin, değil mi?" diye fısıldadım.

Poirot başının hareketiyle doğrulayarak, "İlaçla uyutulmuş," diye fısıldadı.

"Niçin?"

"Zamanı gelince çığlık atmaması için."

"Ne zaman çığlık atacakmış?" diye sordum.

"Enjektörün iğnesi battığı zaman, mon ami. Sus artık, daha fazla konuşmayalım -hoş, birkaç zaman daha bir şey olmasını beklemiyorum ya."

Ama Poirot bu kez yanılmıştı. Aradan on dakika geçmemişti ki kapı usulca açıldı ve biri odaya girdi. Hızla alıp verilen bir soluk sesi kulağıma geldi. Ayak sesleri yatağa yaklaştılar, sonra hafif bir çıt sesi kulağımıza geldi. Küçük cep fenerinin ışığı uyuyan çocuğun üstüne tutuldu. -ama feneri tutan kişi karanlıkta kaldığından görülmüyordu. Karaltı feneri elinden bıraktı. Sağ eliyle bir şırıngayı meydana çıkardı, sol eliyle de çocuğun boynuna dokundu.

Poirot ile ben sözleşmiş gibi aynı anda ileri fırladık. Fener yere yuvarlandı. Karaltıyla karanlıkta dövüşüyorduk. Adam olağanüstü kuvvetliydi. Ama iki kişi sonunda hakkından geldik.

Poirot, "Işığı yak, Hastings," dedi. "Adamın yüzünü görmeliyim, hoş, kiminle karşılaşacağımı biliyorum ya."

Feneri el yordamıyla bulmaya çalışırken kendim de bildiğimi sanıyordum. Adama duyduğum antipatinin etkisiyle bir ara sekreterle karşılaşacağımı düşünmüştüm. Öyle yada böyle, iki küçük kuzeninin ölümünden kârlı çıkacak adamın izini sürdüğümüz canavar olduğuna artık emindim.

Ayağım fenere çarpınca eğilip onu yerden aldım ve düğmesine bastım. Işık anında o canavarın yüzünü aydınlattı. Bu, oğlanın babası Hugo Lemesurier idi!

Fener az daha elimden düşüyordu.

"Olamaz!" diye boğuk bir sesle söylendim. "Olamaz!"

Lemesurier baygındı. Poirot ile ben kuvvetimizi birleştirerek onu odasına taşıdık ve yatağına yatırdık. Poirot eğilip adamın sağ elindeki cismi çekip aldı. Onu bana gösterdi. Bir enjektördü.

Ürperdim.

"İçinde ne var?" diye mırıldandım. "Bir zehir mi?"

"Sanırım, asit formiktir."

"Asit formik mi?"

"Evet. Herhalde karıncaların damıtılmasıyla elde edilir. Bay Lemesurier'in kimyager olduğunu belki hatırlıyorsundur. Çocuğun ölümünün arının sokmasından kaynaklandığı düşünülecekti."

"Aman Tanrım!" diye inledim. "Adamın öz oğlu! Sen bunu bekliyordun, öyle değil mi, Poirot?"

Poirot ciddi bir tavırla bunu doğruladı.

"Evet. Hugo Lemesurier tabii ki akıl hastası. Aile tarihçesi sanırım da bir saplantı halini almıştı.

Malikâneye sahip olmaya duyduğu özlem onu dizi halindeki cinayetleri işlemeye sürükledi. Bunu belki de o gece Vincent'le kuzeye yolculuk ederlerken düşündü. Kehanetin yalan çıkmasına dayanamazdı. Ronald'ın oğlu ölmüştü; Ronald'ın kendisi ölüm derecesinde hastaydı. Bu

Lemesurier'ler hastalıklı bir soylar. Tüfeğin ateş almasından kaynaklanan kazayı o düzenledi ve -şu ana kadar bundan şüphelenmememe rağmen- aynı yöntemle, yani şahdamarına asit formik enjekte ederek kardeşi John'u da öldürdü. Böylece hayalleri gerçekleşmiş oluyordu: ailenin arazilerinin sahibi artık oydu. Ama

mutluluğu uzun sürmedi -ölümcül bir hastalığa yakalandığını öğrendi. Onda delilerin saplantısı vardı: Bir Lemesurier'in büyük oğlu mirasa konamazdı. Oğlunun boğularak ölmesine ramak kalmasının da Onun eseri olduğunu düşünüyorum -çocuğu fazla açılması için cesaretlendirmişti. Bunda başarılı olamayınca, sarmaşığı testereyle kesti, da ha sonra da çocuğun yemeğine zehir koydu."

"Şeytani bir buluş," diye mırıldanarak ürperdim. "Ne kadar da dâhiyane planlanmış!"

"Evet, mon ami, delilerin olağanüstü zekâsı kadar şaşılacak şey yoktur! Meğer ki akıllıların olağanüstü egzantriklikleri daha şaşırtıcı ye düşünesin! Bence adamcağız ancak yakın tarihte büsbütün keçileri kaçırdı, önceleri deliliğinde bir tür metot vardı."

"Ben ki Roger'den -o harika genç adamdan şüphelenmiştim."

"Doğal bir suçlama, mon ami. Onun da o gece Vincent'le kuzeye doğru yolculuk edenlerden biri olduğunu biliyoruz. Onun Hugo ve Hugo'nun çocuklarından sonra sıradaki vâris olduğunu da biliyoruz. Ancak gerçekler tahminimizi doğrulamadılar. Sarmaşık yalnız küçük Ronald evdeyken kesilmişti -oysa çocukların ikisinin birden ölmesi Roger'in işine yarardı. Bunun gibi, yalnız

Ronald'ın yemeğine zehir konulmuştu. Sonra bugün eve döndükleri zaman Ronald'ı arı soktuğunu söyleyen babasıydı. Eşekarısı sokmasından kaynaklanan öbür ölüm aklıma gelince her şeyi anladım!"

Hugo Lemesurier kaldırıldığı özel psikiyatri kliniğinde birkaç ay sonra öldü. Dul eşi ertesi yıl kızıl kestane renkli saçları olan sekreter John Gardiner'le evlendi. Babasının toprakları Ronald'a geçti, çocuk da serpilmeye devam etti.

Poirot'ya, "Vay vay," dedim. "Bir hurafe daha böylece tarihe karışmış oluyor. Lemesurier'lerin lanetinin başarıyla hakkından gelmiş oldun."

Poirot düşünceli bir tavırla, "Acaba?" diye mırıldandı. "Bunu gerçekten merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mon ami, sana bir tek anlamlı kelimeyle yanıt vereceğim -kızıl!"

"Kan mı bu?" Kapıldığım dehşet duygusundan sesim fısıltıyla çıkmıştı.

"Aklın daima melodramatik olana kaçıyor, Hastings! Ben çok dahi sıradan bir şeyi kastediyorum -küçük Ronald Lemesurier'nin saç rengini."

Kayıp Maden

Banka cüzdanımı derin bir göğüs geçirerek elimden bıraktım. "Ne kadar garip," diye söylendim.

"Hesabımdaki açık bir türlü kapanmayacak gibi görünüyor."

"Ve bu yüzden rahatsız olmuyorsun, öyle mi? Oysa benim bankadaki hesabımda bir açık olsa gece gözlerime uyku girmezdi."

"Zaten sizin hesaplarınız iki kere iki dört eder kabilinden kesin olmak zorunda!" diye karşılık verdim.

Poirot kendinden hoşnut bir tavırla, "Hesabımda dört yüz kırk dört sterlin ve dört pens var," dedi.

"Derli toplu bir sayı, değil mi?"

"Banka müdürünüz belli ki çok ince düşünceli biri," dedim. "Sizin simetriye düşkünlüğünüzd en haberli olmalı. Bu paranın üç yüz sterlinini Porcupine petrol yataklarına yatırmaya ne dersiniz?

Bugün gazetelerde yayımlanan ilanlarına göre gelecek yıl yüzde yüz faiz ödeyeceklermiş."

Poirot, "Bana göre değil," dedi başını sallayarak. "Sansasyonel olan şeyleri sevmem. Benim için ancak emin, güvenli, ihtiyatlı bir yatırım söz konusu olabilir."

"Siz hiç spekülatif bir yatırım yapmadınız mı?"

"Hayır, mon ami," dedi Poirot. "Yapmadım. Sahip olduğum ve allı, pullu olmayan biricik hisseler Birmanya Madenleri Limitedindeki on dört bin hissemdir."

Poirot devam etmek için cesaretlendirmeyi beklermiş gibi konuşmasına ara verdi.

"Evet?" diye onu teşvik ettim.

"Ve ben onlar için nakit para ödemedim. Hayır efendim, küçük gri hücrelerimin yaptıkları bir çalışmanın ödülüydüler. Bu öyküyü duymak ister misin? Evet mi?"

"Tabii ki isterim," dedim.

"O madenler Birmanya'nın içerilerinde, Rangoon'a kara yönüne yaklaşık iki yüz mil uzaklıktadır.

On beşinci yüzyılda Çinliler tarafından keşfedilmişler, Müslümanların Ayaklanması sırasında içerdikleri maden cevheri tükenmiş, 1868'de ise tamamen terk edilmişlerdi. Çinliler zengin kurşunlu gümüş cevherini cevher kitlesinin üst bölümünden elde etmişler, bu arada zengin kurşunlu cürufu arkalarında bırakmışlardı. Tabii ki bu Birmanya'da yapılan araştırmalar sırasında keşfedilmiş fakat eski maden ocağı gevşek dolgu ve suyla dolduğundan cevherin kaynağını bulma çabaları sonuçsuz kalmıştı. Sendikalar birçok ekip oraya yollamışlar, bu kişiler hayli geniş bir alanda kazılar yapmışlar ama aradıkları zengin ödüle bir türlü ulaşamamışlardı. Derken sendikalardan birinin bir temsilcisi, madenin konumu hakkında ellerinde kayıtlar bulunan bir Çinli ailesinin izini bulmuştu. Ailenin o günkü başı Wu Ling adında biriydi."

"Ne büyük tesadüf!" diye atıldım.

"Öyle, değil mi? Evet, dostum, eşsiz güzellikte altın saçlı kızlar... yok, yanılmışım, seni her zaman heyecanlandıran kumrallardı... onlar olmadan da romans olabiliyor. Hatırlarsın..."

"Öykünüze devam edin," diye atıldım.

"Neyse, dostum, bu Wu Ling'e başvuruldu. Yaşadığı bölgede çok saygı gören sözüne güvenilir, dürüst bir tüccardı. Söz konusu belgelere sahip olduğunu hemen itiraf etti ve bunları satmak için pazarlığa oturmaya hazır olduğunu söyledi, ama asıl yetkililerden başkalarıyla ile iş görmeyi reddediyordu. Sonunda İngiltere'ye gelip önemli bir şirketin yöneticileriyle buluşması kararlaştırıldı.

"Wu Ling İngiltere yolculuğunu SS Assunta gemisiyle yaptı, Assunta da soğuk ve sisli bir kasım sabahı Southampton limanı rıhtımına yanaştı. Müdürlerden Bay Pearson gemiyi karşılamak için

Southampton'a gitti, ama tren sis yüzünden çok gecikti, Pearson limana vardığında da Wu Ling çoktan karaya çıkmış ve özel bir trenle Londra'ya hareket etmişti. Çinlinin nerede kalacağını bilmediğinden Bay Pearson'un canı bu işe çok sıkılmıştı. Bununla birlikte, şirketin ofisine öğleden sonra bir telefon geldi. Wu Ling, Russell Square Oteli'nde kalıyordu. Uzun yolculuktan sonra kendini hasta hissediyordu, ama ertesi günkü kurul toplantısında hazır bulunacağını bildirdi.

"Genel kurul toplantısı saat on birde yapıldı. Saat on bir buçuk olup Wu Ling gözükmeyince sekreter Russell Oteli'ne telefon açtı. Soruşturma sonucunda, Çinlinin saat on buçukta bir ahbabıyla otelden çıktığı öğrenildi. Belli ki toplantıya gelmek niyetiyle yola çıkmıştı, ama aradan birkaç saat geçtiği halde Wu Ling gelmedi. Londra'yı tanımadığı için yolunu şaşırmış olması tabii ki mümkündü, ama o gece geç saatte otele de dönmedi. İyice paniğe kapılan Bay Pearson bunun üzerine polise başvurdu. Ertesi gün kayıp adamdan

hâlâ bir iz yoktu, fakat ondan sonraki günün akşamına doğru Thames Nehri'nde bir ceset bulundu ve bunun talihsiz Çinliye ait olduğu saptandı.

Ne yazık ki cesedin üzerinde ya da otelde kalan eşyalarının arasında madenle ilgili belgeler bulunamadı.

"İşte o zaman ben de işe karıştım, mon ami. Bay Pearson beni aramıştı. Wu Ling'in ölümü her ne kadar onu dehşet içinde bırakmışsa da, başlıca kaygısı, Çinlinin Londra ziyaretinin amacı olan belgeleri bulmaktı. Polisin amacı ön planda katili bulmaktı tabii, belgelerin bulunması onlar için ikincil bir önem taşıyordu. Pearson'un benden istediği, bir yandan şirketin çıkarlarını gözetirken polisle işbirliği yapmamdı.

"Hemen kabul ettim. Benim için iki kovuşturma alanı vardı. Önce Çinlinin geleceğini bilen şirket görevlilerini araştıracaktım; bundan sonra da Çinlinin seyahat amacını öğrenmiş olabilecek gemideki bazı yolcuları kovuşturmamın kapsamına alacaktım. Soruşturmanın daha kısıtlı gözüken ikinci bölümüyle işe başladım ve burada cinayeti soruşturmakla sorumlu Müfettiş Miller'le karşılaştım. Bu kişi dostumuz Japp'dan olunabileceği kadar farklıydı: kendini beğenmiş, terbiyesiz, özetle tahammülsüz bir adamdı. Geminin subaylarını birlikte sorguladık. Bize anlatabilecekleri fazla bir şey yoktu. Wu Ling yolculuk süresince daha çok yalnız başına vakit geçirmişti. Öbür yolcuların sadece ikisiyle konuştuğu görülmüştü -biri hiç de iyi olmayan bir üne sahip Dyer adında bitkin görünüşlü bir Avrupalı, diğeri ise Hong Kong'dan dönen Charles Lester adında genç bir banka memuruydu. Şansım yardım etti ve bu iki kişinin fotoğraflarını elde edebildik. O sırada ikisinden birinin bu işe karışmış olacağı şüphe götürmüyordu. Daha çok Dyer'in üzerinde duruyorduk. Çinli mafyayla ilişkilerinin olduğu bilindiğinden en olası şüpheliydi.

"Bundan sonraki aşama Russell Square Oteli'ni ziyaretti. Wu Ling resmi kendilerine gösterilince, otel görevlileri onu hemen tanıdılar, fakat Dyer'in resmini gösterdiğimiz otel kapıcısı, olay sabahı otele gelen adamın bu olmadığını kesin bir dille ileri sürdü. Birden aklıma gelmesiyle ona bir de

Lester'in fotoğrafını gösterdim, adam da onu hemen tanıyarak beni şaşırttı.

"'Evet, efendim,' dedi. 'Saat on buçukta gelip Bay Wu Ling'i soran, sonra da onunla birlikte otelden çıkan centilmen budur.'

"Bir gelişme olmuştu. Bundan sonraki aşama Bay Charles Lesterle görüşmek olacaktı. Genç adam çok samimi davrandı, Çinlinin vakitsiz ölümünü duyunca çok üzüldü ve her şekilde emrimizde olduğunu ileri sürdü. Onun hikâyesi şöyleydi: Wu Ling'le kararlaştırdıkları üzere saat on buçukta onu otelinden almaya gelmişti. Bununla birlikte Wu Ling görünmemiş, onun yerine gelen uşağı, efendisinin çıkmak zorunda kaldığını iddia ederek genç adamı efendisinin bulunduğu götürmeyi önermişti. Bir şeyden şüphelenmeyen Lester kabul etmiş, Çinli de bir taksi bulmuştu. Bir süre doklara doğru yol almışlardı. Ama sonra birden kuşkuya kapılan Lester, uşağın itirazlarını dinlemeyerek taksiyi durdurmuş ve inmişti. Bütün bildiğinin bundan ibaret olduğunu ileri sürüyordu.

"Bu hikâyeye inanmış görünerek Lester'e teşekkür ettik ve yanından ayrıldık. Ancak genç adamın anlattıklarının pek de doğru olmadığı meydana çıkmakta gecikmedi. Bir kere gemide ya da otelde olsun Wu Ling'in yanında bir uşak yoktu. İkincisi, iki kişiyi o sabah götürmüş olan taksi şoförü ifade vermeye geldi. Lester yarı yolda taksiden inmek şöyle dursun, Çinli centilmenle birlikte Chinatown'un orta yerinde Limehouse'daki kötü şöhretli bir adrese gitmişti. Orasının esrarkeşlerin devam ettikleri çok kötü bir yer olduğu biliniyordu. Centilmenler içeri girmişler - yaklaşık bir saat

sonra şoförün fotoğrafından tanıdığı İngiliz centilmen yalnız başına dışarı çıkmıştı.

Çok soluk ve hasta görünüyordu. Taksiciden onu en yakın metro istasyonuna götürmesini istemişti.

"Charles Lester'in şöhretiyle ilgili araştırma yapılınca, adamın iyi karakterli biri olmakla beraber, büyük borçları olduğu ve gizli bir kumar tutkusu bulunduğu ortaya çıktı. Dyer hiç kuşkusuz gözetim altında tutulacaktı. Kendine öbür adam süsünü vermiş olması mümkün görünmüşse de, bu fikrin doğru olmadığı açıkça belliydi. Söz konusu günde başka bir yerde olduğunu şüphe götürmeyecek biçimde kanıtlamıştı. Esrarkeş ininin sahibi, bir Doğulunun vurdumduymazlığıyla her şeyi inkâr etti. Charles Lester'i hiç görmemişti. O sabah iki centilmen işyerine gelmemişti.

Zaten polis yanılıyordu: onun işyerinde hiç esrar içilmezdi.

"Fakat tüm iyi niyetliliğine rağmen, yalanlamalarının Charles Lester'e bir yararı dokunmadı.

Genç adam Wu Ling'i öldürme suçundan tutuklandı. Eşyası sistemli biçimde arandıysa da, madenle ilgili hiçbir belge bulunamadı. Esrar yuvasının sahibi de gözaltına alındı, ama işyerinde yapılan gelişigüzel bir baskında hiçbir şey ele vermedi. Polis tüm işgüzarlığına karşın orada bir tek afyon çubuğu bulamamıştı.

"Dostum Bay Pearson bu arada büyük bir telaş içersindeydi. Odamda bir aşağı, bir yukarı yürüyor, sızlanıp duruyordu.

"'Ama mutlaka bir fikriniz vardır, Bay Poirot!'" diye ısrar ediyordu. Mutlaka düşündüğünüz bazı şeyler olmalı!'"

"Tabii ki bazı fikirlerim var,' diye karşılık verdimse de tedbiri elden bırakmadım. "'Bütün dert de bu ya, fazla fikir çözüm değil. İnsanı farklı yönlere sürükler.'"

"Pearson, 'Bir örnek verin,'" diye önerdi. "'Örneğin -taksinin sürücüsü. İki adamı o eve götürdüğüne dair yalnız onun sözüne güvenmek durumundayız. Fikirlerin birisi bu. Sonra, gittikleri gerçekten o ev miydi? Taksiyi orada bıraktıktan sonra evin içinden geçtiklerini ve başka bir kapıdan çıkarak başka bir yere gittiklerini farz edelim.'

"Bay Pearson yerinde duramıyordu.

"'Ama siz oturup düşünmekten başka bir şey yapmıyorsunuz. Daha somut bir şey yapamaz mıyız?'"

"Anlarsın ya, Bay Pearson fazlasıyla sabırsız biriydi. "En ağırbaşlı tavrımla, 'Beyefendi,

Limehouse'un pis kokulu sokaklarında soysuz bir küçük köpek gibi bir aşağı, bir yukarı koşmak

Hercule Poirot'nun yapacağı iş değildir. Sakin olun. Adamlarım görevlerinin başında,' dedim.

"Ertesi gün ona verilecek bir haberim vardı. İki adam gerçekte söz konusu evin içinden geçmişlerdi, ama gerçek hedefleri nehre yakın küçük bir lokantaydı. Oraya girdikleri görülmüş, ancak Lester yalnız başına çıkmıştı.

"Derken, inanabilir misin, Bay Pearson, aklının ucundan bile geçemeyecek kadar mantıksız bir fikre kapıldı. İlle biz de o lokantaya araştırmalarda bulunacaktık. Onunla tartıştım, yalvardım, ama dinlemedi. Kılık değiştirmekten söz ediyordu -hatta- söylemesi bile beni çıldırtıyor, bıyığımı tıraş etmemi önerdi. Sadece bunu. Bunun

gülünç ve de saçma bir fikir olduğunu belirttim. İnsan güzel bir şeyi sebepsiz yere yok eder mi! Hem bıyığı olan Belçikalı bir centilmen de bıyıksız biri gibi hayatı görmeyi ve afyon çekmeyi isteyemez miydi?

"Bay Pearson sonunda bıyığıma ilişmekten vazgeçti, ama ilk proje sinde ısrar ediyordu. O akşam çıkageldi, ama ne kılıkta Tanrım! Kaba yünlü bir kumaştan bir ceket giymişti, çenesi kirli ve tıraşsızdı; hele boynundaki atkı insanın gözü kadar burnunu da rahatsız ediyordu. Ve düşün ki adam eğleniyordu! Bu İngilizler gerçekten kaçık! Benim görünüşümde de bazı değişiklikler yaptı.

Buna göz yumdum. Bir kaçığa derdini anlatabilir misin? Birlikte yola çıktık... onun yalnız gitmesine nasıl göz yumabilirdim? Kılık değiştirme oyunu oynayan bir çocuktan farkı yoktu.'

"Tabii ki onu yalnız bırakamazdınız," diye karşılık verdim.

"Neyse öykümüze devam edelim, oraya vardık. Bay Pearson garip bir İngilizce konuşarak kendini bir denizci olarak tanıttı. İçinde bir sürü Çinli olan alçak tavanlı küçük bir odaydı. Garip yemekler yedik. Ah Tanrım, zavallı midem!" Poirot iki elini dramatik bir hareketle karnına bastırdı.

"Neden sonra lokantanın sahibi yanımıza geldi. Yüzünde hain bir gülümseyiş olan bir Çinliydi.

"'Siz centilmenler buranın yemeklerini sevmemek,' dedi. 'Daha çok seveceğiniz bir şey için geldiniz, değil mi? Bir çubuk gibi he?'

"Bay Pearson masanın altından bacağımı dürttü. Üstelik ayaklarında denizci çizmeleri vardı.

'Bana göre hava hoş, John. Sen ne dersin?' dedi.

"Çinli bizi bir kapıdan geçirerek bir mahzene indirdi, sonra bir kapak kaldırarak birkaç basamak aşağıdaki odaya aldı. Bütün duvarların dibine son derece rahat görünüşlü divanlar ve yastıklar dizilmişti. Divanlardan birine uzandık, bir Çinli çocuk da çizmelerimizi çıkardı. Bütün akşamın en güzel anıydı. Sonra bize afyon çubuklarını getirdiler ve afyonlarını kızdırdılar; biz de çubukları tüttürür ve uyuyup düş görür gibi yaptık. Ama yalnız kaldığımızda Bay Pearson bana seslendi ve yerde sürünmeye başladık. Başka kimselerin uyukladıkları başka bir odaya geçtik. Yolumuza devam edince iki kişinin konuştuğunu duyduk. Bir perdenin arkasına gizlenerek kulak kabarttık.

Wu Ling'den söz ediyorlardı. "İçlerinden biri, 'Belgeler nerede?' diye sordu. "Arkadaşı, 'Bay Lester aldı onları,' diye yanıt verdi. 'Onların hepsini emin bir yere, polislerin bakmayacağı bir yere koyun,' dedi."Adamların ilki, 'Ama onu enselediler,' dedi. "'Onu serbest bırakacaklar. Polis onun yaptığına emin değil.'"

"Bu şekilde daha bir süre konuştular, sonra iki adamın bizim bulunduğumuz yöne yaklaşmakta olduklarını fark edince yataklarımıza döndük.

"Pearson aradan birkaç dakika geçtikten sonra, 'Buradan çıksak iyi olacak,' dedi. 'Sağlıklı bir yer değil.'

"Haklısınız, mösyö,' diye onayladım. 'Maskeli balo fazla bile uzadı.'

"Oradan çıkmayı başardık. Afyonumuz için yüksek bir fiyat ödeyerek tabii. Limehouse arkamızda kalınca Pearson derin bir soluk aldı.

"'Oradan kurtulduğumuza sevindim,' dedi. 'Ama emin olmak zorundaydık.'

"'Haklısınız,' dedim. 'Bu akşamki maskaralıktan sonra aradığımızı bulmakta fazla bir güçlük çekmeyeceğimize inanıyorum.'"

Poirot, "Gerçekten de herhangi bir güçlük olmadı," diye hikâyeyi bitirdi.

Hikâyenin bıçak gibi kesilmesi bana öylesine garip göründü ki Poirot'ya bakakaldım.

"İyi de belgeler neredeydi ki?" diye sordum.

"Tabii ki cebinde."

"Kimin cebinde?"

"Bay Pearson'un cebinde canım!" Ne kadar şaşkın göründüğün fark eden Poirot yavaşça devam etti. "Hâlâ göremedin mi? Bay Pearson'un da Charles Lester gibi sağa, sola borcu vardı. Bay

Pearson da Charles Lester gibi kumara düşkündü. Ve belgeleri Çinliden çalmak için plan yapmıştı.

Onunla Southampton'da buluşarak birlikte Londra'ya geldi ve adamı doğrudan Limehouse'a götürdü. O gün hava sisliydi, Çinli nereye gittiğinin farkında olmayacaktı. Öyle sanıyorum ki

Pearson oraya sık sık afyon içmeye gidiyordu, dolayısıyla da garip bazı dostlar edinmişti. Cinayet işlemeyi düşündüğünü sanmıyorum. Aklınca, Çinlilerden biri Wu Ling'i taklit edecek ve belgenin satışı karşılığında parayı alacaktı. Ne var ki Doğulu aklına göre, Wu Ling'i öldürüp ölüsünü nehre atmak çok daha pratik bir çözümdü. Pearson'un suç ortakları da ona danışmadan kendi yöntemlerini uyguladılar. O zaman Bay Pearson'un paniğini gözünün önüne getir. Birisi onu trenden Wu Ling'le birlikte görmüş olabilirdi. Cinayet sadece adam kaçırmak tan çok daha ciddi bir suç olsa gerek.

"Onun için tek kurtuluş, Russell Square Oteli'nde Wu Ling'in yerine geçmiş olan Çinliydi.

Allahtan ki Wu Ling'in ölüsü fazla erken bulunmasaydı! Wu Ling herhalde ona Charles Lester'le

Londra'da buluşma planından söz etmiş, genç adamın onu otelinden almaya geleceğini anlatmıştı.

Pearson böylece şüphelerden arınmak için mükemmel bir yol keşfetmiş oldu. Wu Ling'in yanında en son görülen kişi Charles Lester olacaktı. Çinli suç ortağı kendini Wu Ling'in uşağı olarak tanıtmak ve genç adamı en kısa zamanda Limehouse'a getirmekle görevlendirildi. Lester'e orada büyük bir olasılıkla içilecek bir şey ikram edildi. İçkinin içinde bir uyuşturucunun olduğu kesindi.

Dolayısıyla bir saat. sonra oradan çıktığında Lester olanları ancak hayal meyal hatırlayabiliyordu.

Öyle olunca da Wu Ling'in öldüğünü öğrenince paniğe kapılıp Limehouse'a gittiğini inkâr etti.

"Böyle yapmakla da Pearson'un avucuna düşmüş oldu. Ama Pearson bununla yetindi mi? Hayır, benim tavrım onu rahatsız ediyordu. Bunun üzerine Lester'in aleyhindeki kanıtları tamamlamaya karar verdi. Bu amaçla çetrefil bir kılık değiştirme senaryosu düzenledi. Ben böylece büsbütün aldatılmış olacaktım. Onun kılık değiştirme oyunu oynayan bir çocuğa benzediğini sana söylememiş miydim? Ben de bana uygun görülen rolü oynadım. Pearson sevinç içinde evine döndü. Fakat Müfettiş Miller ertesi sabah kapısına dayandı. Belgeler dostumuzun üstünde bulundu, oyun bitmişti. Poirot'yu faka bastırma oyununu oymaya kalkışmasına Pearson şimdi herhalde çok pişmandır! Bu oyunu sonuçlandırırken yalnız bir tek gerçek güçlükle karşılaştım."

"Neymiş bu?" diye merakla sordum.

"Müfettiş Miller'i ikna etmek! Ne hayvan herif bu! Hem inatçı, hem de budala. Sonunda da başarı onun oldu!"

"Ne kadar yazık," diye bağırdım.

"Neyse ki ben de kendime göre ödüllendirildim. Birmanya Madenleri Limited'inin öbür müdürleri yaptığım hizmet karşılığında küçük bir ödül olarak bana on dört bin hisse bağışladılar.

Pek de fena sayılmaz, değil mi? Ama bir yatırım yapacağın vakit, sana yalvarırım, tutuculuktan ayrılma, Hastings. Gazetelerde okudukların doğru olmayabilir. Şu Porcupine'in müdürleri de başka

Bay Pearson'lar olabilirler!"

Plymouth Ekspresi

Krallık Donanmasından Alec Simpson Newton Abbot istasyonu peronundan Plymouth

Ekspresi'nin birinci sınıf kompartımanına girdi. Ağır bir bavulu yüklenmiş bir hamal onu izliyordu.

Hamal bavulu koltuğun yukarsındaki fileye koymak üzere kaldıracağı sırada, genç de denizci onu durdurdu.

"Hayır, onu koltuğun üstüne bırak. Ben onu sonra kendim kaldırırım. Al şunu."

"Teşekkür ederim, efendim." Cömertçe bahşiş alan hamal çekildi.

Kapılar çarpıldı; gür bir ses, "Yalnız Plymouth'a gider. Torquay’a aktarma. Bir sonraki durak

Plymouth," diye bağırdı. Arkasından bir düdük öttü ve tren ağır ağır istasyondan ayrılmaya başladı.

Teğmen Simpson kompartımanında yalnızdı. Aralık ayının son günlerinden biri olduğundan pencereyi kaldırdı. Sonra havayı hafifçe koklayarak kaşlarını çattı. Bu ne kokuydu böyle! Ona hastanede geçirdiği günleri ve bacağına yapılan ameliyatı anımsatıyordu. Evet, kloroform kokusuydu bu; aynen öyle!

Genç adam yine camı indirdi ve yerini değiştirerek arkasını lokomotife verdi. Cebinden bir pipo çıkarıp yaktı. Kısa bir süre bir şey

yapmadan oturdu, pencerenin dışındaki geceye gözlerini dikmiş durumda piposunu tüttürüyordu.

Sonunda kendini toparlayarak bavulu açtı, içinden bazı kâğıtlarla dergiler çıkardı. Bavulu tekrar kapadıktan sonra onu karşı koltuğun altına itmeye yeltendi, ama başaramadı. Bavulun itilmesini engelleyen bir şey vardı. Sabrı taşan subay daha hızlı itti, ama bavul yarı yerine kadar koltukların arasındaki geçitte takılı kalmıştı.

Simpson, "Bu niçin içeri girmiyor?" diye homurdanarak bavulu tamamen dışarı çekti ve yere çömelerek koltuğun altına baktı.

Aynı anda gecenin içinde bir feryat duyuldu ve koca tren çekilen imdat koluyla birlikte sarsıla sarsıla durdu.

Poirot, "Mon ami, Plymouth Ekspresi'ndeki gizemli olaya büyük bir ilgi duyduğunu biliyorum," dedi. "Şunu oku."

Ufak tefek dostumun masanın öbür yanından bana doğru ittiği pusulayı aldım. İçindeki mesaj kısa ve özdü.

“Beyefendi,

Sizin için uygun olan en kısa zamanda beni ararsanız minnettar olurum.

Saygılarımla

Ebenezer Halliday”

Bunun neyle bağlantısı olduğunu anlayamadığımdan bir açıklama bekleyerek Poirot'ya baktım.

Dedektif yanıt olarak gazeteyi alıp yüksek sesle okumaya başladı: Dün gece dehşet verici bir keşifte bulunuldu. Plymouth'a dönen genç

bir deniz subayı kompartıman koltuğunun altında kalbinden bıçaklanmış bir kadın cesedi buldu. Subay derhal imdat koluna asıldı ve koca tren durdu.

Otuz yaşlarında kadar gözüken zengin giyimli kadının kimliği henüz saptanamamıştır.'

"Daha sonra şöyle bir haber var: 'Plymouth Ekspresi'nde ölü olarak bulunan kadının Bayan

Rupert Carrington olduğu ortaya çıkmıştır.' Görüyor musun şimdi, dostum? Ya da göremiyorsan şunu. ekleyeyim: Bayan Rupert Carrington'un evlenmeden önceki adı Flossie Halliday'di. Flossie

Halliday, Amerika'nın çelik kralı ihtiyar Halliday'in kızıdır."

"Ve çelik kralı sizi çağırttı demek? Harika!"

"Geçmişte ona ufak bir hizmette bulunmuştum: ada yazılı olmayan bir tahvil hikâyesi. Ve Paris'e bir gidişimde bana Matmazel Flossie'yi göstermişlerdi. O tarihte çok güzel ve genç bir öğrenciydi.

Ayrıca zengin bir drahoması da vardı. Bu yüzden az daha başı derde giriyordu. Berbat bir iş yapmasına ramak kalmıştı."

"Nasıl yani?"

"Kont de la Rochefour adında berbat bir serseri genç kıza musallat olmuştu. Özetle, romantik bir genç kızın kalbini fethetmeyi bilen bir maceraperestti. Neyse ki kızın babası durumu tam zamanında haberi aldı ve Flossie'yi alelacele Amerika'ya götürdü. Birkaç yıl sonra evlendiğini duydum, ama kocası hakkında bir bilgim yok."

"Ya," diye burnumu çektim. "Asaletli Rupert Carrington da parlak biri değildir. Bütün parasını at yarışlarında tükettiğine göre, ihtiyar

Halliday'in dolarlarının tam zamanında imdadına yetiştiğini söyleyebilirim. Yakışıklı, nazik ve tam anlamıyla vicdansız, genç bir serseri olarak eşi benzeri zor bulunur diyebilirim!"

"Zavallı kızcağız! Hiç şansı yokmuş!"

"Öyle sanıyorum ki Carrington kızla değil, parasıyla ilgilendiğini başından belli etmişti. Kısa bir süre sonra ayrıldılar. Son zamanlarda, aralarında bir yasal ayrılık kararı verileceğine dair bazı söylentiler duymuştum

"İhtiyar Halliday budala değildir. Kızının parasını mutlaka garantiyi almıştır."

"Herhalde. Ama güvenilir bir kaynaktan duyduğuma göre, asaletli Rupert büyük para sıkıntısı içindeymiş."

"Aha! Acaba...?"

"Acaba ne?"

"Öyle hemen gırtlağıma sarılma, sevgili dostum. Bu hikâyenin seni de ilgilendirdiğini görüyorum. İstersen, Bay Halliday'i görmeye benimle gel. Köşede bir taksi durağı var."

Amerikalı zengin işadamının Park Lane'de kiraladığı muhteşem konağa birkaç dakikanın içinde ulaştık. Bizi kütüphaneye aldılar. Keskin bakışlı ve saldırgan çeneli iriyarı bir adam göz açıp kapayana kadar yanımıza geldi.

Bay Halliday, "Bay Poirot?" dedi. "Sizi niçin istediğimi söylememi sanırım gerek yok.

Gazeteleri okumuşsunuzdur, ben ise vakit kaybeden biri değilim. Londra'da olduğunuzu duydum ve o tahvil işindeki başarınızı

animsadım. Bir adı hiç unutmam ben. Scotland Yard'ın iyi elemanları elimin altında, ama benim kendi adamım da olacak. Para önemli değil. Bütün dolarlarımı sevgili kızım için kazanmıştım, şimdi gittiğine göre, son sentime kadar bütün paramı onu yok eden ahlaksızı bulmaya harcayacağım! Anlaşıldı mı? Bundan sonrası size kalmış."

Poirot başını eğdi. "Kabul ediyorum, mösyö. Özellikle Paris'te kızınızı birkaç kere gördüğüme göre. Şimdi de kızınızın niçin Plymouth'a gittiğini ve olayla ilgili olduğunu düşündüğünüz başka hususları bana anlatmanızı istiyorum."

Halliday, "Önce şunu söyleyeyim," diye başladı. "Kızım Plymouth'a gitmiyordu. Swansea düşesinin malikânesi olan Avonmead Court'ta birkaç gün sürecek bir partiye katılacaktı.

Paddington'dan on ikiyi on dört geçe hareket eden trenle Londra'dan ayrıldı ve -aktarma yapacağı-

Bristol'a ikiyi elli geçe vardı. Başlıca Plymouth ekspresleri Westhury'den geçerler ve Bristol'a yaklaşmazlar bile. On ikiyi on dört geçe treni Bristol'a kadar hiçbir yere uğramaz, ondan sonra

Weston, Taunlon ve Exeter üzerinden Newton Abbot'a varır. Kızım Bristol'a kadar tutulmuş olan kompartımanında yalnız başına seyahat ediyordu. Hizmetçisi bir sonraki vagonun üçüncü sınıf kompartımanındaydı."

Poirot başını sallarken Halliday devam etti. "Avonmead Court'taki davet çok eğlenceli geçecekti.

Örneğin birkaç balo olacağından kızım hemen bütün mücevherlerini beraberinde götürüyordu.

Değerleri belki yaklaşık yüz bin dolardı."

Poirot, "Bir dakika," diye onun sözünü kesti. "Mücevherler kimdeydi? Kızınızın mı, yoksa hizmetçinin mi yanında?"

"Kızım mücevherlerini daima yanında taşırdı -özel işlenmiş keçi derisinden mavi renkli bir kutunun içinde."

"Devam edin, mösyö."

"Adı Jane Mason olan hizmetçi Bristol'da yanında olan hanımına ait elbise bavulunu ve paltoyu aldı ve Flossie'nin kompartımanının kapısına geldi. Kızım ona Bristol'da inmeyip yola devam edeceğini söyleyince kadın çok şaşırdı. Flossie, Mason'dan bavullarını alıp bagaj odasına götürmesini buyurdu. Mason büfede çay içebilirdi, ama öğleleri sonra trenle Bristol'a dönecek olan hanımını istasyonda beklemesi gerekiyordu. Hizmetçi pek şaşırmakla birlikte denileni yaptı.

Bavulları emanete teslim ettikten sonra çay içmeye gitti. Fakat arka arkaya kimbilir kaç tren geldiği halde hanımı görünmedi. Sonuncu tren de gelip gittikten sonra hizmetçi bagajı olduğu yerde bıraktı ve geceyi geçirmek için istasyona yakın bir otele gitti. Sabahleyin gazetede trajedi okuyunca yetişebildiği ilk trenle Londra'ya döndü."

"Kızınızın ani plan değişikliğine neden olabilecek bir şey aklını geliyor mu?"

"Şu var: Jane Mason'a bakılırsa, Flossie, Bristol'da kompartımanında artık yalnız değildi. Orada bir erkek vardı, ama öbür yandan pencereden dışarı baktığı için Mason yüzünü görememişti."

"Vagon şu koridorlulardan biriydi tabii?"

"Evet."

"Koridor hangi taraftaydı?"

"Peron tarafında. Kızım Mason'la konuşurken koridorda duruyordu

"Ve size göre... çok özür dilerim!" Poirot yerinden kalktı ve biraz eğri duran mürekkep hokkasını düzeltti. Tekrar yerine oturarak, "Bağışlayın," dedi. "Bir şeyin çarpık durduğunu görmek sinirimi bozuyor. Ne k dar garip, değil mi? Ne diyordum: evet, bu beklenmedik buluşmanın kızınızın ani plan değişikliğine yol açtığının size göre şüpheli bir yan yok, öyle değil mi?"

"En akla yakın açıklama bu görünüyor."

"Söz konusu centilmenin kim olduğu hakkında bir fikriniz yok mu? "

İşadamı kısa bir duraklamadan sonra yanıt verdi. "Hayır, hiçbir fikrim yok."

"Şimdi gelelim cesedin bulunmasına..."

"Flossie'yi genç bir deniz subayı bulmuş ve hemen imdat kolunu çekmiş. Trende bir doktor varmış. Cesedi muayene etmiş. Flossie önce kloroformla uyutulmuş, sonra da bıçaklanmış. Doktor, kızımın yaklaşık dört saat önce öldüğünü ileri sürmüş, bu durumda cinayet trenin Bristol'dan ayrılmasından kısa bir süre sonra işlenmiş olmalı. Büyük bu olasılıkla orasıyla Weston ya da Weston'la Taunton arasında."

"Ya mücevherlerin içinde taşındıkları kutu?"

"Mücevher kutusu kayıptı, Bay Poirot."

"Bir şey daha, mösyö. Kızınızın serveti ölümünden sonra kime kalacak?"

"Flossie evlenmesinden kısa bir süre sonra bir vasiyetname düzenleyerek her şeyini kocasına bırakmıştı." İşadamı kısa bir duraklamadan sonra devam etti. "Açık konuşmamı isterseniz, söyleyeyim Bay Poirot. Damadım kanımca karaktersiz serserinin biriydi, kızım da benim tavsiyelerime uyarak yasal yollarla ondan ayrılmanın eşiğindeydi. Flossie'nin parasını, yaşadığı sürece kocasının el atamayacağı fonlara yatırmıştı, ama yıllardan beri ayrı yaşamalarına rağmen, kızım, bir skandali göze almaktansa kocasının para isteklerini sık sık karşılardı. Ama ben buna da bir son vermeye kararlıydım. Flossie sonunda razı olmuş, avukatlarım da yasal işlemlere başlamakla görevlendirilmişlerdi."

"Peki, Bay Carrington nerede?"

"Şehirde. Dün kent dışında olduğunu sanıyorum, ama gece dönmüş."

Poirot kısa bir süre düşündükten sonra, "Sanırım, hepsi bu kadar, Mösyö," dedi.

"Hizmetçi Jane Mason'u görmek ister miydiniz?"

"Lütfen."

Halliday ipi çekti ve içeri giren uşağa kısa bir emir verdi.

Birkaç dakika sonra Jane Mason odaya girdi. İnsanda saygı uyandıran katı yüzlü bir kadındı ve iyi bir hizmetkârdan bekleneceği üzere trajedi karşısında bile yüzünde herhangi bir heyecan izi yoktu.

"Size birkaç soru sormama izin verir misiniz? Hanımınız dün sabah yola çıkmadan önce her zamanki gibi miydi? Heyecanlı veya telaşlı görünüyor muydu?"

"Hayır, efendim."

"Ama Bristol'da çok farklıydı, değil mi?"

"Evet, efendim, allak bullak görünüyordu. Sinirinden ne söylediğinin bile farkında değilmiş gibi bir hali vardı."

"Tam olarak ne söyledi?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla, 'Mason, planımda değişiklik yapmak zorundayım. Bir şey oldu, yani burada inemiyorum. Yola devam etmek zorundayım. Sen bavulları indir ve emanete ver, sonra da bir çay iç ve istasyonda beni bekle,' dedi."

"'Beni orada bekle,' mi dedi?" diye sordum.

"Evet, evet. İstasyondan ayrılma. Sonraki bir trenle döneceğim. Ama ne zaman bilmiyorum.

Çok geçe de kalabilirim,' dedi. Ben de, 'Peki, hanımefendi,' dedim. Sorular sormak bana düşmezdi, ama bu isteğini çok garip buldum."

"Hanımınızdan beklenecek bir davranış değildi, değil mi?"

"Kesinlikle değildi efendim."

"Siz ne düşündünüz?"

"Doğrusunu isterseniz, vagondaki centilmenle ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Hanımım onunla konuşmadı, ama onayını beklermiş gibi bir iki kere dönüp ona bakmıştı."

"Siz o centilmenin yüzünü görmediniz mi?"

"Hayır efendim, hanımımla konuştuğum süre içinde bana arkası dönük olarak duruyordu."

"Onu aşağı yukarı tarif edebilir misiniz?"

"Arkasında deve tüyü renginde bir palto, başında bir kasket vardı. Uzun boylu ve ince yapılıydı, kasketin altındaki saçlarının rengi siyah gibime geldi."

"Onu tanımıyor muydunuz?"

"Oh hayır, efendim, hiç sanmıyorum!"

"O adam sakın efendiniz Bay Carrington olmasın?"

Mason şaşırmış göründü. "Sanmıyorum, efendim."

"Ama emin değilsiniz, öyle mi?"

"Adam beyefendininkine benzer yapıdaydı, ama o olabileceği aklımdan geçmedi. Yalnız beyefendiyi o kadar seyrek görüyoruz ki... O olmadığını da kesinlikle söyleyemem!"

Poirot eğilip halının üstünden bir toplu iğne aldı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Adamın, siz daha hanımınızın vagonuna varmanızda önce Bristol'da trene binmiş olması mümkün mü?"

Mason düşündü. "Evet, efendim, mümkün. Benim bulunduğun kompartıman çok kalabalıktı, oradan çıkabilmem için dakikalar geçti. Peron da kalabalıktı ve bu da beni geciktirdi. Ama bu şekilde bile adamın hanımımla konuşabilmek için sadece bir, iki dakikalık bir vakti olacaktı. Onun için koridordan geldiğini tahmin ettim."

"Evet, bu olasılık daha kuvvetli." Poirot hâlâ kaşlarını çatmış durumda düşünüyordu.

Jane Mason, "Hanımımın nasıl giyinmiş olduğunu biliyor musunuz, efendim?" diye sordu.

"Gazeteler biraz bilgi verdi, ama sizin de doğrulamanızı yeğlerim."

"Başında beyaz tilki kürkünden bir türban vardı. Beyaz benekli bir vualet yüzünü gizliyordu.

Şayak pardesüsüyle etekliğinin rengi ilginç bir maviydi. Hani elektrik mavisi denilen ton."

"Hım, çok çarpıcı."

Bay Halliday burada söze karıştı. "Müfettiş Japp, bu çarpıcı mavinin cinayetin işlendiği yerin saptanılmasında bize yardımcı olabileceğini düşünüyor. Onu her kim görse hatırlayacaktı."

"Çok doğru! Size iyi günler, matmazel."

Hizmetçi odadan çıktı.

"Evet!" Poirot ayağa kalkmıştı. "Burada yapabileceklerim bu kadar. Yalnız sizin bana her şeyi... tekrar ediyorum her şeyi... anlatmanızı isleyeceğim, beyefendi!"

"Anlattım."

"Emin misiniz?"

"Şu halde söylenecek başka bir şey yok. İşi geri çevirmek zorundayım."

"Niçin?"

"Bana karşı dürüst davranmadığınız için."

"İnanın ki, Bay Poirot..."

"Hayır, siz benden bir şey saklıyorsunuz."

Kısa bir aradan sonra Halliday cebinden bir kâğıt çıkararak dostuma uzattı.

"Bunun peşinde olduğunuzu tahmin ediyorum, Bay Poirot... ama nasıl bildiğinize aklım ermiyor."

Poirot gülümseyerek katlı kâğıdı açtı. İnce ve yana yatık bir elyazısı ile yazılmış bir mektuptu, bu. Poirot yazılanları yüksek sesle okudu.

"Değerli Hanımefendi,

Sizinle tekrar buluşma mutluluğunu iple çekiyorum. Mektubuma verdiğiniz o çok nazik yanıttan sonra sabırsızlığımı zor frenliyorum. Paris'teki o günleri hiç unutmadım. Yarın Londra'dan ayrılacak olmanız çok zalimce. Bununla birlikte çok geçmeden, belki sizin sandığınızdan da daha yakın bir tarihte hayalini her daim kalbimde yaşattığım hanımefendiyi tekrar görmenin sevincini yaşayacağım.

Hiç değişmeyen yoğun duygularıma inanmanız dileğiyle.

Armand de la Rochefour"

Poirot mektubu hafifçe eğilerek Halliday'e geri verdi.

"Kızınızın Kont de la Rochefour'la ahbaplığını yenilemeye hazırlandığını herhalde bilmiyordunuz, mösyö."

"Yıldırımla vurulmuşa döndüm! Bu mektubu kızımın çantasında buldum. Bu sözüm ona kontun ne berbat bir maceraperest olduğuı herhalde siz de biliyorsunuz, Bay Poirot."

Poirot başının hareketiyle doğruladı.

Halliday sordu. "Yalnız bu mektubun varlığını nasıl bildiğinizi bilmek isterim?"

Dostum gülümsedi. "Bilmiyordum, mösyö. Ama ayak izleri sürmek ve sigara külünden anlam çıkarmak bir dedektif için yeterli değildir. Aynı zamanda iyi bir psikolog olması gerekir.

Damadınızı sevmediğin ve ona güvenmediğinizi biliyordum. Kızınızın ölümü ona yarayacaktı.

Hizmetçinin betimlediği gizemli adamla damadınızın arasında yeterli bir benzerlik vardı. Buna rağmen peşine düşmediniz! Niçin mi? Başka birinden şüphelendiğiniz için. Bu nedenle bir şey gizlediğiniz belliydi."

"Haklısınız, Bay Poirot. Bu mektubu bulana kadar katilin Rupert olduğuna emindim. Ama mektup fena halde aklımı karıştırdı."

"Evet. Kont, 'Çok geçmeden, belki sizin sandığınızdan da daha yakın bir tarihte,' diyordu. Belli ki tekrar ortaya çıkışının sizin kulağınıza gelmesine kadar beklemek istemiyordu. On ikiyi on dört geçe treniyle Londra'dan yola çıkan ve koridordan kızınızın kompartımanına gelen acaba o muydu?

Yanlış hatırlamıyorsam, Kont de la Rochefour da uzun boylu ve esmer!"

İşadamı başıyla onayladı.

"Evet, mösyö. Size iyi günler dilerim. Scotland Yard'ın elinde mücevherlerin bir dökümünün bulunduğunu sanırım."

"Evet. Onu görmek istiyorsanız, Müfettiş Japp sanıyorum burada."

Japp eski dostumuzdu, Poirot'yu sevgiyle karışık bir tür küçümsemeyle selamladı.

"Nasılsınız, Bay Poirot? Olaylara bakış biçimimiz farklı olsa da aramızda kırgınlık yok, değil mi? 'Küçük gri hücreler' nasıllar? Yine iyi çalıyorlar mı?"

Poirot müfettişe gülümsedi. "İyi çalışıyorlar, dostum Japp. İnan ki iyi çalışıyorlar!"

"Öyleyse sorun yok. Ne dersin. Suçlu saygıdeğer asil Rupert mi, yoksa bir serseri mi? Belli yerleri göz hapsinde tutuyoruz tabii. Pırlantalar elden çıkarılacak olursa hemen haberimiz olacak, çünkü onları alan herhalde parıltılarını seyretmek için cinayet işlememiştir. Hayır efendim. Rupert

Carrington'un dün nerede olduğunu da araştırıyorum, O da esrarengiz. Bir adamım onu izliyor:"

Poirot, "İyi bir önlem, ama ne yazık ki bir gün gecikti," diye fikir yürütttü.

"Her zaman alaya hazırsınız, Bay Poirot. Neyse, ben Paddington'a gidiyorum. Bristol, Weston,

Taunton hattında olacağım. Sizlere iyi günler. Yine görüşeceğiz."

"Bu akşam beni görmeye gelip sonucu bildirir misin?"

"Tabii ki. Dönmüş olursam."

Dostumuz gittikten sonra Poirot, "Bu iyi, müfettiş hareket yanlısı," dedi. "Seyahate çıkıyor, ayak izlerini ölçüyor, çamur ve sigara külü topluyor! Son derece meşgul biri! İnanamayacağın kadar çalışkan! Ona psikolojiden söz açacak olsam, ne yapar biliyor musun?

Gülümser! Kendi kendine şöyle der: 'Zavallı Poirot! Yaşlanıyor! Bunuyor!' Japp, kapıyı vuran yeni kuşaktan! Öyleleri kapıyı vurmakla o kadar meşguller ki kapının açık olduğunun farkına varamıyorlar."

"Peki, siz ne yapacaksınız?"

"Bize kayıtsız şartsız yetki verildiğine göre. Üç senti feda edip Ritz'e telefon açacağım.Kontumuzun orada kaldığını tahmin etmiş olmanız gerekir. Bundan sonra, ayaklarım biraz nemlendiği ve iki kere hapşırdığıma göre, daireme dönüp kendime bir ıhlamur kaynatacağım!"

Poirot'yu ancak ertesi sabah tekrar görebildim. Onu kahvaltısını sakin sakin tamamlarken buldum.

"Ee?" diye sordum. "Neler oldu?"

"Hiç."

"Peki, Japp?"

"Onu görmedim."

"Ya kont?"

"Evvelsi gün Ritz'den ayrılmış."

"Cinayet gününde mi?"

"Evet."

"Öyleyse her şey anlaşıldı! Rupert Carrington da temize çıktı."

"Sırf Kont de la Rochefour Ritz'den ayrıldığı için mi? Fazla hızlı gidiyorsun, dostum."

"Ne olursa olsun, peşine düşülmeli, tutuklanmalıdır! İyi de, bu yapmaktaki amacı ne olabilir?"

"Yüz bin dolar değerinde mücevhere kavuşmak herkes için yeterli bir amaç olmalı. Hayır, aklıma gelen soru şu kadını niçin öldürmeliydi? Sadece mücevherlerini çalmak yeterli değil miydi?

Herhalde dava açmazdı."

"Niçin yani?"

"Kadın olduğu için, mon ami. Bu adamı bir zamanlar sevmişti. Bu yüzden uğradığı kayba sessizce katlanırdı. Özellikle kadınlar bahsinde harika bir psikolog olan -kadınlar arasındaki süksesi bu yüzdendi- kont bunu en ufak ayrıntısına varana dek biliyor olacaktı! Öte yandan, kadını Rupert

Carrington öldürdüyse, onu yüzde yüz suçlayacak mücevherleri niçin yanına alsın ki?"

"Bunu bir tür kamuflaj olarak düşünmüş olamaz mı?"

"Belki de haklısın, dostum. İşte Japp de geldi! Kapıyı vuruşunu tanıdım."

Müfettişin yüzü gülüyordu. "Günaydın, Poirot. Daha demin döndüm. Ama iyi bir çalışma da yaptım! Ya siz?"

Poirot hiç istifini bozmadı. "Ben sadece düşüncelerimi düzene koydum."

Japp neşeyle güldü.

Fısıltıyla konuşarak bana, "Dostumuz artık iyice yaşlanıyor," dedi. Yüksek sesle ekledi. "Biz gençlere bu hiç olmaz." Poirot, "Ne kadar

yazık," dedi. "Peki, ne yaptığımı duymak istemez misiniz?"

"Bir tahminde bulunabilir miyim? Cinayeti işlemekte kullanılan bir Weston ile Taunton arasındaki tren hattında rayların yanında bulundunuz ve Weston'da Bayan Carrington'la konuşan küçük gazete satıcısını sorguya çektiniz!"

Japp'ın ağzı açık kaldı. "Bunu nasıl bildiniz, Tanrı aşkına? Sakın o kadiri mutlak 'küçük gri hücreler'in sayesinde olduğunu söylemeyin bana!"

"Onların kadiri mutlak olduğunu bir kere olsun itiraf etmenize sevindim! Söyleyin bana, o gazeteci çocuğa bir şilin bahşiş vermiş mi?"

"Hayır, yarım kurondu!" Japp kendini toparlamıştı. Sırıttı. "Şu zengin Amerikalılar bayağı savurgan oluyorlar!"

"Demek çocuk bu yüzden onu unutmadı?"

"Her gün yarım kuron bahşiş almıyor tabii. Kadın ona seslenip iki dergi satın almıştı. Bir tanesinin kapağında mavili bir kızın resmi vardı, hanım, 'Tıpkı benim elbiselerim gibi,' dedi. Evet, çocuk onu çok iyi hatırlıyordu. Bu da bana yeter. Doktorun ifadesine göre, cinayetin Taunton'dan önce işlenmiş olması gerekirdi. Bıçağı hemen atacaklarını tahin ettim, bu yüzden onu aramak üzere demiryolunu izledim. Gerçekten de onu elimle koymuş gibi buldum. Taunton'da adamımız hakkında bir soruşturma başlattım, ama orası büyük bir istasyon, ona dikkat etmiş olmaları olasılığı zayıftı. Herhalde sonraki bir trenle Londra'ya dönmüştür."

Poirot başının hareketiyle bunu doğruladı. "Herhalde."

"Ama geri dönünce yeni bir haberle karşılaştım. Mücevherleri elden çıkarmaya başlamışlar bile!

O iri zümrüt dün gece iyi bildiğimiz biri tarafından rehine konmuş. O adam kim dersiniz?"

"Orasını bilmiyorum, ama bildiğim kadarıyla kısa boylu biriydi." Japp, Poirot'ya bakakalmıştı.

"Orası doğru. Red Narky yeterince kısa boylu'

"Red Narky de kim?" diye sordum.

"Yaman bir mücevher hırsızıdır, bayım. Adam öldürmekten de çekinmeyecek biri. Genelde

Gracie Kidd adında bir kadınla birlikte çalışır. Ama Gracie bu kez olaya karışmış görünmüyor.

Ganimetin kat kısmıyla Hollanda'ya kaçmadıysa tabii."

"Narky'yi tutukladınız mı?"

"Söylemeye ne gerek. Ama biz asıl öbür adamı istiyoruz, Bay, Carrington'la trende olanını.

Hırsızlığı planlayan mutlaka oydu. Ama Narky arkadaşını ele verecek takımından değil."

Poirot'nun gözlerinin yeşilinin daha da koyulaştığına dikkat ettim

"Eğer isterseniz, Narky'nin arkadaşını sizin için bulabilirim," dedi

"Yine o küçük fikirlerinizden biri mi?" Japp, Poirot'yu dikkatle süzdü. "Sizin yaşınızda birinin bazen başarıyı yakalamasına şaşmamak elde değil. Artık buna şans mı demeli, yoksa rastlantılar mı?"

Dostum, "Olabilir, olabilir," diye mırıldandı. Bana döndü. "Hasting şapkam lütfen. Paltomu ve eğer yağmur yağıyorsa galoşlarımı da unutma. O sıcacık ıhlamurun sağladığı faydayı yok etmeyelim. Hoşt, kalın, Japp!"

"Size iyi şanslar, Poirot!"

Poirot karşımıza çıkan ilk taksiyi durdurdu ve şoföre Park Lane'de ki adresi verdi.

Halliday'in evinin önünde durduğumuzda çevik bir hareketle taksiden indi, şoförün parasını ödedi ve zili çaldı. Kapıyı açan uşağa alçak sesle isteğini bildirdi, bunun üzerine derhal yukarı kata çıkarıldık. Oradan binanın en üst katına çıktık ve gayet düzenli küçük bir yatak odasına alındık.

Poirot'nun odanın içinde dolaşan bakışı siyah renkli küçük bir sandığın üstünde durdu. Bunun önünde diz çöktü, üstündeki etiketleri gözden geçirdi ve cebinden kıvrık bir tel parçası çıkardı.

Omzunun üzerinden uşağa, "Bay Halliday'e lütfen buraya çıkmasını söyler misiniz?" dedi.

Adam çekildikten sonra Poirot deneyimli bir elle teli soktuğu kilidi kurcaladı. Kilit bir, iki dakikanın içinde açılınca Poirot bunun kapağını kaldırdı. İçindeki giysileri karıştırmaya ve onları yere atmaya başlamışı

Derken merdivende ağır ayak sesleri duyuldu ve Halliday odaya girdi.

Poirot'ya merakla bakarak, "Burada ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu.

Poirot, "Bir şey arıyordum, beyefendi. Şunları, diyerek sandığın içinden çarpıcı mavi renkteki bir paltoyla bir eteklik ve beyaz tilki kürkünden bir şapka çıkardı.

"Sandığımın içinde ne yapıyorsunuz siz?" Bu sesi duyup dönünce hizmetçi Jane Mason'un odaya girdiğini gördüm.

"Kapıyı kapar mısın, Hastings. Evet, teşekkür ederim. Şimdi de açılmaması için oraya sırtını daya. Evet, Bay Halliday, izninizle sizi Gracie Kidd'le ya da burada bildiğiniz adıyla Jane Mason'la tanıştırayım. Kendisi birazdan Müfettiş Japp'ın eşliğinde suç ortağı Red Narky buluşmaya gidecek."

Poirot küçümser bir tavırla elini salladı. "Sorun aslında çok basitti!" havyardan biraz daha aldı.

"İlk ilgimi çeken, hizmetçinin, hanımının giysilerinin üzerinde ısrarla durması oldu. Niçin dikkatimizi onların üzerine yöneltmek istiyordu? Sonra düşününce, Bristol'da kompartımanda gizemli bir adamın bulunduğunu da sadece hizmetçiden duymuş olduğumuzu hatırladım. Doktorun ifadesine dönelim, buna göre Bayan Carrington pekâlâ trenin Bristol'a varmasından önce öldürülmüş olabilirdi. Ama bu takdirde, hizmetçinin katilin suç ortağı olmuş olması gerekirdi. Ve eğer katilin suç ortağıysa, bu hususun yalnız kendi ifadesine dayanmasını istemezdi. Bayan

Carrington'un giysileri oldukça çarpıcıydı. Bir hizmetçinin, hanımının giyeceği elbiseler bahsinde epeyi sözü geçer. Ve biri Bristol'dan sonra elektrik mavisi renkte palto ve etek giymiş, başında da kürk şapka olan bir kadın görmüş olsa, bu kadının Bayan Carrington olduğuna yemin etmeye hazır olurdu."

"Olayı bu temel üzerinde kurgulamaya koyuldum. Hizmetçi, yanına yedek giysiler almış olmalıydı. Onunla suç ortağı, Bayan

Carrington'u Londra'yla Bristol arasında bir yerde, büyük bir olasılıkla tren bir tünelden geçerken kloroformla uyutup bıçakladılar. Ceset bundan sonra koltuğun altına itildi; hizmetçide hanımının yerini aldı. Weston'da dikkati üzerine çekmesi gerekiyordu. Ama nasıl? Bu iş için büyük bir olasılıkla bir gazete satıcısı seçildi. Hizmetçi, çocuğa dolgun bir bahşiş vererek hatırlanmasını garantileyecekti. Ayrıca, dergilerin birine değinerek giysilerinin rengine dikkati çekti. Tren Weston'dan ayrıldıktan sonra cinayetin sözde işlendiği yeri işaretlemek için bıçağı pencereden aşağı attı, sonra elbiselerini değiştirdi ya da üstüne bol bir trençkot geçirdi.

Taunton'da trenden ayrıldı ve bir an önce Bristol'a döndü. Suç ortağı, Bayan Carrington'un bavullarını oradaki emanete bırakmış olacaktı. Adam hizmetçiye bavulların makbuzunu verip

Londra'ya döndü. Hizmetçi, rolünün gereklerini yerine getirerek platformda bekledi, sonra yine rolü gereği geceyi geçirmek için bir otele gitti, sabahleyin de aynen dediği gibi Londra'ya döndü.

"Japp inceleme yapmaktan dönünce, çıkardığım sonuçları doğruladı. Aynı zamanda ünlü bir caninin mücevherleri satışa çıkarmakta olduğunu bana açıkladı. Her kimse, bu adamın, Jane Mason tarafından betimlenenin tıpatıp zıddı olacağını biliyordum. Bunun, daima Grace Kidd'le çalışan Red

Narky olduğunu duyunca, kadını elimle koymuş gibi buldum."

"Ya kont?"

"Düşündükçe onun bu işle hiçbir ilgisinin olmadığına kanaat getirdim. O centilmen, bir cinayeti göze alamayacak kadar dikkatli biri. Hem öylesi karakterine uymazdı."

Halliday öyküyü dinledikten sonra, "Size çok şey borçluyum, Bay Poirot,"dedi. "Ve yemekten sonra imzaladığım çek bunu karşılamaz bile."

Poirot mütevazı bir tavırla gülümsedikten sonra bana, "Bu olay da dostumuz Japp'ın başarı hanesine eklenecek tabii," dedi. "Ama Gracie Kidd'i ele geçirdi ya bu da bize yeter. "

Çikolata Kutusu

O gece hava korkunç kötüydü. Dışarda rüzgâr acı acı uluyor, yağmur olanca gücüyle çarptığı camları sarsıyordu.

Poirot ile ben şöminenin önünde karşı karşıya oturmuş, ateşe uzattığımız bacaklarımızı ısıtıyorduk. Aramızda küçük bir masa vardı. Masanın benim yanımda olan kısmında sıcak bir limonlu şerbet, Poirot'nun yanında ise üstüne para verseler içmeyeceğim zengin bir çikolatalı süt vardı. Poirot pembe porselen fincandaki kahverengi çamurdan bir iki yudum aldı ve hoşnut bir tavırla içini çekti.

Fransızca olarak, "Hayat ne güzel!" diye mırıldandı.

"Evet, şu eski dünyamızda yaşamak güzel," diye onayladım. "Benim iyi bir işim var! Siz ise ünlü birisiniz."

Poirot, "Yok canım, mon ami!"diye itiraz edecek oldu.

"Ünlüsünüz. Ve bu ünü fazlasıyla hak ediyorsunuz. O uzun başarılar dizinizi gözümün önüne getirince resmen şaşırıyorum. Herhalde başarısızlığın ne demek olduğunu bilmezsiniz!"

"Böyle bir iddiada bulunmak gülünç olur!"

"Ciddiyim, hiç başarısızlığı tattığınız oldu mu?"

"Hem de çok, dostum. Ne yapalım, şans daima sizden yana olmaz ki. Bazı olaylarda geç çağırıldığım olmuştur. Ya da aynı hedefe doğru emekleyen bir başkası oraya benden önce varmıştır, iki kere de

başarılı olmama ramak kaldığı bir sırada hastalanarak yatağa düşmüştüm.

Hayatın inişlerini de çıkışlarıyla birlikte kabul etmek zorundasınız dostum."

"Benim kastettiğim o değildi," dedim. "Demek istediğim, bir olayı araştırırken sırf kendi suçunuz yüzünden başarısız oldunuz mu?"

"Ah, anlıyorum! Hiç enayi yerine konup konmadığımı soruyorsun. Bir kere oldu, dostum..."

Poirot'nun yüzünde hafif bir gülümseme dolaştı. "Evet, bir keresinde tam anlamıyla enayi durumuna düşürüldüm.

Dedektif koltuğunda birden dimdik oturdu.

"Küçük başarılarımın kaydını tuttuğunu biliyorum, dostum. Şu koleksiyona bir öykü daha katacaksın: bir başarısızlığın öyküsünü!

Poirot eğilip ateşe bir kütük daha attı. Sonra, şöminenin yanında bir çivide asılı bir beze ihtimamla ellerini sildikten sonra, arkasına yaslandı ve öyküsüne başladı.

-Poirot'nun dediğine göre- olay uzun yıllar önce Belçika'da meydana gelmişti. Fransa'da kiliseyle hükümet arasındaki müthiş mücadale sırasında. Bay Paul Deroulard saygın bir Fransız milletvekiliydi. Er ya da geç bakan olacağı söylentisini duymayan kalmamıştı. Katoliklere karşı olan grubun en fanatik üyelerindendi ve iktidara gelir gelmez büyük bir düşmanlıkla karşılaşacağı kesindi. Birçok bakımlardan garip adamdı. İçkisi, sigarası olmamakla beraber, başka bakımlardan o kadar titiz değildi. Anlarsın ya, Hastings, konu kadınlardı -ah şu kadınlar!

"Birkaç yıl önce Brükselli genç bir kızla evlenmiş, gelin ona yüklü bir drahoma getirmişti.

İstemiş olsa kendine Baron dedirtebilecek durumdaydı. Ama ailesi zengin değildi, dolayısıyla da para kariyerin çok işine yarayacaktı. Çocuğu olmamıştı, zaten karısı da evlenmelerinden iki yıl sonra merdivenlerden düşmüş ve bunun sonucunda ölmüştü. Bayan Deroulard'ın kocasına bıraktığı miras arasında Brüksel'deki Louise Caddesi'nde bulunan bir ev de bulunuyordu.

Milletvekilinin ani ölümü de bu evde gerçekleşti. Bu olay, yerine geçeceği bakanın istifa zamanına denk düşmüştü. Bütün gazetelerde milletvekilinin kariyeriyie ilgili uzun yazılar yer aldı.

Ölümüne bir akşam yemekten sonra geçirdiği kalp krizinin neden olduğu öne sürüldü.

"Senin de bildiğin gibi o sıralarda Belçika emniyet teşkilatında görevliydim, mon ami. Bay Paul

Deroulard'ın ölümü benim için o kadar da ilginç değildi. Senin de bildiğin gibi, koyu bir Katolik olduğum için ölümü aksine hoşuma gitti.

"Aradan üç gün geçmiş, tatilim henüz başlamıştı ki kaldığım apartımana bir ziyaretçi geldi. Yüzü bir vualetin arkasında gizli olmakla birlikte çok genç olduğu belli olan bir hanımdı, bu. Onun seçkin bir genç hanım olduğunu hemen anlamıştım.

Tatlı bir sesle, "Bay Hercule Poirot'sunuz, değil mi?" diye sordu, evet gibilerden başımı eğdim. dedektifsiniz, değil mi?"

Yine başımı eğdim. "Lütfen oturun, matmazel," dedim. genç kız bir sandalyeye ilişti ve yüzünü örten vualeti kenara çekti, güzel olmakla beraber, yüzü döktüğü gözyaşlarından allak bullaktı ve bir kaygıyı dile getiriyordu.

Anladığım kadarıyla tatile çıkmışsınız, beyefendi," dedi. "Onun için özel bir olaya bakmakta serbest olduğunuzu sanıyorum. Sizin anlayacağınız, polisi bu işe karıştırmak istemiyorum." Başımı salladım. "Korkarım ki isteğinizi yerine getirmem olanaksız, küçükhanım. Çünkü tatilde olsam bile hâlâ polis teşkilatının bir üyesiyim."

Genç kız öne eğildi. "Dinleyin, beyefendi. Sizden bütün istediğim, küçük araştırmada bulunmanız. Araştırmanızın sonuçlarını polise bildirmekte özgürsünüz. Zaten doğru olduğundan şüphelendiğim şey doğruysa, yasaların desteğine ihtiyacımız olacak."

Bu, işi değiştiriyordu, ben de daha fazla nazlanmadan yardıma hazır olduğumu bildirdim.

Genç kızın yanaklarına hafif bir renk geldi. "Teşekkür ederim, beyefendi. Sizden Bay Paul

Deroulard'ın ölümünü araştırmanızı rica edeceğim."

Şaşkınlıkla, "Ne dediniz?" diye atıldım.

"Beyefendi, elimde kanıt yerine geçebilecek bir şey yok. Beni sadece kadınlık içgüdüm yönlendiriyor. Ama Bay Deroulard'ın doğal bir nedenle ölmediğine inanıyorum hatta buna eminim."

"İyi ama, doktorlar ne dediler?"

"Doktorlar yanılmış olabilirler. O, o kadar sağlam, o kadar güçlüydü ki. Sizden bana yardım etmenizi yalvarırım, Bay Poirot."

Zavallı kızcağız perişan durumdaydı. Neredeyse önümde diz çökecekti. Onu elimden geldiğince avutmaya çalıştım.

"Size yardım edeceğim, matmazel," dedim. "Korkularınızın dayanağı olmadığına aşağı yukarı eminim, ama göreceğiz. Sizden o evde kalanları bana anlatmanızı isteyeceğim."

"Tabii ki önce hizmetkârlar var: Jeannette, Felice ve ahçı. Ahçı Denise yıllardan beri bu işte, ama öbürleri basit köylü kızları. François var, ama o evin emektar uşağı. Ayrıca, Bay Deroulard, annesi ve ben varım. Benim adım Virginie Mesnard. Bay Paul'ün rahmetli Bayan Deroulard'ın fakir bir akrabasıyım ve üç yılı aşkın bir zamandan beri onlarla kalıyorum. Size ev halkını tarif ettim. Bir de evde kalan iki konuk vardı."

"Onlar kimdi?"

"Fransa'da Bay Deroulard'ın komşusu olan bir Bay de Saint Alard'la John Wilson adında bir

İngiliz dost."

"Hâlâ sizdeler mi?"

"Bay Wilson, evet, ama de Saint-Alard dün gitti."

"Peki, planınız nedir, Matmazel Mesnard?"

"Yarım saat sonra eve gelirseniz, sizin gelişinize mantıklı bir açıklama getirecek bir öykü düzenlemiş olurum. Sizi gazeteci olarak tanıtmam uygun olur. Paris'ten geldiğinizi ve Bay de Saint

Alard'dan bir tanıtım mektubu getirdiğinizi söyleriz. Bayan Deroulard'ın sağlığı bozuk. Çok da güçsüz olduğundan ayrıntılarla ilgileneceğini hiç sanmıyorum.

Matmazelin zekice hazırlanmış planı sayesinde eve alındım. Milletvekilinin annesi saygı uyandıran, soylu görünüşlü, fakat

sağlığının olmadığı belli olan bir hanımefendiydi. Kendisiyle kısa bir görüş yaptıktan sonra evde istediğim gibi dolaşmak imkânım oldu.

Poirot devam etti. "Görevimin ne kadar zor olduğunu bilmem gözünün önüne getirebiliyor musun, dostum? Üç gün önceki bir ölümü araştırmak durumundaydım. Adam eğer bir cinayete kurban gittiyse oh nedeni olarak ancak bir tek olasılık söz konusu olabilirdi-zehir! Cesedi görmek fırsatını bulamamıştım, ayrıca, zehirin verilmesinde kullanılmış aracı incelemek veya tahlil etmek de olanak dışıydı. Arasam bile sahici veya sahte ipucu da yoktu. Bay Deroulard gerçekten zehirlenmiş miydi? Doğal bir nedenle mi ölmüştü? Hiçbir şeyden ya da kimse yanıt alamayacak olan ben, Hercule Poirot, buna karar vermek zorundaydım.

Önce hizmetkârları sorguya çektim ve onların yardımıyla söz konusu akşamın kurgusunu yapabildim. Yemekte sofraya getirilen yemekle -ve bunların veriliş biçimininin özellikle üzerinde durdum. Çorba bizzat Bay Deroulard tarafından büyük bir çorba kâsesinin içinden dağıtılmış. Daha sonra pirzolalarla tavuğun servisi yapılmıştı. Yemek faslı bir meyve kompostosuyla son bulmuştu.

Bunların hepsi masaya getirilmiş servisleri bizzat beyefendi tarafından yapılmıştı. Kahve de büyük bir ibrik içinde sofraya getirilmişti. Özetle, oradakilerin birini zehirlemek hepsini zehirlemeyi göze almak gerekiyordu. Yemekten sonra Bayan Deroulard kendi dairesine çekilmiş, Virginie hanımefendiyle birlikte gitmişti. Üç erkek ise Bay Deroulard'ın çalışma odasının yolunu tutmuşlardı. Orada bir süre dostça bir hava içersinde gevezelik etmişler, derken, milletvekili birdenbire yere yığılmıştı. Bay Saint Alard hemen dışarı koşmuş ve uşaktan vakit kaybetmeden bir doktor getirmesini istemişti. Bu arada bir inme ya da kalp krizi olasılığı üzerinde durmuştu. Fakat doktor geldiğinde hasta ölmüştü bile. Matmazel Virginie tarafından tanıştırıldığım John Wilson, o günler -John Bull tipi olarak tanımlanan

orta yaşlı ve iri yapılı İngilizlerdendi- İngiliz şiveli bir Fransızcayla aşağı yukarı aynı şeyleri anlattı. "Yüzü birdenbire kıpkırmızı olan Deroulard yere yığıldı." Orada bulunabilecek başka bir şey yoktu. Arkasından, trajedinin gerçekleştiği yer olan çalışma odasına geçtim ve isteğim üzerine orada yalnız bırakıldım. Bu noktaya kadar Matmazel

Mesnard'ın teorisini tekleyecek hiçbir şey yoktu. Kızcağızın şüphesinin kuruntudan başka bir şey olmadığına inanmak durumundaydım. Büyük bir olasılıkla ölen adama romantik bir tutkuyla bağlanmış, bu da olaya normal yoldan bakmasını engellemişti. Buna rağmen çalışma odasını büyük bir titizlikle araştırdım. Bir enjektörün ölen adamın koltuğuna ölümcül bir enfeksiyona yol açacak biçimde yerleştirilmiş olması mümkündü. Açacağı minik deliğin ise göze çarpmaması olasıydı.

Fakat bu teoriyi destekleyecek hiçbir kanıt bulamadım. Bunun üzerine umutsuzluk içinde koltuğa çöktüm.

Yüksek sesle, "Pes ettim!" dedim. "Hiçbir yerde bir ipucu yok! Bütün her şey tamamen normal!"

Ama bu sözleri söylerken yakındaki bir masanın üstünde duran büyük bir çikolata kutusuna gözlerim takıldı ve kalbim duracak gibi oldu. Kutu Bay Deroulard'ın ölümüne ilişkin bir ipucu olmayabilirdi, ama en azından burada normal olmayan bir şey vardı. Kutunun kapağını kaldırdım.

Kutunun içindeki çikolatalara dokunulmamıştı; bir tanesi bile eksik değildi. Ama bu, gözüme çarpan acayipliği daha çarpıcı kılıyordu. Çünkü kutunun renginin pembe olmasına karşın, kapak mavi renkteydi, Hastings. İnsan, pembe bir kutunun mavi bir kordeleyle bağlanmış ya da bunun tam tersinin olduğunu görebilir, ama kutunun bir renk kapağının ise başka renk olması görülmüş şey değildir!

Bu küçük olayın işime yarayıp yaramayacağını bilmemekle beraber, normal olmaması nedeniyle konuyu araştırmaya karar verdim. François'nın gelmesi için zile bastım ve rahmetli efendisinin şekerlemelere düşkün olup olmadığını sordum. Uşağın dudaklarında hazin bir gülümseme belirdi.

"Hem de aşırı derecede düşkündü, beyefendi. Evde daima bir kutu çikolata bulundururdu. Çünkü şaraba hiç düşkünlüğü yoktu."

"Ama bu kutuya hiç dokunulmamış," dedim ve öyle olduğunu göstermek için kutunun kapağını kaldırdım.

"Özür dilerim, beyefendi, öldüğü gün satın alınmış kutuydu. Öbüründeki çikolatalar hemen hemen tükenmişti."

"Demek öbür kutudaki çikolatalar öldüğü gün tükenmişti," dedim.

"Evet, beyefendi. Önceki kutuyu sabahleyin boş olarak buldum ve attım."

"Bay Deroulard günün her saatinde şekerleme yer miydi?"

"Genellikle akşam yemeğinden sonra yerdi efendim."

Durum kafamın içinde aydınlanmaya başlamıştı.

"François," dedim. "Çenenizi tutmasını bilir misiniz?"

"Gerekirse evet, beyefendi."

"Güzel. Öyleyse polis olduğumu bilin. Bana öbür kutuyu bulabilir misiniz?"

"Tabii, beyefendi. Çöp kovasındadır."

Uşak odadan çıktı, birkaç dakika sonra da toz içinde bir cisimle geri döndü. Bu, masanın üstündeki kutunun eşiydi, şu farkla ki bu kutu mavi renkte, kapağı ise pembeydi. François'ya teşekkür ettim, çenesini tutmasını bir kere daha öğütledikten sonra da Louise Caddesi'ndeki evden çıktım.

Bundan sonra Bay Deroulard'a bakan doktorun muayenehanesine uğradım. Onunla işim hiç de kolay olmadı. Ağdalı terimlerden örülü bir duvarın arkasına sığınmasına rağmen, onun bu olay hakkında isteyebileceği kadar emin olmadığını sezdim.

Onu biraz rahatlatmamdan sonra, "Bu tür bazı garip olaylar görülmüştür," diye fikir yürüttü.

"Özellikle ağır bir yemekten sonra ani bir öfke veya aşırı bir heyecanın arkasından kan kişinin beynine hücum eder -bunun sonucunda olanlar da belli!"

"Ama Bay Deroulard olayında öfke ya da heyecan olmamış ki."

"Öyle mi? Bay de Saint Alard'la arasında şiddetli bir tartışmanın geçtiğini öğrendim."

"Niçin acaba?"

Doktor omuzlarını silkti. "Bay de Saint Alard çok tutucu bir Katoliktir. Kilise ve devletle ilgili tartışmaları aralarındaki dostluğu bozmaktaydı. Bay de Saint Alard'ın gözünde Deroulard tam bir din ve İsa düşmanıydı."

Bu beklenmedik bir bilgiydi ve beni uzun uzun düşündürdü.

"Bir sorum daha var, doktor bey," dedim. "Bir çikolatanın içine öldürücü bir zehir dozu enjekte etmek mümkün müdür?"

Doktor, "Herhalde mümkündür," dedi ağır ağır. "Buharlaşma durumu olmaması halinde saf asit prusik işi görür. Herhangi bir şeyin bir küreciği de fark edilmeden yutulabilir, ama bu bana pek olası gözükmüyor. Morfin veya strikninle dolu bir çikolata." Doktorun yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Tahmin edersiniz ki böyle bir çikolatanın bir kere ısırılması dahi fazlasıyla yeter, Bay Poirot. En kısa yoldan öbür dünyaya boylarsınız!"

"Teşekkür ederim, doktor bey."

Doktorun muayenehanesinden ayrıldım. Bundan sonraki uğrağım özellikle Louise Caddesi yakınındaki eczaneler oldu. Polis olmanın yararları vardır. İstediğim bilgiyi herhangi bir zorlukla karşılaşmadan bildim. Bu eczanelerin yalnız birinden söz konusu eve bir zehir gönderilmiş olduğunu öğrenebildim. Bunlar Bayan Deroulard için atropinfatlı göz damlalarıydı. Atropin güçlü bir zehirdir, ben de kısa bir zaman sevinç duydum, ama atropin zehirlenmesinin belirtileri ptomain'ink çok benzer, oysa benim incelediğim olaylardakilerle bir benzerliği yoktur. Ayrıca, reçete oldukça eskiydi. Bayan Deroulard'ın yıllardan her iki gözünde de katarakt vardı.

Sevincim kursağımda kalmıştı. Tam eczaneden çıkacağım sırada eczacının bana seslendiğini duydum.

"Bir dakika, Bay Poirot. Reçeteyi getiren kızı hatırladım. Buradan İngiliz eczacıya gitmek zorunda olduğunu söylemişti. Oraya da bir kere uğraşanız."

Uğradım. Yine resmi statümden yararlanarak istediğim bilgiyi elde ettim. Bay Deroulard'ın ölümü gününde Bay John Wilson için bir reçete hazırlamışlardı. Aslında hazırlanacak fazla bir şey yoktu. Söz konusu ilaç küçük trinitrin tabletleriydi. Bunlardan bir örnek görmek istedim. Eczacı gösterdi. Bunun üzerine kalp atışlarım hızlandı, çünkü minik tabletler çikolatadandı.

"Bir zehir mi bu?" diye sordum.

"Hayır, beyefendi."

"Etkisini bana tarif edebilir misiniz?"

"Kan basıncını düşürür. Bazı kalp rahatsızlıklarına karşı verilir. Örneğin, angina pectoris yani göğüs anjininde. Atardamar tansiyonunu azaltır. Arterioskleroz'a gelince..."

Eczacının sözünü kestim. "Bu söyledikleriniz benim için hiçbir anlam taşımıyor. Yüzün kızarmasına neden olur mu?"

"Hiç şüphesiz."

"Farz edin ki şu minik tabletlerinizin on tanesini ya da yirmi tanesini yuttum. Sonra ne olur?"

Eczacı dudak büktü. "Bunu hiç tavsiye etmem."

"Ama zehir olmadığını söylüyorsunuz?"

Eczacı omuzlarını silkti. "Zehir olarak bilinmediği halde insanı öldürebilen pek çok etkisi vardır."

Dükkândan ayrılırken keyfim yerindeydi. En sonunda bir ilerleme kaydetmeye başlamıştım!

John Wilson'un elinde cinayeti işlemek için bir araç olduğunu artık biliyordum -ama cinayet nedeni ne olabilirdi? İş için Belçika'ya gelmiş ve az çok tanıdığı Bay Deroulard'dan onu konuk etmesini rica etmişti. Deroulard'ın ölümünün ona herhangi bir yararı dokunmazdı. Ayrıca,

İngiltere’de yaptırdığım bir araştırmadan Wilson'un bir kalp hastalığı olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden o tabletlerden yanında

bulundurması kadar doğal bir şey olabilir mi? Bununla birlikte, birisinin çikolata kutusuna gittiğine, dolu olanını yanlışlıkla açtığına, son çikolatanın içindekileri boşalttığına ve içine alabildiği kadar minik trinitrin tabletlerinden doldurduğuna emindim. Çikolata oldukça iriydi. İçine yirmi veya otuz tablet doldurulmuş olabilirdi. Ama kim yapmıştı bunu?

Evde iki konuk vardı. John Wilson'un bunu yapma olanağı, Saint Alard'ın ise nedeni vardı. Bir bağnaz olduğunu unutmayalım, dinsel bağnaz gibisi ise yoktur. John Wilson'un trinitrinlerine herhangi bir şekilde el atmış olabilir miydi?

Aklıma küçük bir fikir daha geldi. Sen de küçük fikirlerime hep gülersin! Wilson'un niçin trinitrinleri tükenmişti? Herhalde İngiltere'den yeterli bir stok getirmişti. Louise Caddesi'ndeki eve tekrar uğradım, Wilson orada değildi, ama odaları düzelten kızı buldum. Adı Felicie olan kızdan,

Bay Wilson'un kısa zaman önce lavabonun rafında duran bir trinitrin şişesini kaybettiğinin doğru olup olmadığını sordum. Kız hemen yanıt verdi. Bu doğruydu. Kendisi bu yüzden haksız yere suçlanmıştı, İngiliz centilmeni herhalde onun şişeyi kırdığını zannetmiş, ama onunla yüzleşmemişti. Oysa Felicie şişeye dokunmamıştı bile. Bunu yapan mutlaka -elini sürmemesi gereken şeyleri karıştıran- Jeannette'di.

Kızı susturarak evden ayrıldım. Artık bilmek istediğim her şeyi biliyordum. Bunu sadece kanıtlamak kalıyordu. Ama bunun kolay olmayacağının farkındaydım. Saint Alard'ın trinitrin şişesini Wilson'un lavabo rafından yürüttüğüne emin olsam bile, bazı kanıtlar öne sürmek zorundaydım. Oysa elimde hiçbir kanıt yoktu!

Ama biliyordum ya, hepsinden önemlisi buydu. Styles olayında karşılaştığımız güçlüğü anımsıyor musun, Hastings? O zaman da

katili biliyordum, ama katile karşı toparladığım kanıtlar zincirinin son halka bulmam uzun zamanımı almıştı.

Matmazel Mesnard'dan bir görüşme rica ettim. Hemen geldi. Ondan Bay de Saint A lard'ın adresini istedim. Kız durakladı.

"Niçin adresini istiyorsunuz, beyefendi?"

"Bu gerekli, matmazel."

Virginie hâlâ karar veremiyordu.

"O size bir şey söyleyemez," dedi. "Düşünceleriyle bu dünyanın dışında olan bir adamdır.

Etrafında olan bitenleri fark etmez bile."

"Olabilir, matmazel. Ama öyle de olsa, Bay Deroulard'ın eski dostuydu. Bana söyleyebileceği şeyler vardır -geçmişe ait şeyler, eski krizler, eski aşk serüvenleri."

Genç kız kızararak dudağını ısırdı. "Nasıl isterseniz -ama- yanıldığıma artık eminim. İsteğimi geri çevirmediğiniz için size minnettarım, ama o sırada allak bullak haldeydim. Şimdi ise çözümlenecek şey olmadığını düşünüyorum. Artık bu işi bırakalım, mösyö, size yalvarırım."

Virginie'yi dikkatle süzdüm.

"Matmazel," dedim. "Bir köpeğin bir kokunun izini bulması bazen zordur, ama onu bir kere buldu mu, kıyamet kopsa onu o izden uzaklaştıramazsınız! Tabii iyi bir köpekse! Ben ise çok iyi bir köpeğimdir matmazel."

Genç kız tek kelime söylemeden uzaklaştı. Birkaç dakika sonra bu kâğıt parçasına karaladığı adresle geri döndü. Evden çıktım. Françoise. dışarda beni bekliyordu. Bana endişeyle bakıyordu.

"Bir haber yok mu, beyefendi?"

"Henüz yok, dostum."

"Ah! Zavallı Bay Deroulard!" Adam içini çekti. "Ben de onun düşünce biçimini paylaşıyordum.

Papazlardan hoşlanmam. Ama evin içinde bunu asla söylemem. Hanımların hepsi dinlerine bağlıdırlar. Bu belki de iyi bir şeydir. Hanımefendi çok dindardır. Bayan Virginie de öyle!"

Bayan Virginie ha? Çok mu dindardı? O ilk gün gördüğüm gözyaşlarından ıslanmış yüz gözlerimin önünde canlanınca bundan şüphe duydum.

Bay de Saint Alard'ın adresini aldıktan sonra daha fazla vakit kaybetmedim. Ardennes bölgesindeki şatosunun yakınlarına geldim, ama eve girebilmek için bir bahane bulmama kadar birkaç gün geçti. Sonunda nasıl girdim dersin dostum -bir boru tesisatçısı olarak. Yatak odasında bir gaz sızıntısı ayarlamam bir saniye bile sürmedi. Aletlerimi getirmeye gittim ve meydanı boş bulacağımı bildiğim bir saatte dönmeye dikkat ettim. Neyi aradığımı doğru dürüst bilmiyordum.

Gereksindiğim şeyi bulmaktan fazla bir umudum yoktu. Onu saklama riskini dünyada göze alamazdı.

Lavabonun yukarsındaki küçük dolabı kilitli bulunca içinde ne olduğuna bakma isteğime ka rşı koyamadım. Kilidin açılması kolaydı. Dolabın kapısı açılıverdi. İçersi eski şişelerle doluydu.

Titreyen bir elle hepsini birer birer alıp açtım. Birden bir çığlık attım. Düşün bir kere, dostum, üstünde İngiliz eczacının etiketi olan küçük şişe elimdeydi. Üstünde de, Trinitrin tabletleri. Yalnız gerektiğinde bir tane almak üzere. Bay John Willson, diye yazılıydı.

Heyecanıma engel olmaya çalışarak küçük dolabı kapadım, küçük şişeyi cebime attım ve gaz sızıntısını onarmayı sürdürdüm! Metodik olmak gerekiyordu. Sonra şatodan ayrıldım ve en kısa zamanda ülkeme dönmek üzere trene bindim. Brüksel'e o gece geç saatte vardım. Ertesi sabah polis şefine bir rapor kaleme aldığım sırada bana bir pusula getirildi. Yaşlı Bayan Deroulard'dan geliyordu ve hiç gecikmeden Louise Caddesi'ndeki eve gelmemi istiyordu.

François bana kapıyı açtı.

"Barones hanımefendi sizi bekliyor," dedi.

Uşak beni yaşlı hanımefendinin dairesine çıkardı. Bayan Deroulard büyük bir koltukta azametli bir tavırla oturuyordu. Matmazel Virginie ortalarda yoktu.

Yaşlı hanımefendi, "Bay Poirot," dedi. "Sizin kendinizi tanıttığınız şahıs olmadığınızı öğrenmiş bulunuyorum. Meğer bir polis memuruymuşsunuz."

"Bu doğru, hanımefendi."

"Oğlumun ölümüyle ilgili gerçeği araştırmak için buraya geldiniz, değil mi?"

Bir kere daha, "Bu doğru, hanımefendi," diye yanıt verdim.

"Nasıl bir gelişme kaydettiğinizi bana söylerseniz sevinirim."

Durakladım.

"Önce bütün bunları nasıl öğrendiğinizi bilmek isterim, hanımefendi."

"Artık bu dünyada olmayan birinden öğrendim."

Sözleri ve bu sözlerin söyleniş biçimi yüreğimi burktu. Konuşamadığımın farkına vardım.

Bayan Deroulard devam etti. "Onun için de araştırmanızda ne kadar bir gelişme kaydettiğinizi bana mutlaka söylemenizi rica edeceğim."

"Soruşturmam sona erdi, hanımefendi."

"Oğlum?"

"Bilinçli olarak öldürülmüştür."

"Kimin tarafından biliyor musunuz?"

"Evet, hanımefendi."

"Öyleyse katil kim?"

"Mösyö de Saint Alard."

Ama yaşlı hanım hayır, der gibi başını salladı.

"Yanılıyorsunuz. Saint Alard böyle bir cinayeti işleyebilecek bir adam değildir."

"Kanıtlar elimde."

"Bana her şeyi anlatmanız için size yalvarıyorum."

Bu kez itaat ettim ve beni gerçeği keşfetmeye götüren adımları birer birer açıkladım. Bayan

Deroulard beni dikkatle dinliyordu. Sonunda yine başını salladı.

"Evet, evet, her şey dediğiniz gibi oldu. Ama oğlumu öldüren de Saint Alard değildi. Onu öldüren, benim."

Yaşlı hanımefendiye bakakalmıştım. O yavaşça başını sallamayı sürdürüyordu.

"Sizi çağırttığım isabet oldu. Virginie'nin manastıra gitmeden önce ne yaptığını bana söylemesi

Tanrı'nın lûtfu. Beni dinleyin, Bay Poirot! Oğlum kötü bir insandı. Kiliseye karşı savaş açmıştı.

Tam bir günahkâr hayatı sürüyor, kendisiyle birlikte başkalarını da günah uçurumuna sürüklüyordu. Ama daha kötüsü de var. Bir sabah yatak odamdan çıktığım sırada gelinimin merdivenin başında durduğunu gördüm. Bir mektup okuyordu. Oğlumun onun arkasına sinsice sokulduğunu fark ettim. Bir tek itiş zavallı gelinimin merdivenden başını mermer basamaklara çarpa çarpa yuvarlanmasını sağladı. Onu kaldırdıkları sırada ölmüştü bile. Oğlum bir katildi ve bunu yalnız annesi olan ben biliyordum."

Yaşlı kadın bir an gözlerini kapadı. "Çektiğim ıstırabı, umutsuzluğumu tahmin edemezsiniz, beyefendi. Ne yapabilirdim ki? Oğlumu polise ihbar etmek mi? Bunu yapamadım. Bu görevimdi, ama annelik ağır bastı. Hem bana inanırlar mıydı? Gözlerim son zamanlarda çok zayıflamıştı - yanıldığımı söylerlerdi. Ben de sustum. Sustum ama, vicdanım bana rahat yüzü göstermiyordu.

Susmakla ben de bir katil oluyordum. Oğlum karısının parasına konmuştu. Ondan sonra Tanrı ona yürü ya kulum dedi. Üstelik

yakında bakan da olacaktı. O zaman kiliseye karşı savaşı daha da şiddetlenecekti. Üstüne üstlük Virginie de vardı. Dinine bağlı, o güzel çocuğu büyülemişti.

Oğlumun kadınların üstünde korkunç bir etkisi vardı. Olacakları görebiliyordum. Ama önlemek elimde değildi. Oğlumun Virginie'yle evlenmeye niyeti yoktu tabii. En sonunda kızcağızın her şeyini ona teslim etmeye hazır olduğu bir zaman geldi.

"İşte o zaman ne yapmam gerektiğini anladım. Paul oğlumdu. Onu ben dünyaya getirmiştim.

Ondan sorumluydum. Gelgelelim, o bir kadını öldürmüştü ve başka bir kadının ruhunun katili olmaya hazırlanıyordu. Bay Wilson'un odasına gittim ve ilaç şişesini aldım. Wilson bir keresinde o şişede bir insanı öldürmeye bol bol yetecek kadar tablet olduğunu söylemişti gülerek. Çalışma odasına giderek her zaman masanın üstünde duran büyük çikolata kutusunu açtım. Yanlışlıkla yeni bir kutuyu açmışım. Öbür kutu da masanın üstündeydi ve içinde bir tek çikolata kalmıştı. Bu, işi kolaylaştırıyordu. Oğlumla Virginie'den başka çikolata yiyen yoktu. Virginie'yi o gece yanımda tutacaktım. Her şey planladığım gibi oldu..."

Bayan Deroulard durakladı, gözlerini bir an kapadı, sonra tekrar açtı.

"Elinizdeyim, Bay Poirot. Bana yaşayacak fazla bir vaktimin kalmadığını söylüyorlar, işlediğim günahın Tanrı karşısında hesabını vermeye hazırım. Ama bu dünyada da mı cezamı çekmem gerekiyor?"

Tereddüt ettim. Vakit kazanmak için, "Ya boş şişe, hanımefendi dedim. "Nasıl oluyor da Bay de Saint Alard'ın evinde bulundu?"

"Bana veda etmeye geldiği zaman, şişeyi adamın cebine gizlice koydum, beyefendi. Ondan nasıl kurtulacağımı bilemiyordum. O kadar halsizim ki yardım almadan fazla dolaşamıyorum, boş olarak odamda bulunması ise şüphe uyandırabilirdi. Sizin anlayacağınız, beyefendi...' Kadıncağız bütün cüssesiyle doğruldu. "Amacım Bay de Saint Alard'ın üzerine şüphe çekmek değildi! Böyle bir şey aklımdan geçmedi bile Uşağının boş şişeyi bulup üstünde durmadan atacağını düşündüm."

Başımı eğdim. "Anlıyorum, hanımefendi."

"Peki, kararınız ne olacak, beyefendi?"

Yaşlı kadının sesi titremiyordu, başı da her zamankinden dikti.

Ayağa kalktım.

"Hanımefendi, size hoşça kalın demekten şeref duyuyorum. Ben kovuşturmamı yaptım... ve başarısızlığa uğradım! Bu sorun kapanmıştır."

Poirot kısa bir sessizlikten sonra yine yavaş sesle konuştu. "Yaşlı hanımefendi bir hafta sonra öldü. Matmazel Virginie çıraklık devresini geçirdi ve rahibe oldu. Hikâyem işte bu, dostum. Ve içinde pek övünülecek bir rolümün olmadığını itiraf ederim."

"Ama sizin yaptığınıza başarısızlık denemezdi ki," diye itiraz ettim. "O koşullar a ltında başka ne düşünebilirdiniz?"

Poirot birden canlandı. "Göremiyor musun, dostum? O tarihte otuz altı yaşında ve otuz altı kere budalaydım! Gri hücrelerim henüz çalışmıyordu. Oysa en önemli ipucu hep avucumdaydı."

"Hangi ipucu bu?"

"Çikolata kutusu. Görmüyor musun? Gözleri iyi gören birinin böyle bir hataya düşmesi mümkün müdür? Bayan Deroulard'ın gözlerinde katarakt olduğunu biliyordum, atropin damlaları bunun kanıtıydı. Bütün evin içinde kutuya hangi kapağı koyacağını bilemeyecek kadar gözleri bozuk olan bir tek kişi vardı. Çözüme giden yola beni saptıran o kutu oldu, ama gerçek anlamını son ana kadar kavramaktan aciz kaldım!

"Psikolojiden de bütünlemeye kaldım. De Saint Alard aradığımız katil olsaydı, onu suçlayacak şişeyi hiç saklar mıydı? Yalnız başına bunun bulunması adamın suçsuzluğunun kanıtıydı. Onun çok dalgın olduğunu Bayan Virginie'den duymuştum. Yani bu çok sevimsiz bir öykü. Onu yalnız sana anlattım. Dediğim gibi, içinde hiç de sevimli bir rolüm yok! Yaşlı bir hanımefendi o kadar basit ve akıllıca bir biçimde cinayet işliyor ki ben, Hercule Poirot bile tamamen aldanıyorum. Bunun düşüncesi bile korkunç. Boş ver bunu. Ya da fazla kibirli olmaya başladığımı düşünürsen -ki bu olası değil, ama yine de olabilir- bu öyküyü hatırlarsın."

Belli belirsiz gülümsedim. "O zaman bana sadece 'Çikolata kutusu' dersin. Tamam mı?"

"Kabul."

Poirot, "Yine de unutulmayacak bir deneyimdi," dedi düşünceli bir tavırla. "Günümüzde

Avrupa'nın en parlak zekâsına sahip olan ben arada yücegönüllü davranabilirim!"

Yavaşça, "Çikolata kutusu," diye mırıldandım.

"Ne dedin, dostum?"

Soru sorar gibi öne eğilmiş olan Poirot'nun masum yüzüne bakarken yüreğim sızladı. Bu adamın elinden çok çekmiştim, ama ben Avrupa'nın en parlak zekâsına sahip olmasam bile arada sırada yücegönüllü olabilirdim!

"Hiç," diye yalan söyledim ve kendi kendime gülümseyerek pipomu yaktım.

Denizaltının Planları

Özel ulakla bir pusula gelmişti. Poirot bunu okudu, okurken gözlerinde heyecan ve ilgi parıltısı belirmişti. Adamı kısa birkaç sözle uğurladıktan sonra bana döndü.

"Çabuk çantanı hazırla, dostum," dedi. "Sharples'a gidiyoruz."

Lord Alloway'in taşradaki ünlü malikânesinin adını duyunca irkildim. Yeni oluşturulmuş

Savunma Bakanlığı'nın başına geçen Lord Alloway, Kabine'nin önde gelen üyelerinden biriydi.

Büyük bir mühendislik firmasının başkanı Sir Ralph Curtis olarak Avam Kamarası'nda sivrilmiş, büyük bir ün kazanmıştı. Bay David MacAdam'ın sağlık durumuyla ilgili söylentiler doğrulandığı takdirde, politika ve yönetim alanında daha da ileriye gitmesi olası görülüyordu.

Büyük bir Rolls Royce aşağıda bizi bekliyordu. Karanlığın içinde kayar gibi yol aldığımız sırada

Poirot'yu soru yağmuruna tuttum.

"Gecenin bu saatinde bizden ne isteyebilirler?" diye söylendim. Saat on biri geçmişti.

Poirot başını salladı. "Hiç kuşkusuz önemli bir şeydir."

"Birkaç yıl önce o zamanki adıyla Ralph Curtis'le ilgili oldukça çirkin bir skandal patlak verdiğini hatırlıyorum -hisseler üzerinde oynanan bir oyundu. Curtis sonunda aklanmıştı; acaba şimdi de benzer bir olay mı var?"

"Öyle de olsa böyle bir iş için beni gece yarısı çağırması bana pek gerekli görünmüyor, dostum."

Ona hak vermemek mümkün değildi; böylece, yolculuğun kalan kısmını susarak ge çirdik. Bir kere Londra'dan çıkıldıktan sonra güçlü araba daha da hızlandı, böylece bir saatten daha kısa zamanda Sharples'a vardık.

Kendini önemli biri gibi gören bir uşak tarafından Lord Alloway'in beklediği küçük bir çalışma odasına alındık. Lord hemen ayağa fırlayıp elimizi sıktı -her halinden kuvvet ve dinamizm fışkıran uzun boylu ,ince yapılı bir adamdı.

"Sizi gördüğüme çok sevindim, Bay Poirot," dedi. "Hükümet böylece ikinci kez yardımlarınızı istemiş oluyor. Savaş esnasında başbakan şaşılacak biçimde kaçırıldığında bizim için yaptıklarınızı çok iyi hatırlıyorum. Üstün zekânızla vardığınız sonuçlar -ve tabii sır tutmanız- durumu kurtarmıştı."

Poirot'nun gözleri parladı.

"Yani bunun da yine gizli tutulacak durumlardan biri olduğunu mu söylemek istiyorsunuz, beyefendi?"

"Kesinlikle. Sir Harry ile ben -ha evet, sizi Amirallik Birinci Lordumuz Sir Harry Weardale'le tanıştırayım. Bay Poirot ile yüzbaşı..."

Adımı hatırlamayacağını fark ederek, "Hastings," dedim.

Sir Harry ellerimizi sıkarak, "Adınızı çok duydum, Bay Poirot," dedi. "Olağanüstü bir işle karşı karşıyayız, bu sorunu bizim için çözebilirseniz, size çok minnettar olacağız."

Amiralliğin birinci lordundan hoşlanmıştım. Alıştığımız tipte tok sözlü bir denizciydi.

Poirot'nun ikisine de merakla bakması üzerine Alloway anlatmaya koyuldu.

"Söyleyeceklerimin aramızda kalmasının önemini söylememe bilmem gerek var mı? Çok önemli bir kayba uğradık. Yeni Z tipi denizaltının planları çalındı."

"Ne zaman oldu bu?"

"Bu gece, üç saatten de kısa bir zaman önce. Bu felaketin derecesini tahmin edebilirsiniz. Kaybın halka duyurulmaması büyük önem taşıyor. Olanları size kısaca özetleyeyim. Hafta sonu konuklarım az önce tanıştığınız amiral, karısı ve oğlu, ayrıca Londra sosyetesinde çok iyi tanınan

Bayan Conrad'dı. Hanımlar erken bir saatte yaklaşık saat on civarında odalarına çekildiler. Bay

Leonard Weardale de öyle. Sir Harry kısmen bu yeni denizaltı tipinin yapımını benimle tartışmak için buradaydı. Dolayısıyla, sekreterim Bay Fitzroy'dan köşedeki kasadan planları çıkarmasını ve konuyla yakından ilgili başka belgelerle birlikte bizim için hazır etmesini istedim. Bay Fitzroy bu işi görürken amiralle ben terasda dolaşıyor, bir yandan ılık haziran havasının tadını çıkarırken purolarımızı tüttürüyorduk. Çok geçmeden purolarımızı bitiririp, gevezeliğimize son vererek iş konuşmaya karar verdik. Terasın diğer köşesini döndüğümüz sırada bir gölgenin kapıdan çıkıp terastan hızlı

adımlarla geçtiğini ve gözden kaybolduğunu görür gibi oldum. Ama bunun üzerinde pek durmadım. Fitzroy'un bu odada olduğunu biliyor, bir şeylerin olabileceği aklımdan bile geçmiyordu. Bu yüzden çok hatalıyım. Her neyse, terasta geri döndük ve pencereden bu odaya girdiğimizde Fitzroy da aynı anda holdeki kapıdan giriyordu.

"'Bize gereken her şeyi çıkardınız mı, Fitzroy?' diye sordum.

"'Öyle sanıyorum, Lord Alloway. Belgelerin hepsi masanızın üstün de,' dedi. Sonra odasına çekilmek için bizden izin istedi.

"'Bir dakika bekleyin,' diyerek masanın başına yürüdüm. "Daha önce sözünü etmediğim bir şeyi isteyebilirim.'

Masanın üstündeki kâğıtlara aceleyle göz gezdirdim.

"'Bu kâğıtların en önemlilerini unutmuşsunuz,' dedim. 'Denizaltının planlarını.'

"'Planlar öteki belgelerin hemen üstünde, Lord Alloway.'

"'Oh hayır, değiller,' diyerek masanın üstündeki kâğıtları bir kez daha karıştırdım.

"'Ama onları daha bir dakika önce buraya koydum!'

"'Öyle de olsa şimdi burada değiller,' dedim.

Fitzroy yüzünde şaşkın bir anlamla masaya yaklaştı. Bu iş inanılacak gibi değildi. Masanın üstündeki kâğıtları karıştırdık; kasayı gözden geçirdik; sonunda planların gittiğini, üstelik

Fitzroy'un odada olmadığı üç dakikanın içinde gittiğini kabul etmek zorunda kaldık.

Poirot,"Niçin odadan çıkmış?" diye hemen sordu.

Sir Harry, "Ben de ona aynı şeyi sordum," dedi.

Lord Alloway, "Anlaşıldığına göre, kâğıtları tam masanın üstüne dizmeyi tamamladığı sırada, bir kadının bağırdığını duymuş. Bunun üzerine hole fırlamış. Merdivende Bayan Conrad'ın Fransız hizmetçisiyle karşılaşmış. Kızın yüzü bembeyazmış, bir hayalet gördüğünü söylemiş -beyazlar içinde uzun boylu bir siluet hiç gürültü yapmadan hareket ediyormuş. Fitzroy kızla alay etmiş, ona kabaca deli olmamasını söylemiş. Sonra, biz tam teras kapısından içeri girerken o da odaya dönmüş."

Poirot, "Her şey açık," dedi. "Sorun şu: hizmetçi acaba suç ortağı mıydı? Dışarda pusuda bekleyen suç ortağına işaret vermek için mi bağırdı, yoksa asıl suçlu bir fırsat yakalamak umuduyla beklemede miydi? Gördüğünüz kişinin kadın değil, bir erkek olduğunu varsayıyorum."

"Orasını söyleyemem, Bay Poirot. Gördüğüm sadece bir gölgeydi."

Amiral kişner gibi bir ses çıkardı.

Poirot hafif bir gülümsemeyle, "Sanırım, amiralin söylemek istediği bir şey var," dedi. "Siz de o gölgeyi gördünüz mü, Sir Harry?"

"Hayır, görmedim," dedi amiral. "Alloway de görmedi. Bir ağaç dalı sallandı herhalde, sonra hırsızlığı fark ettiğimiz zaman Alloway, birinin terastan geçtiğini gördüğü zannına kapıldı.

Gerçekte ise hayal gücü ona oyun oynadı, hepsi bu."

Lord Alloway belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Genelde hayalci biri sayılmam," dedi.

"Saçma. Hepimiz yerine göre hayal görürüz. Gördüğümüzden fazlasını gördüğümüze kendimizi inandırabiliriz. Bütün hayatımı denizlerde geçirdim ve gözlerimin herhangi bir kara adamınkinden geri kalmayacağına bahse girerim. Ben de terasa bakıyordum, görülecek bir şey olsaydı aynı şeyi ben de görürdüm."

Amiral bu konuda çok emin görünüyordu. Poirot ayağa kalkıp pencereye yürüdü.

"İzin verirseniz, bu konuya hemen şimdi bir açıklık getirmeliyiz," dedi.

Böyle diyerek terasa çıktı, biz de onu izledik. Poirot cebinden çıkardığı fenerin ışığını terasın etrafındaki çimlerin üstünde gezdiriyordu.

"O gölge hangi noktada terası aştı, beyefendi?" diye sordu.

"Teras kapısının hemen karşısında sanıyorum."

Poirot fenerin ışığıyla birkaç dakika daha etrafı incelemeyi sürdürdü. Terasın bir ucundan öteki ucuna yürüdü. Sonra fenerin ışığını kapadı ve doğruldu.

Sakin bir sesle, "Sir Harry haklı, siz ise yanılıyorsunuz, beyefendi. dedi. "Bu akşam bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı. Bu otların üstünden geçen bir kimsenin ayak izlerinin belli olması kaçınılmazdı. Oysa hiçbir iz yok."

Böyle derken Poirot'nun gözleri iki adamın arasında gidip geliyordu. Lord Alloway şaşkın görünüyordu, belli ki Poirot'nun sözleri onu inandıramamıştı. Amiralin yüzünde ise iddiası doğru çıkan bir adamın hoşnutluğu okunuyordu.

"Yanılmadığımı biliyordum," dedi. "Gözlerime inancım tam."

Oluşturduğu dürüst deniz kurdu tablosuna gülümsemekten kendimi alamadım.

Poirot, "Şimdi gelelim bu evdeki insanlara," diye devam etti. "Yine içeri girelim. Peki, beyefendi, Bay Fitzroy merdivendeki hizmetçiyle konuşurken birisi fırsattan yararlanıp holden çalışma odasına girmiş olabilir mi?"

Lord Alloway hayır, der gibi başını salladı.

"Olanaksız -bu takdirde o kişinin, Fitzroy'un yanından geçmesi gerekirdi."

"Peki, Bay Fitzroy'un güvenilir biri olduğundan emin misiniz?"

Lord Alloway'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Kesinlikle Bay Poirot. Sekreterime kefil olabilirim. Bu olaya herhangi bir şekilde karışmış olması olanaksız."

Poirot, "Her şey olanaksız görünüyor," dedi keyifsiz bir sesle. "Belki de planlar kanatlanıp kendiliklerinden uçmuşlardır!"

Lord Alloway eliyle sinirli bir hareket yaptı. "Zaten bütün öykü olanaksız. Ama Fitzroy'dan şüphelenmeyi aklınızdan bile geçirmemenizi rica ederim, Bay Poirot. Bir dakika düşünün -Fitzroy planları ele geçirmeyi istemiş olsa, onları çalmak zahmetine girmektense kopyalarını çıkartmasından daha kolay ne olabilirdi?"

Poirot, "İşte böyle, beyefendi," dedi. "Çok doğru bir laf ettiniz. Çok düzenli ve sistemli çalışan bir beyniniz olduğunu görüyorum. İngiltere sizin gibi bir evlada sahip olduğu için çok şanslı."

Bu övgü seli Lord Alloway'i rahatsız etmişe benziyordu. Poirot asıl soruna döndü.

"Bütün akşam oturduğunuz odanın..."

"Oturma odasının mı? Evet?"

"O odanın da terasa açılan bir penceresi var, değil mi? O yoldan baktığınızı söylediğiniz i hatırlıyorum da... Birisinin oturma odasının penceresinden çıkıp, Bay Fitzroy çalışma odasında değilken oraya girmesi ve aynı yoldan çıkması mümkün değil mi?"

Amiral itiraz etti. "Ama o zaman biz onu görürdük."

"Öbür yöne yürürken arkanız ona dönük olunca görmezdiniz."

"Fitzroy sadece bir, iki dakikalığına odadan çıkmıştı. Terasın bir ucundan öbür ucuna yürümek de o kadar bir zaman alır."

"Bu yine de bir olasılık. Belki de bu durumdaki tek olasılık."

Amiral, "Ama biz çıkarken oturma odasında kimse yoktu ki," dedi.

"Sonradan girmiş olabilir."

Lord Alloway ağır ağır konuştu. "Yani Fitzroy hizmetçinin bağırdığını duyup odadan çıktığı sırada, birisinin önceden oturma odasında gizlendiğini, o kimsenin pencerelerden dışarıya fırlayıp tekrar içeri girdiğini ve ancak Fitzroy bu odaya döndükten sonra oturma odasından çıktığını mı söylemek istiyorsunuz?"

Poirot hafifçe öne eğilerek, "Düzenli ve sistematik akıl yine konuştu," dedi.

"Konuyu çok iyi ifade ediyorsunuz."

"Acaba hizmetkârlardan biri miydi?"

"Ya da bir konuk. Haykıran Bayan Conrad'ın hizmetçisiydi. Bayan Conrad hakkında bana ne anlatabilirsiniz?"

Lord Alloway bir an düşündü.

"Sosyetede tanınan bir hanım olduğunu size söylemiştim. Parlak partiler vermesi ve her yere gitmesi açısından bu doğru. Ama nereden geldiği ve geçmişinin nasıl olduğu hakkında pek az şey biliniyor. Diplomasi ve Dışişleri çevrelerinde dolaşan bir hanımdır. Haber Alma Dairesi bunun nedenini merak ediyordu."

Poirot, "Anlıyorum," diye başını salladı. "Ve o hanım bu hafta sonu buraya davet edildi."

"Onu yakından incelememiz için."

"Çok doğru! Ve o hanım durumu aleyhinize çevirmeyi becerdi, değil mi?"

Lord Alloway'in şaşırmış gözükmesi üzerine Poirot devam etti."Söylesenize, beyefendi, amiralle tartışacağınız konuya değindiğinizi, o hanımın duymuş olması mümkün mü?"

Lord Alloway, "Evet," diye itiraf etti. "Sir Harry, 'Gelelim şimdi denizaltımıza! Sıkı çalışmamız gerekecek!' ya da onun gibi bir şey dedi. Öbürleri odadan çıkmıştı, ama Bayan Conrad bir kitap almak için dönmüştü."

Poirot, "Anladım," derken düşünceliydi. "Beyefendi, saat çok geç ama konumuz çok ciddi. Eğer mümkünse konuklarınızı hemen sorguya çekmek istiyorum."

"Bu olabilir tabii," dedi Lord Alloway. "Ne var ki hırsızlığın etrafta pek fazla duyulmasını istemeyiz. Yalnız Lady Juliet Weardale ve genç Leonard söz konusu olsa sorun olmazdı, ama eğer suçlu

değilse, Bayan Conrad için sorun değişir. Belki ne olduğunu ve ne şekilde ortadan kaybolduğunu belirtmeden önemli bir belgenin kayıp olduğunu söyleyebilirsiniz."

Poirot, "Ben de aynı şeyi önerecektim," dedi. "Her üç durumda da. Sayın amiral beni bağışlasınlar, ama bazen eşlerin en iyileri bile..."

Sir Harry, "Bağışlanacak bir şey yok," dedi. "Bütün kadın lar gevezedirler, çok zaman çenelerini tutmasını bilmezler. Ama ben keşke Juliet biraz daha fazla konuşsa ve biraz daha az briç oynasa diyorum. Ne yapalım ki günümüzde kadınlar böyleler, dans etmeden veya kumar oynamadan mutlu olamıyorlar. Juliet ile Leonard'ı uyandırayım mı, ne dersin Alloway?"

"İyi edersin. Ben Fransız hizmetçiyi çağıracağım. Bay Poirot onu görmek isteyecektir. Ayrıca hanımını uyandırabilir. Bu arada Fitzroy'u buraya yollayacağım."

Fitzroy, burnunda kıskaç gözlük, yüzünde de buz gibi bir anlam olan zayıf ve silik bir genç adamdı. Verdiği ifade Lord Alloway'den duyduklarımızın tıpatıp aynıydı.

"Sizin teoriniz nedir, Bay Fitzroy."

Fitzroy omuzlarını silkti.

"Ne olup bittiğini bilen birinin dışarda uygun bir fırsat beklediğine şüphe yok. Pencereden içersini görebiliyordu, benim odadan çıktığımı görünce hemen içeri süzüldü. O gölgenin dışarı çıktığını gördüğü zaman Lord Alloway'in onu kovalamayışı yazık olmuş."

Poirot aksini ileri sürmedi. Bunun yerine, "Fransız hizmetçinin bir hayalet görmüş olması iddiasına inandınız mı?" diye sordu.

"Sayılmaz, Bay Poirot!"

"Yani öyle düşünmüş olabileceğine de mi inanmadınız?"

"Orasını bilemem. Gerçekten şok olmuş gibi gözüküyordu. Elleriyle başını kavramıştı."

Poirot bir keşifte bulunmuş biri tavrıyla, "Aha!" dedi. "Demek öyle. Ve bu hizmetçi hiç kuşkusuz güzel bir kızdı, öyle mi?"

Bay Fitzroy omuzlarını silkti. "Doğrusu dikkat etmedim."

"Hanımını da mı görmediniz?"

"Aslında gördüm. Merdivenin üst başındaki sahanlıktan sarkmış, Leonie!' diye sesleniyordu.

Sonra beni gördü ve tabii ki geri çekildi."

Poirot kaşlarını çattı. "Demek yukardaydı."

"Bütün bunların benim için çok tatsız olduğunu ya da Lord Alloway adamın odadan çıktığını görmemiş olsa çok daha tatsız olacağını anlıyorum. Bununla birlikte, odamı -ve de üstümü- ararsanız çok sevineceğim."

"Bunu gerçekten istiyor musunuz?"

"Kesinlikle."

Poirot'nun bu sözlere nasıl bir karşılıkta bulunacağını bilemem. Çünkü Lord Alloway tam o sırada gelerek iki hanımla Bay Leonard'ın salonda olduklarını haber verdi.

Hanımlar kendilerine çok yakışan sabahlıklarla salona inmişlerdi. Bayan Conrad altın saçlı ve tombulluğa meyili olan otuz beş yaşlarında güzel bir kadındı. Lady Juliet Weardale ise kırk yaşlarında görünüyordu. Uzun boylu, esmer ve çok zayıftı. Hâlâ güzeldi ve

özellikle nefis elleriyle ayaklarının olduğu göze çarpıyordu. Nedense bitkin ve huzursuz bir hali vardı. Oldukça efemine görünüşlü bir genç adam olan oğlu, tok sözlü ve babacan tavırlı babasıyla tam bir çelişki sergiliyordu.

Poirot üzerinde anlaşmaya vardığımız küçük komedyayı oynayarak o gece bize yardımcı olabilecek bir şey görüp görmediklerini duyup duymadıklarını oradakilere sordu.

Önce Bayan Conrad'a dönerek ondan, bu gece ne yaptığını en ufak ayrıntısına kadar anlatmasını rica etti.

"Bakayım... Yukarı çıktım, zile basıp hizmetçimi çağırdım. Sonra gözükmemesi üzerine odamdan çıktım ve ona seslendim. Merdivende konuştuğunu duyabiliyordum. Saçlarımı fırçalamasından sonra odasına yolladım. Çok garip duruyordu. Sinirli olduğu belli oluyordu, Ben bir süre kitap okuduktan sonra yattım."

"Ya siz Lady Juliet?"

"Doğru yukarı çıkarak yattım. Çok yorgundum."

Bayan Conrad tatlı bir gülümseyişle, "Kitabınızı okumadınız mı, şekerim?" diye sordu.

"Kitabım mı?" Lady Juliet kıpkırmızı kesildi.

"Evet, Leonie'yi odasına yolladığım sırada siz merdivenden çıkıyordunuz. Bir kitap almak için oturma odasına indiğinizi söylemiştiniz."

"Ha evet, aşağı inmiştim. Unutmuşum."

Lady Juliet sinirli bir tavırla ellerini kavuşturdu.

"Bayan Conrad'ın hizmetçisinin bağırdığını duydunuz mu, hanımefendi?"

"Hayır... Hayır, duymadım."

"Ne kadar garip. Çünkü o sırada oturma odasında olmanız gerekir."

Lady Juliet daha kararlı bir sesle, "Hiçbir şey duymadım," dedi.

Poirot bu kez genç Leonard'a döndü.

"Mösyö?"

"Hayır. Doğru yukarı çıkıp odama çekildim."

Poirot çenesini kaşıdı.

"Ne yazık ki bize yardımcı olabilecek bir şey öğrenemedim. Bu kadar az şey için uykunuzu böldüğüm için çok üzgünüm. Lütfen bağışlayın."

Poirot nazik hareketlerle konukları odadan çıkardı. Hemen arkasından Fransız hizmetçiyle geri döndü. Küstah tavırlı güzel bir genç kızdı. Alloway'le Weardale hanımlarla birlikte odadan çıkmışlardı.

Poirot, "Evet, matmazel," dedi. "Şimdi gerçeği öğrenelim. Bana masal anlatmaya kalkışmayın.

Merdivenlerde niçin haykırdınız?"

"Beyazlar içinde bir siluet görmüştüm, beyefendi. Uzun boyluydu

Ama Poirot işaret parmağını sallayarak onu susturdu.

"Bana masal anlatmayın demedim mi? Gelin, bir tahmin yürüteyim. sizi öptü, değil mi? Bay

Leonard Weardale'den söz ediyorum."

Kız içini çekti. "Hani düşünülürse, bir öpücükten ne çıkar?"

Poirot, "Bu koşullar altında çok doğal," diye karşılık verdi. "Siz yalnız ne olduğunu bana anlatın."

"Arkamdan sokulup beni yakaladı. O kadar şaşırdım ki haykırdım. Bilmiş olsaydım, bağırmazdım. Ama adam kedi gibi sessiz davrandı. O sırada Bay Sekreter ortaya çıkınca Leonard ok gibi yukarı kaçtı. Ne diyebilirdim ki? Leonard efendi bir çocuktu -iyi bir ailenin oğlu. Ben de bir hayalet hikâyesi uydurdum."

Poirot, "Böylece her şey açığa çıktı," diye atıldı. "Siz de bundan sonra hanımınızın odasına çıktınız. Sahi, onun odası hangisi?"

"Koridorun sonundaki, mösyö. Şu taraftan."

"Öyleyse çalışma odasının hemen yukarsında. Peki, matmazel, sizi daha fazla alıkoymayayım.

Bir daha da sakın bağırmayın, emi?"

Genç kızı kapıya kadar geçiren Poirot gülümseyerek yanıma döndü.

"İlginç bir olay, değil mi, Hastings?" dedi. "Kafamın içinde bazı küçük fikirler oluşmaya başladı.

Ya senin?"

"Leonard Weardale'in merdivenlerde ne işi vardı? O genç adamdan hiç hoşlanmadım, Poirot. Pis zamparanın teki."

"Ben de aynı fikirdeyim, mon ami."

"Fitzroy dürüst birine benziyor."

"Lord Alloway bunda ısrar ediyor."

"Öyleyken tavrında bir acayiplik var."

"Yani doğru olamayacak kadar dürüst mü gözüküyor? Bunu ben de hissettim. Öte yandan, dostumuz Bayan Conrad hiç de fazla dürüste benzemiyor, değil mi?"

Gözlerimi Poirot'dan ayırmadan, "Üstelik de odası çalışma odasının hemen üstünde," diye fikir yürüttüm.

Dedektif dostum hafif bir gülümseyişle başını salladı.

"Hayır, dostum. O bakımlı hanımın şömineden aşağı kaydığını veya balkondan aşağı indiğini gözümün önünde canlandıramıyorum."

O böyle konuşurken kapı açıldı ve Lady Juliet Weardale içeri süzülerek beni şaşırttı.

Soluk soluğa, "Bay Poirot, sizinle yalnız olarak konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Hanımefendi. Yüzbaşı Hastings en yakın dostum ve sırdaşımdır. Onun yanında, o sanki orada değilmiş gibi konuşabilirsiniz. Oturun efendim, lütfen."

Genç kadın, bakışını hâlâ Poirot'dan ayırmadan oturdu.

"Söylemek istediğim şey çok nazik, Bay Poirot," diye başladı. "E. olayı siz çözümleyeceksiniz.

Demek istediğim -o belgeler iade edilirse sorun böylece kapanır mı? Yani soru filan sorulmadan yapılabilir bu?"

Poirot bakışını kadının yüzüne dikti.

"Bakalım, doğru anlamış mıyım, hanımefendi? Yani o belgeler elime verilecek, öyle mi? Ve onları nasıl bulduğuma dair soru sormaması koşuluyla ben onları Lord Alloway'e iade edeceğim?"

Lady Juliet başını eğdi. "Demek istediğim buydu. Ama olayın duyulmayacağından emin olmalıyım."

Poirot dudak büktü. "Lord Alloway'in de olayın duyulmasını isteyeceğini sanmıyorum."

Lady Juliet heyecanla atıldı. "Demek kabul ediyorsunuz?"

"Bir dakika, hanımefendi. Her şey o belgeleri ne kadar çabuk bana teslim edebileceğinize bağlı."

"Hemen şimdi yapabilirim."

"Hemen şimdi mi?"

Genç kadın, "On dakika diyelim," diye fısıldadı.

"Kabul ediyorum, hanımefendi."

Lady Juliet koşar adımlarla odadan çıktı. Elimde olmayarak bir ıslık çaldım.

"Durumu benim için açıklığa kavuşturabilir misin, Hastings?"

Hemen, "Briç," diye atıldım.

"Ah, amiral hazretlerinin dikkatsizce ağzından kaçırdığı sözleri hatırladın demek! Ne müthiş bellek! Seni kutlarım, Hastings."

Başka bir şey konuşmamıza vakit kalmadı. Lord Alloway odaya girerek Poirot'ya merakla baktı.

"Başka fikirleriniz var mı, Bay Poirot? Sorularınıza aldığınız yanıtlar korkarım beklediğiniz gibi olmadı."

"Hiç de değil, beyefendi. Yeterince aydınlatıcı oldular. Burada daha fazla kalmama gerek kalmadığına göre, izninizle hemen Londra'ya döneceğim."

Lord Alloway donakalmıştı.

"İyi ama ne öğrendiniz? Planları kimin aldığını biliyor musunuz?"

"Evet, beyefendi, biliyorum. Planların size isim verilmeden geri verilmeleri durumunda kovuşturmayı devam ettirmeyeceğinize söz verebiliyor musunuz?"

Lord Alloway, Poirot'ya bakakalmıştı.

"Karşılığında para mı istiyorlar?"

"Hayır, beyefendi, karşılıksız iade edilecekler."

Lord Alloway, "Tabii ki planların geri gelmesi her şeyden önemli," dediyse de Poirot'ya hâlâ bir şey anlayamamış gibi şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Şu halde o şıkkı seçmenizi öneririm. Uğradığınız kayıptan yalnız sizin, amiralin ve sekreterinizin haberi var. Planların iade edildiğini de yalnız onların bilmeleri yeter. Ve benim de size her şekilde destek olacağıma güvenebilirsiniz. Benden planları bulup size iade etmemi

istediniz, ben de bunu yaptım. Daha fazlasını bilmiyorsunuz." Poirot kalkıp Lord Alloway'e elini uzattı. "Sizi tanıdığıma sevindim, beyefendi," dedi. "Size ve İngiltere'ye bağlılığınıza güvenim tam.

Vatanınızı güçlü bir şekilde ve güven içinde yöneteceksiniz."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağıma yemin ediyorum, Bay Poirot. Bu belki bir kusur ya da belki bir erdem, ama kendime güveniyorum."

Poirot, "Her büyük adam öyledir. Örneğin ben de!" diye böbürlenerek karşılık verdi.

Otomobil birkaç dakikaya kalmadan kapıya geldi, Lord Allowayla kapının önündeki basamaklarda övgü dolu sözlerle vedalaştı.

Araba yol alırken Poirot, "İşte bu büyük bir adam, Hastings,"

"Zekâ, yetenek ve güç sahibi. Bu yeniden yapılanma günlerinde rehberlik etmesi için

İngiltere'nin gereksindiği güçlü adamın ta kendisi. "Bu söylediklerinize aynen katılıyorum, Poirot, ama Lady Juliet'in bu işteki rolü ne? Planları doğrudan Alloway'e mi iade edecek? Hem tek kelime söylemeden gitmenize ne diyecek?"

"Hastings sana küçük bir soru soracağım. Benimle konuşurken planları niçin hemen oracıkta bana teslim etmedi?"

"Planlar yanında değildi."

"Doğru. Ama öyle de olsa onları odasından ya da evin başka bir yerinde sakladığı yerden getirmesi ne kadar sürerdi? Sana söyleyeyim. Olsa olsa iki buçuk dakika. Öyleyken on dakikalık bir süre istedi Niçin? Belli ki planları başka bir kimseden alacağı, almak

için de o kim şeyle tartışması gerekeceği için. Peki, o kimse kim olabilir? Bayan Conrad değil, olsa olsa kendi ailesinden biri, yani kocası ya da oğlu. Sence hangisinin olması daha kuvvetli bir olasılık? Leonard Weardale doğru odasına çıkıp yattığını söylemişti. Bunun yalan olduğunu biliyoruz. Farz et ki annesi odasına gidip orada olmadığını gördü ve büyük bir korkuya kapıldı. Oğlunun sağlam ayakkabı olmadığını biliyor çünkü. Onu bulamıyor, sonra da Leonard'ın odasından çıktığını inkâr ettiğini duyuyor. Bu durumda hırsızın o olduğu sonucuna varması kaçınılmaz. Gelip benimle konuşması o yüzden.

"Ama biz, Lady Juliet'in bilmediği bir şeyi biliyoruz, mon ami. Oğlunun, çalışma odasında olamayacağını biliyoruz. Çünkü delikanlı merdivenlerde o güzel Fransız hizmetçi kıza asılıyordu.

Kendisi bunu bilmese de Leonard Weardale'in suçsuzluğu böylece kanıtlanmış oluyor."

"Öyleyse planları çalan kim? Herkesi -Lady Juliet'i, oğlunu, Bayan Conrad'ı. hizmetçisini devre dışı bıraktık."

"Doğru. Küçük gri hücrelerini kullan, dostum. Çözüm gözünün önünde sana bakıyor."

Donuk bir yüzle başımı salladım.

"Biraz düşün, dostum. Fitzroy çalışma odasından çıkıyor, çıkarken belgeleri masanın üstünde bırakıyor. Bir, iki dakika sonra Lord Alloway odaya giriyor, masanın başına gidiyor ve belgelerin ortadan kaybolduğunu görüyor. Bu durumda mümkün olan iki şey var: ya Fitzroy belgeleri masanın üstünde bırakmamış, onları cebine atmıştır, ki bu hiç mantıklı değil. Alloway'in de belirttiği gibi, kendisince uygun bir zamanda onun kopyalarını çıkartabilirdi. Ya da

Lord Alloway odaya girdiği vakit belgeler masanın üstündeydi, bu takdirde ise Lord'un cebine girdiler."

Donakalmıştım. "Yani hırsız Lord Alloway mi?" diye geveledim. "İyi ama niçin? Niçin?"

"Bana geçmişteki bir skandaldan söz etmemiş miydin? Lordun aklandığını da söylemiştin. Ama ya söylentiler doğruysa? İngiltere'de devlet işleriyle ilgili kimselerin hayatında en küçük bir skandalın izi olmamalıdır. Geçmiş karıştırılıp söylentinin doğruluğu kanıtlanırsa adamın politika hayatı biter. Ona şantaj yapıldığını, istenilen bedelin ise denizaltının planları olduğunu varsayacağız."

"Öyleyse adam en berbatından bir vatan haini!" diye bağırdım. "Değil işte. O, zeki ve yetenekli biri. Onun planları kopya ettiğini, yetenekli bir mühendis olduğu için de her bir parçasında küçük bir değişiklik yaparak onları uygulanamaz hale getirdiğini varsayalım. Değiştirilmiş planları düşmanın ajanına teslim ediyor -ki bunun Bayan Conrad olacağını tahmin ediyorum- ama doğruluklarına şüphe düşmemesi için planlar çalınmış görünmelidir. Adamcağız, kimsenin şüpheye düşmemesi için elinden geleni yapıyor, bir adamın terasın penceresinden çıktığını gördüğünü iddia ediyor. Ama burada amiralin inadı engeliyle karşılaşıyor. Bunun üzerine Fitzroy'dan şüphelenilmesinden endişeleniyor."

"Bütün bunlar tahminden ibaret, Poirot," diye itiraz ettim. "Bu psikolojidir, mon ami. Gerçek planları birine teslim etmiş olan bir adam, başkasından şüphelenmesinden böylesine kaygı duymaz.

Ayrıca, neden hırsızlığın Bayan Conrad'a duyurulmaması için çırpınıyordu? Çünkü değiştirilmiş planlan akşamın daha erken bir saatinde kadına vermişti ve hırsızlığın ancak daha sonra gerçekleştiğini onun bilmesini istemiyordu."

"Haklı olabilir misiniz?" diye mırıldandım.

"Tabii ki haklıyım. Alloway'le bir büyük adamın bir başka büyük adamla konuşabileceği şekilde konuştum... ve o beni çok iyi anladı.

Kesin olan bir şey var, Lord Alloway'in başbakan olduğu gün bir çekle imzalı bir fotoğraf geldi.

Fotoğrafta Alloway'den ağzı sıkı dost Hercule Poirot'ya diye yazılıydı.

Z tipi denizaltının donanma çevrelerinde büyük sevinç uyandırdığını sanıyorum. Modern deniz savaşımında bir devrim oluşturacağı söyleniyor. Yabancı bir ülkenin aynı tip bir denizaltı inşa etmeye çalıştığını, fakat sonucun tam bir fiyasko olduğunu duydum. Ama ben Poirot'nun yine de tahmin yürüttüğüne inanıyorum. Günün birinde bir işi yüzüne gözüne bulaştırmasından korkarım.

Denizde Bir Sorun Var

General Forbes, "Albay Clapperton!" dedi.

Bunu homurtuyla burun çekiş arası bir sesle söylemişti.

Bayan Ellie Henderson öne eğildi. Yumuşak gri saçlarının bir perçemi bu arada yüzüne düşmüştü. Keskin bakışlı kara gözlerinde hain bir ışıltı dikkati çekiyordu.

Kötü niyetle, "Tam bir asker!" diyerek saçının perçemini arkaya itti ve sözlerinin uyandıracağı tepkiyi bekledi.

General Forbes, "Tam bir asker ha!" diye patladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bıyığını çekiştiriyordu.

Bayan Henderson, "Muhafız alayındandı, değil mi?" diye mırıldanarak yıkıcı sözlerini tamamladı.

"Muhafız alayı ha? Saçma. Herif müzikhol sahnesindeydi! Gönüllü olarak gittiği Fransa'da konserve kutularını sayarak görev süresini doldurmaya bakmış. Almanların attığı serseri bir bomba yüzünden kolundan bir yara alarak yurda dönmüş. Ve nasıl olduysa kendini Lady Carrington'un hastanesinde bulmuş."

"Demek o şekilde tanışmışlar."

"Aynen öyle! Herif yaralı kahraman rolü oynamış. Lady Carrington'da fazla akıl yok, ama tonlarla para var. İhtiyar Carrington savaş levazımı işindeymiş. Kadıncağız altı aydır dulmuş. Herif onu

kaşla göz arasında avlamış. Lady ona Savunma Bakanlığı'nda bir iş koparmış. Albay

Clapperton ha! Pöf!" General yine kişner gibi bir ses çıkardı.

Bayan Henderson, "Savaştan önce de bir müzikhol sahnesindeydi ha," diye mırıldandı. Bu arada kibar görünüşlü ve kır saçlı Albay Clapperton'un dinleyicilerini güldürmek amaçlı şarkılar söyleyen kırmızı burunlu komedyen imajıyla bağdaştırmaya çalışıyordu.

General Forbes, "Aynen öyle!" diye tekrar etti. "Bunları ihtiyar Bassington-ffrench'den duydum.

O ise 'Porsuk' Cotterill'den, Cotterill de 'Muhbir' Parker'dan duymuş."

Bayan Henderson başını salladı. "Böylece sorun çözümlenmiş görünüyor!" dedi.

Yanlarında oturan ufak tefek bir adamın yüzünden hafif bir gülümseme gelip geçti. Bayan

Henderson gülümseyişi gözden kaçırmadı Dikkatli bir insandı. Bayan Henderson'un son sözlerindeki alayı beğendiğini anlatıyordu bu gülümseyiş. Oysa bu alayı general fark etmemişti bile.Aslında gülümseyişlerin bile farkında değildi. Saatine baktıktan sonra yerinden kalkıp, "İdman zamanı," dedi. "İnsan formunu korumalı." Bundan sonra açık kapıdan güverteye çıktı.

Bayan Henderson kendisine az önce gülümseyen adama baktı. Bu kibar bakış, kendisiyle aynı şekilde yolculuk yapan biriyle konuşmaya hazır olduğunu anlatıyordu.

Ufak tefek adam, "General enerjik biri, değil mi?" dedi.

Bayan Henderson, "Günde kırk sekiz kere güvertede tur atıyor," dedi. "Ne dedikoducu adam, değil mi? Bir de biz kadınların dedikoducu olduğumuzu söylerler."

"Ne büyük nezaketsizlik!"

Bayan Henderson, "Fransızlar daima naziktirler," dedi. Sesinde bir soru nüansı seziliyordu.

Ufak tefek adam, "Belçikalılar, hanımefendi," diye hemen düzeltti.

"Ya! Belçikalısınız demek."

"Hercule Poirot emrinizde, hanımefendi."

Bu ad kadının kafasının içinde bir çağrışım yaptı. Onu mutlaka daha önce duymuştu? "Bu yolculuktan hoşlanıyor musunuz, Bay Poirot?" diye sordu.

"Doğrusunu isterseniz hayır. Gelmeye nasıl razı edildiğime hâlâ şaşıyorum. Denizden nefret ederim. Hiç sakin kalmaz, bir dakika bile."

"Ama itiraf edin ki şu anda tamamen sakin."

Bay Poirot bunu isteksiz bir tavırla doğruladı. "Şu anda evet. Onun için canlandım. Yine etrafımda olan bitenle ilgilenebiliyorum. Örneğin, sizin şu General Forbes'i idare ediş tarzınıza bayıldım."

"Nasıl yani..." Bayan Henderson duraklamıştı.

Hercule Poirot açıkladı. "O skandali ona anlattırma yönteminize bayıldım."

Bayan Henderson arsız arsız güldü. "Hani şu Muhafız Kıtası öyküsü mü? Bunun yaşlı adamı çileden çıkaracağını biliyordum."

Orta yaşlı kadın eğilerek fısıldadı. "Skandallardan hoşlandığımı itiraf ederim, hem ne kadar zalimce olursa o kadar iyi!"

Poirot ona düşünceli bir yüzle baktı; bakımlı, ince vücuduna, keskin bakışlı kara gözlerine, kır saçlarına. Yaşını göstermekte bir sakınca görmeyen kırk beşlik bir kadındı.

Ellie birden atıldı. "Şimdi hatırladım! Siz şu ünlü dedektifsiniz, değil mi?"

Poirot kadının önünde bir reverans yaptı. "Çok naziksiniz, matmazel." Ama alçakgönüllülük göstererek söyleneni yalanlamadı.

Bayan Henderson, "Ne kadar ilginç!" dedi. "Kitaplarda denildiği gibi burada da 'iz mi sürüyorsunuz?' Yani aramızda gizli bir cani mi var? Ya da fazla mı gevezelik ediyorum?"

"Hiç de değil. Sizi düş kırıklığına uğratacağım için üzgünüm, ama ben de herkes gibi eğlenmek için buradayım."

Bunu o kadar zayıf bir sesle söyledi ki Bayan Henderson elinde olmayarak güldü.

"Neyse ki yarın İskenderiye'de karaya çıkabileceksiniz. Daha önce Mısır'a gelmiş miydiniz?"

"Hiç gelmemiştim, matmazel."

Bayan Henderson birden ayağa kalktı.

"Ben de yürüyüşünde generale katılayım."

Poirot da nazik bir tavırla ayağa kalkmıştı.

Bayan Henderson onu hafif bir baş hareketiyle selamlayarak güverteye çıktı.

Poirot'nun yüzünde bir an şaşkın bir anlam dolaştı, ama sonra dudakların ı büzen hafif bir gülümseyişle ayağa kalktı ve kapıdan dışarıyı başını uzattı. Bayan Henderson küpeştenin başında asker görünüşlü, uzun boylu bir adamla konuşuyordu.

Poirot'nun gülümseyişi yayılarak bütün yüzünü kapladı. Tıpkı bir kaplumbağanın kabuğunun içine çekilmesi gibi özenli hareketlerle sigara içenlere mahsus salona geri çekildi. Salonda şimdilik yalnızdı ama bunun uzun sürmeyeceğini tahmin ediyordu.

Gerçekten de öyle oldu. Özenle taranmış platin rengindeki saçları bir fileyle emniyete alınan masaj ve perhizle formunu koruyan Bayan Clapperton barın kapısında belirdi. Üzerinde çok şık bir tayyör vardı Gereksindiği her şey için en yüksek fiyatı vermeye alışık bir kadının kararlı tavrıyla,

"John?" diye seslendi. "Ah, günaydın Bay Poirot. John'u gördünüz mü acaba?"

"Kendisi sancak güvertesinde, hanımefendi. Onu çağırmamı ister miydiniz?"

Fakat kadın Poirot'yu bir el hareketiyle durdurdu. "Şurada bir dakika oturayım." Bir kraliçenin azametiyle Poirot'nun karşısındaki koltuğa oturdu. Uzaktan bakılınca yirmi sekiz yaşında görünebilirdi. Ama şimdi ustaca makyajı ve özenle kırpılmış kaslarıyla gerçek yaşı olan kırk dokuzdan da çok, elli beş yaşında gözüküyordu. Uçuk mavi renkli gözleri ve minik gözbebekleri vardı.

"Sizi dün akşam yemekte görmeyişime üzüldüm," dedi. "Ama deniz oldukça çalkantılıydı tabii."

Poirot içini çekti. "Çok doğru."

Bayan Clapperton, "Neyse ki mükemmel bir denizciyimdir," dedi. "Böyle diyorum çünkü, kalbim zayıf olduğundan deniz tutması belki de ölmeme neden olurdu."

"Demek kalbiniz zayıf, hanımefendi?"

"Evet. Çok dikkatli olmak zorundayım. Kendimi fazla yormamalıymışım. Bütün uzmanlar öyle söylüyorlar!" Bayan Clapperton, o bayıldığı sağlığı konusuna kendini kaptırmıştı. "Sevgili John, kendimi fazla hırpalamamı önlemek için perişan oluyor. Oysa bilmem anlayabilir misiniz, o kadar yoğun yaşıyorum ki, Bay Poirot."

"Evet, anlıyorum."

"Bana her zaman, 'Bir çiçek gibi köşende oturmaya çalış, Adeline, diyor, ama ben yapamıyorum.

Hayat yaşanmak içindir. Savaş sırasında genç bir kız olarak kendimi hayli yordum. Hastanemi duymuşsunuz herhalde. Orada emrimde hemşireler, başhemşireler vardı, ama hastaneyi asıl idare eden bendim." Kadın derin bir göğüs geçirdi.

Poirot konuyu kapatmak isteyen birinin ses tonuyla, "Canlılığınız insanda hayranlık uyandırıyor, hanımefendi," dedi. Bayan Clapperton cilveli bir gülüşle karşılık verdi.

"Herkes ne kadar genç olduğumu söylüyor! Ne kadar saçma halbuki." Kadın yalancı bir açıksözlülükle devam etti. "Kırk üç yaşımdan bir gün bile daha genç olduğumu iddia etmek aklımdan geçmez. Ama bir çok kişi bana inanmakta zorlanıyor. 'Ne kadar hayat dolusun, Adeline' diyorlar. Ama insan canlı olmazsa ne olur, Bay Poirot?"

"Ölü olur," dedi Poirot.

Bayan Clapperton kaşlarını çattı. Bu yanıt hiç hoşuna gitmemişti. Adam herhalde komik olmaya çalışıyordu. Yerinden kalktı ve soğuk bir tavırla, "John'u bulmalıyım," dedi.

Kapıdan geçerken çantasını yere düşürdü. Çantanın içindekiler dört bir yana dağıldı. Poirot bir centilmenden bekleneceği üzere kadının imdadına koştu. Dudak rujlarının, pudriyerlerin, sigara tabakasının, çakmağın ve başka öteberinin toplanması bir, iki dakika sürdü. Bayan Clapperton dedektife nazikçe teşekkür ettikten sonra güvertede kocasına doğru yürüdü. "John?"

Albay Clapperton'un Bayan Henderson'la konuşması sürüyordu. Kendisine seslenildiğini duyunca hızla dönüp karısına doğru yürüdü. Kusursuz bir koruyucu tavrıyla onun üzerine eğildi.

Adeline'in şezlongu olması gereken yerde miydi? Başka yerde olmasını yeğler miydi? Son derece nazik ve ilgili görünüyordu. Görünüşe göre, Bayan Clapperton, onu taparcasına seven bir koca tarafından şımartılan ve tapılırcasına sevilen bir kadındı.

Bayan Ellie Henderson, tiksindiği bir şeye bakamıyormuş gibi gözlerini ufka dikmişti.

Salonun kapısında duran Poirot, bu sahneyi seyrediyordu.

Arkasında boğuk olduğu kadar titrek bir ses, "Kocası olsam bu kadını resmen öldürürdüm," dedi.

Gemideki genç yolcular arasında saygısızca Bütün Çay Ekicilerinin Dedesi olarak adlandırılmış yaşlı centilmen ayaklarını sürüyerek içeri girmişti. Barmene, "Delikanlı, bana viski soda getir," diye seslendi.

Poirot eğildi ve Bayan Clapperton'un çantasından dökülenlerin arasında gözden kaçmış yırtık bir kâğıt parçasını yerden aldı. Bunun

digitalis içeren bir reçetenin parçası olduğunu fark etti. Kâğıdı

Bayan Clapperton'a vermek düşüncesiyle cebine attı.

Yaşlı yolcu, "Evet," diye devam etti. "Bu kadın zehirli bir örümcekten farksız. Poona'da buna benzer bir kadın gördüğümü hatırlıyorum '87'deydi."

Poirot, "Birisi onu öldürmüş müydü?" diye sordu.

Yaşlı centilmen üzgün bir tavırla başını salladı.

"Kocasını üze üze bir yıla kalmadan mezara soktu. Clapperton kendini tanıtmalı. Dizginler karısının elinde."

Poirot dudak büktü. "Paralar da karısının kesesinde."

Yaşlı centilmen, "Hah hah," diye güldü. "Durumu ne kadar güze! özetlediniz. Paralar kadının kesesinde ha. Hah hah!"

O sırada iki genç kız salona daldılar. Bir tanesinin çillerle beneklenmiş yuvarlak bir yüzü ve rüzgârda dağılmış siyah saçları vardı. Öbürü de çilliydi, ama kıvırcık saçları kestane rengiydi.

Kitty Mooney, "Pam ve ben Albay Clapperton'u kurtarmaya gidiyoruz!" diye bağırdı.

Pamela Cregan, "Karısından kurtarmaya," diye soludu.

"O çok şeker bir adam..."

İki genç kız, "Kadın ise tam bir felaket -zavallının bir tek şey yapmasına izin vermiyor," diye bir ağızdan atıldılar.

"Zavallı, karısının yanında olmayınca da Henderson denen kadın onu tekeline alıyor..."

"O aslında hoş biri. Ama korkunç ihtiyar..."

"Kurtarıcılar geliyor!" İki arkadaş kıkırdayarak dışarı koştular.

Albay Clapperton'u kurtarma projesinin sözde kalmayacağı, aynı günün akşamı on sekizlik Pam Cregan'ın Hercule Poirot'nun yanına sokularak, "Gözünüzü bizden ayırmayın, Bay Poirot. Albay, karısının kollarından koparılıp filika güvertesinde bir mehtap gezintisine çıkarılacak," diye mırıldanmasından belli oldu.

Albay Clapperton tam o sırada bir kıyaslama yapıyordu. "Fiyatı ortada, ama Rolls-Royce insana hayatı boyunca hizmet eder. Oysa benim arabam..."

"Benim arabam desek daha doğru olur, John." Bayan Clapperton'un sesi yanındakilerin kulak zarlarını yırtacak kadar tiz çıkmıştı.

Albay karısının bu kabalığından etkilenmiş görünmedi. Ya şimdiye kadar bu gibi durumlara alışmıştı, ya da...

Poirot, ya da diye düşünerek çeşitli olasılıklar üzerinde kafasını çalıştırdı.

"Tabii sevgilim, senin araban." Clapperton hiçbir tepki vermeyerek karısının önünde eğildi.

Poirot, işte tam bir pukka sahib*, diye düşündü. Oysa General Forbes onun hiç centilmen biri olmadığını söylüyordu. Bu şıkların acaba hangisi doğru?

Briç oynanması önerildi. Bayan Clapperton, General Forbes ve keskin bakışlı bir çift, masa başına geçtiler. Bayan Henderson oyuna katılmak istememiş ve güverteye çıkmıştı.

General Forbes, "Ya kocanız?" diye sordu çekinerek.

Bayan Clapperton, "John oynamaz," dedi. "Ne kadar sıkıcı, değil mi?"

Dört briççi kartları karıştırmaya başlamışlardı.

Pam'la Kitty, Albay Clapperton'a yaklaştılar. Her biri adamın bir koluna girdi.

Pam, "Bizimle geliyorsunuz!" dedi. "Haydi filika güvertesine. Mehtap var."

Bayan Clapperton, "Aptallık etme, John," diye sesini yükseltti. "Kendini üşüteceksin."

Kitty, "Bizim yanımızda üşümez," dedi. "Biz birer kor parçasıyız!"

Albay gülerek kızların arasında salondan çıktı.

Poirot, Bayan Clapperton'un ilk deklarasyonu olan iki Trefl'e pas dediğine dikkat etti.

Arkasından gezinti güvertesine çıktı. Bayan Henderson küpeştenin başında duruyordu. Ayak seslerini duyunca umutla döndü, gelenin kim olduğunu görünce de suratının asıldığı Poirot'nun dikkatinden kaçmadı.

Bir süre gevezelik ettiler. Sonra, Poirot'nun bir ara susması üzerine kadın, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Poirot, "İngilizce bilgimi sorguluyordum," dedi. "Bayan Clapperton, 'John briç oynamaz,' dedi.

Bununla 'oynamasını bilmez' mi demek istiyordu?"

"Kocasının briç oynamamasını kendisine hakaret olarak algılıyor," dedi. "Albay onunla evlenmekle büyük bir aptallık etmiş."

Poirot karanlığın içinde gülümsedi. "Bu evliliğin belki de başarılı olmasının mümkün olduğunu düşünmüyor musunuz yani?"

"Böyle bir kadınla olan evliliğin mi?"

Poirot omuzlarını silkti. "Birçok iğrenç kadınların onlara çok bağlı kocaları vardır. Bu da doğanın gizemlerinden biri. Karısının hiçbir söylediğinin ya da yaptığının albayı kızdırmıyor göründüğünü itiraf edersiniz." Bayan Henderson buna vereceği cevabı tasarlarken, Bayan

Clapperton'un sesi salon penceresinden dışarıya yansıdı.

"Hayır, başka bir el oynamayacağım. Burası çok boğucu. Yukarı çıkıp filika güvertesinde biraz hava alacağım."

Bayan Henderson, "İyi geceler. Ben yatmaya gidiyorum," dedi ve bir anda ortadan kayboldu.

Poirot salona yürüdü. Burada Albay Clapperton ve iki genç kızdan başka kimse yoktu. Albay onlara kart hileleri gösteriyordu. Adamın kartları karıştırmasındaki beceriye dikkat eden Poirot, onun müzikhol sahnesindeki geçmişine dair generalin anlattıklarını hatırlamaktan kendini alamadı.

"Briç oynamamanıza rağmen, kartlarla oynamaktan hoşlandığınızı görüyorum," dedi.

Clapperton, "Briç oynamamak için kendime göre nedenlerim var," dedi. Sevimli bir gülümseyişle devam etti. Size göstereceğim. Bir tek el oynayacağız."

Albay kartları hızla dağıttı. "Kartlarınızı açın. Ne dersiniz?" Kitty'nin yüzündeki şaşkın anlam albayı güldürdü. Kendi kartlarını açtı, öbürleri de onu taklit ettiler. Bütün trefller Kitty'nin elindeydi. Kupalar Poirot'da, karolar Pam'da, pikler ise Albay Clapperton'daydı.

Albay, "Görüyor musunuz?" dedi. "Kendine ve hasımlarına istediği kartları dağıtabilen bir adamın, dostlar arasındaki bir oyundan uzak durması daha doğru değil midir? Şans pek fazla yüzüne gülerse, aleyhinde kötü şeyler söylenebilir."

Kitty, "Aaa!" diye soludu. "Bunu nasıl yapabildiniz? Her şey o kadar normal gözüküyordu ki."

Poirot, "Elin çabukluğu gözü aldatır," diye anlamlı bir şekilde konuştu ve bu arada albayın yüzündeki anlam değişikliğini dikkatinden kaçınmadı.

Bir, iki saniye süresince hazırlıksız yakalandığını fark etmiş gibiydi.

Poirot gülümsedi. İngiliz centilmeni maskesinin arkasından, hokkabaz kendini göstermişti.

Gemi ertesi sabah gün doğarken İskenderiye'ye vardı.

Poirot kahvaltıdan sonra güverteye çıkınca iki genç kızı karaya çıkmaya hazır buldu. Albay Clapperton'la konuşuyorlardı.

Kitty, "Artık karaya çıkmalıyız," diye ısrar ediyordu. "Pasaport memurları neredeyse gemiden ayrılacaklar. Bizimle geleceksiniz, değil mi? Herhalde yalnız başımıza gitmemizi istemezsiniz.

Başımıza korkunç şeyler gelebilir."

Clapperton, "Yalnız gitmenizi tabii ki istemem," dedi. Gülümsüyordu. "Ama eşimin karaya çıkmaya hali olduğunu

sanmıyorum."

Pam, "Bu çok kötü," dedi. "Öyleyse oturup doya doya dinlensin."

Albay Clapperton biraz kararsız gözüküyordu. Belli ki kocalık görevlerini asmaya can atıyordu.

Derken Poirot'yu fark etti.

"Günaydın, Bay Poirot, karaya çıkıyor musunuz?"

Poirot, "Hayır, sanmıyorum," diye yanıt verdi.

Albay Clapperton sonunda kararını verdi. "Gidip Adeline'le konuşayım."

Pam, "Biz de sizinle geleceğiz," dedi. Poirot'ya göz kırptı. "Belki Bayan Clapperton'u da gelmeye razı ederiz."

Albay Clapperton bu öneriyi beğenmiş görünüyordu. Hatta rahatlamış gözüktü.

"Öyleyse ikiniz de gelin," dedi. Üçü neşe içinde B güvertesinin koridorunu izlemeye koyuldular.

Kamarası Clapperton'larınkinin tam karşısında olan Poirot, merak içinde onların arkasından yürüdü.

Albay Clapperton kamaranın kapısını biraz çekinerek vurdu.

"Adeline, sevgilim, kalktın mı?"

Bayan Clapperton'un uykulu sesi içerden yanıt verdi. "Öf... ne var?"

"Ben John. Karaya çıkmamıza ne dersin?"

"Yok, yok." Kadının sesi tiz ve kararlıydı. "Çok kötü bir gece geçirdim. Bugün dinleneceğim."

Pam söze karıştı. "Çok üzüldüm, Bayan Clapperton. Oysa bizimle gelmenizi çok istiyorduk. İyi olmadığınıza emin misiniz?"

"Hem de çok eminim." Bayan Clapperton'un sesi daha da tizleşmişti.

Albay kapının tokmağını çevirmeye boşu boşuna uğraşıyordu.

"Ne oluyor, John? Kapı kilitli. Kamarotların beni rahatsız etmelerini istemiyorum."

"Üzgünüm, sevgilim. Sadece Baedeker'imi* almak istiyordum."

Bayan Clapperton, "Ama alamayacaksın," diye fısıldadı. "Yataktan kalkacak değilim. Haydi git, John, git ve beni rahat bırak."

"Peki, peki, sevgilim." Albay kapıdan çekildi. Pam ile Kitty ona yaklaştılar.

"Hemen gidelim. Çok şükür, şapkanız başınızda. Tanrım! Umarım, pasaportunuz kamarada kalmamıştır."

Albay, "Yok, yok, cebimde," dedi.

Kitty adamın kolunu sıktı. "Yaşasın! Haydi gelin."

Küpeşteye dayanan Poirot, üçünün gemiden inmelerini seyretti. Yanında birinin hafifçe burnunu çektiğini duyup dönünce Bayan Henderson'la karşılaştı. Orta yaşlı kadının bakışı giderek uzaklaşan üç siluetin üzerinde kenetlenmişti.

Donuk bir sesle, "Sonunda karaya çıktılar," dedi. "Evet. Siz çıkmıyor musunuz?"

Başında geniş kenarlı bir şapka, koltuğunun altında şık bir çanta, ayaklarında da şık iskarpinler vardı. Her haliyle karaya çıkmaya hazır bir gemi yolcusu izlenimi veriyordu. Ama Bayan

Henderson çok kısa bir duraklamadan sonra hayır, der gibi başını salladı.

"Gemide kalmayı düşünüyorum. Yazılacak bir sürü mektubum var," dedi.

Bundan sonra dönüp uzaklaştı.

Sabahki kırk sekizinci güverte turunu tamamlayan General Forbes, onun yerini aldı. Bakışı, albayla iki genç kızın uzaklaşan siluetlerine takılınca, "Aha!" dedi. "Demek böyle!Hanımefendi neredeler acaba?"

Poirot, Bayan Clapperton'un o günü yatakta geçirerek dinleneceğini söyledi.

Yaşlı asker çok bilmiş biri tavrıyla bir gözünü kırptı. "İkindi çayına kadar kalkacaktır. Kocası eğer o vakte kadar dönmemiş olursa, zavallının çekeceği yar."

Fakat generalin kehaneti gerçekleşmedi. Bayan Clapperton öğle yemeğine gelmedi, albayla genç hanımlar saat dörtte gemiye döndüklerinde ise hâlâ ortaya çıkmamıştı.

Kocanın, kamaranın kapısını hafifçe çekinerek vurduğunu duyduğu sırada Poirot kendi kamarasındaydı. Vuruş tekrarlandı, kapı zorlandı, derken Poirot, albayın bir kamarota seslendiğini duydu.

"Baksanıza, eşim yanıt vermiyor. Yedek anahtarınız var mı?" Poirot derhal ranzasından kalktı ve koridora çıktı.

Haber yıldırım hızıyla bütün gemiye yayıldı. Yolcular, Bayan Clapperton'un yatağında ölü olarak bulunduğunu dehşet içinde öğrenmişlerdi. Kalbine yerlilerin kullandıklarına benzer bir kama saplanan kadıncağız öylece serilip kalmıştı. Yerde kehribar bir tespih bulunmuştu. Söylentiler almış yürümüştü. O gün gemiye çıkmış olan bütün tespih satıcıları toparlanıp sorguya çekildi!

Kamaradaki bir çekmecede bulunan yüklü bir para da kaybolmuştu! Paraların izi bulunmuştu!

Paraların izi bulunmamıştı! Bir servet değerinde mücevherlerde çalınmıştı! Hiçbir şey çalınmamıştı! Bir kamarot tutuklanmış ve cinayeti işlediğini itiraf etmişti!

Bayan Ellie Henderson, Poirot'nun yolunun üstüne çıkarak, "Doğru olan hangisi?" diye sordu.

Yüzü solgun ve sıkıntılıydı.

"Nereden bileyim ben, hanımefendi?"

"Tabii ki biliyorsunuz," dedi Bayan Henderson.

Akşam saatleri epeyi ilerlemişti. Çoğu yolcular kamaralarına çekilmişlerdi. Bayan Henderson,

Poirot'yu geminin tenha bir köşesindeki bir çift şezlongun başına götürdü. "Şimdi söyleyin," diye emretti.

Poirot orta yaşlı kadına düşünceli bir yüzle bakarak, "İlginç bir olay," dedi.

"Bayan Clapperton'un çok değerli bazı mücevherlerinin çalındığı doğru mu?"

Poirot hayır gibilerden başını salladı. "Hiçbir mücevher çalınmamış. Bir çekmecede bulunan az miktarda nakit para yok olmuş, hepsi bu kadar."

Bayan Henderson ürperdi. "Kendimi bir gemide bir daha hiç güvende hissetmeyeceğim. O sütlükahve rengindeki canavarların hangisinin bu işi yaptığı hakkında herhangi bir ipucu var mı?"

Hercule Poirot, "Hayır," dedi. "Bu iş gerçekten çok garip."

Ellie, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Poirot ellerini iki yana açtı. "Bilinenleri gözden geçirelim. Bayan Clapperton bulunduğu sırada en az beş saat önce öldürülmüştü. Bir miktar para ortadan kaybolmuştu. Yatağının yanında yerde bir tespih duruyordu. Kapı kilitliydi, anahtar da ortada yoktu. Pencere -daha doğrusu lombar- güverteye açılıyordu ve açıktı."

Bayan Henderson, "Bunlardan çıkan sonuç ne olabilir?" diye sordu.

"Bu ilginç koşullar altında bir cinayetin işlenmiş olması garibinize gitmiyor mu? Gemiye çıkmasına izin verilen kartpostal satıcılarının, sarrafların ve boncuk satıcılarının hepsinin polisçe iyi tanındığını unutmayın."

Ellie, "Kamarotlar yine de kamaranızı kilitlerler," diye belirtti.

"Evet, adi küçük hırsızlıkları önlemek için. Ama bu bir cinayetti."

"Sizin düşündüğünüz nedir, Bay Poirot?" Kadın biraz soluk soluğaydı.

"Kilitli kapıyı düşünüyordum."

Bayan Henderson da bunu düşündü. "Ben bunda bir tuhaflık görmüyorum. Adam kapıdan çıktı, onu kilitledi ve cinayetin erken anlaşılmasını önlemek için anahtarı beraberinde götürdü. Bu da çok akıllıcaydı, çünkü Bayan Clapperton'un öldüğü ancak öğleden sonra dörtte fark edildi."

"Hayır, bayan, benim neyi kastettiğimi anlayamadınız. Beni katilin kamaradan nasıl çıktığı değil, nasıl içeri girdiği ilgilendiriyor."

"Pencereden girdi tabii."

"Bu mümkün. Ama bir insan o lombara çok zor sığar. Ayrıca güverteden sürekli olarak birilerinin geçtiğini unutmayın."

Bayan Henderson sabırsızlanarak, "Öyleyse kapıdan girmiştir," dedi.

"Bayan Clapperton'un kapıyı içerden kilitlediğini unutuyorsunuz, matmazel. Albay

Clapperton'un bu sabah gemiden ayrılmasından önce kilitlemişti. Adamın kapıyı yokladığını hepimiz gördük."

"Saçma. Kapı belki de sıkışmıştır ya da albay tokmağı adamakıllı çevirmemiştir."

"Ne var ki kapının açılmayışı yalnız albayın sözüne dayanmıyor. Bizzat Bayan Clapperton'un öyle dediğini duyduk."

"Biz mi dediniz?"

"Bayan Mooney, Bayan Cregan, Albay Clapperton ve ben."

Ellie Henderson zarif iskarpinli ayağını yere vurdu. Kısa bir süre konuşmadı. Sonra biraz sinirli bir tavırla, "Peki, bundan ne sonuç

çıkarıyorsunuz? Bayan Clapperton eğer kapıyı kilitlediyse, kilidi açabilirdi de," dedi.

"Çok doğru," dedi Poirot. Gülümseyen yüzünü Ellie'ye çevirdi. "Bütün bunların bizi nereye götürdüğünü görüyorsunuz. Bayan Clapperton kapının kilidini açtı ve katili içeri aldı. Şimdi sorarım size: gelen bir tespih satıcısı olsaydı, bunu yapar mıydı?"

Ellie itiraz etti. "Gelenin kim olduğunu bitmemiş olabilir. Her kimse kapıyı vurmuş -Bayan

Clapperton kalkıp kapıyı açmış- katil de zorla içeri girmiş ve onu öldürmüş olabilir."

Poirot hayır gibilerden başını salladı. "Aksine. Kadıncağız bıçaklandığı sırada yatağında sakin sakin yatıyormuş."

Bayan Henderson dedektife bakakaldı. Sonra, "Öyleyse ne diyorsunuz?" diye aniden sordu.

Poirot gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa, içeri aldığı kimseyi tanıyordu. Sizce de öyle değil mi?"

"Yani sizce," Bayan Henderson'un sesi sertleşti. "Katil bu geminin yolcularından biri mi?"

Poirot başını eğdi. "Öyle gözüküyor."

"Yani yerde bırakılan tespih bir aldatmaca mıydı?"

"Aynen öyle."

"Çalınan para da mı?"

"O da."

Araya kısa bir sessizlik girdi. Derken Bayan Henderson yavaşça içini döktü. "Bayan

Clapperton'un çok tatsız bir kadın olduğunu düşünüyordum; gemide hiç kimsenin de ondan hoşlandığını sanmıyorum. Ama onu öldürmek için bir nedeni olacak hiç kimse aklıma gelmiyor."

Poirot, "Kocası dışında," diye düzeltti.

Ellie Henderson dedektife gözlerini dikti. "Öyle mi zannediyorsunuz?"

"Bu gemide herkes, Albay Clapperton'un, karısını öldürmek için yerden göğe kadar hakkı olduğu fikrindeydi."

Ellie, Poirot'ya bakıyor, sözlerinin devamını bekliyordu.

Dedektif devam etti. "Ama albayımızın karışma karşı davranışında! en küçük bir öfke belirtisi görmediğimi itiraf etmek zorundayım. Dahası ve daha önemlisi, adam o sırada gemide değildi.

Bütün gün o iki kızla beraberdi ve saat dörde kadar gemiye dönmedi. Ancak o sırada Bayan

Clapperton öleli saatler olmuştu."

İkisi de aynı anda sessizliğe gömüldüler. Ellie Henderson az sonra, "Hâlâ geminin bir yolcusunun üstünde mi duruyorsunuz?" diye sordu.

Poirot evet gibilerden başını eğdi.

Ellie Henderson birdenbire güldü. Karşısındakine meydan okuyan bir gülüştü, bu. "Teorinizin kanıtlanması güç olacağa benzer. Bu

gemide o kadar çok yolcu var ki."

Poirot kadının önünde eğildi. "Sizin şu dedektif öykülerinizden alınma bir tümceyi kullanacağım. 'Kendime göre yöntemlerim var, Watson.'"

Bütün yolcular ertesi akşam yemekte tabaklarının yanında daktiloyla yazılmış bir pusula buldular. Buna göre saat 20:30'da geminin büyük salonunda bulunmaları isteniyordu. Yolcular toplandıktan sonra kaptan genelde orkestranın çaldığı platforma çıkarak konuşmasını yaptı.

"Bayanlar, baylar, dün gemimizde tanığı olduğumuz trajediyi biliyorsunuz. Bu korkunç cinayetin failinin adaletin karşısına çıkarılması için işbirliği yapmak isteyeceğinize eminim." Kaptan hafifçe öksürüp genzini temizledikten sonra devam etti. "Gemimizin yolcularından Bay Hercule Poirot'nun bu gibi konularda engin deneyimi olan bir kişi olduğunu herhalde duymuşsunuzdur. Söylediklerini dikkatle dinleyeceğinize güveniyorum."

Yemekte bulunmayan Albay Clapperton işte o sırada salona girerek General Forbes'in yanına oturdu. Kederden yıkılmış birine benziyordu, hiç de ferahlamış birine değil. Ya çok iyi bir aktördü ya da sevimsiz karısını gerçekten sevmişti.

Kaptan, "Buyrun, Bay Poirot," diyerek platformdan indi, Hercule Poirot da onun yerini aldı.

Dinleyicilerine gülümserken kendine çok güvendiği her halinden belli oluyordu.

"Bayanlar, baylar," diye başladı. "Beni dinlemek nezaketinde bulunduğunuz için size teşekkür ederim. Kaptanımız bu gibi konularda bir miktar deneyimim olduğunu sizlere söyledi. Bu çok

özel olayı aydınlatmak için kendime göre küçük bir fikrimin olduğu doğru." Eliyle bir işaret yapması üzerine bir kamarot kalabalığın içinden geçerek ona bir beze sarılı olan büyük ve şekilsiz bir cismi uzattı.

Poirot, "Şimdi yapacaklarım sizi biraz şaşırtabilir," diye dinleyicilerini uyardı. "Belki de beni garip, biraz da deli biri zannedeceksiniz. Ama inanın ki deliliğimin arkasında bir metot var."

Poirot'nun bakışı bir an Bayan Henderson'unkilerle karşılaştı. Hemen arkasından ambalajı açmaya koyuldu.

"Burada elimde Bayan Clapperton'u öldüren kişiyle ilgili gerçeğin önemli bir tanığı var, bayanlar, baylar," dedi. Çevik bir hareketle cismin üstündeki son örtüyü de çekti ve cisim ortaya çıktı. Kadife takım elbise içinde, beyaz dantel yakalı hemen hemen adam boyunda tahta bir bebekti.

Poirot, "Söylesene Arthur," dedi. İngilizcesi birden değişmişti, artık bir yabancı gibi değil, hafif Cockney şiveli bir İngiliz gibi konuşuyordu. "Bayan Clapperton'un ölümü hakkında bana bir şey söyleyebilir misin?"

Bebeğin boynu biraz titredi, tahtadan alt çenesi sarktı ve ağzından yüksek perdeli, tiz bir kadın sesi döküldü.

"Ne oluyor, John? Kapı kilitli. Kamarotların beni rahatsız etmelerini istemiyorum."

Bir çığlık duyuldu, bir sandalye arkaya devrildi... eliyle boğazına sarılmış bir adam ayakta sallanıyor, konuşmaya çalışıyor... çalışıyordu... Derken vücudundaki sinirler boşaldı. Ve yüzükoyun yere yığıldı.

Bu adam Albay Clapperton'du.

Poirot ile geminin doktoru yerde yatmakta olan adamın yanından ayağa kalktılar.

Doktor kısa konuştu. "Korkarım, iş işten geçti. Kalbi..."

Poirot başıyla doğruladı. "Hilesinin ortaya çıkmasının şokuna dayanamadı. "

Bundan sonra General Forbes'e döndü. "Müzikholden söz etmekle bana en değerli ipucunu siz verdiniz, general. Bu işin nasıl gerçekleştiğini düşünüp kafa patlatırken birden sözlerinizi hatırladım. Clapperton savaştan önce bir vantrilok olmuş olamaz mıydı? Bu durumda üç kişinin ölen Bayan Clapperton'un kamaranın içinde konuştuğunu duymaları mümkündü..."

Ellie Henderson dedektifin yanındaydı. Gözleri derin bir acıyla doluydu. "Kalbinin zayıf olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu.

"Tahmin ettim... Bayan Clapperton kalbinin zayıf olduğundan söz ediyordu, ama bende kendini hasta yerine koymaktan hoşlanan bir kadın izlenimi uyandırdı. Sonra, üstünde kuvvetli bir digitalis dozunun yazılı bulunduğu yırtık bir reçete parçası elime geçti. Digitalis bir kalp ilacıdır, ama gözbebeklerini genişlettiği için Bayan Clapperton'un olamazdı. Onda hiç öyle bir belirti görmemiştim, ama kocasının gözlerine bakınca belirtiyi hemen fark ettim."

Ellie, "Demek her şeyin böyle son bulabileceğini düşündünüz," diye mırıldandı.

Poirot, "En iyisi sizce de bu değil mi, matmazel?" diye yavaşça sordu.

Kadının gözlerinin yaşardığını görüyordu. Ellie, "Anlamıştınız," dedi. "Ona tutulduğumu başından beri biliyordunuz... Ama benim için yapmadı... O kızların... gençliğin... yüzünden oldu.

Gençlik ona tutsaklığını hissettirdi. İş işten geçmeden özgür olmak istiyordu... Evet, nedenin bu olduğuna eminim... O olduğunu ne zaman tahmin ettiniz?"

Poirot, "Nefsine kontrolü fazla kusursuzdu," dedi. "Karısının davranışları ne kadar sinir bozucu olursa olsun, hiç etkilenmiyordu. Bu, ya bu gibi davranışlara onu etkilemeyecek kadar alıştığı anlamına geliyordu yada... Evet, ben ikinci alternatifte karar kıldım... Ve haklıymışım...

"Ayrıca, hokkabazlık veya illüzyonisttik yeteneğinde ısrarı da vardı, cinayetten önceki akşam kendini ele vermiş gibi davrandı. Ama Clapperton gibi bir adam kendini ele vermez. Bunun bir nedeni olmalıydı. Herkes onun bir illüzyonist olduğunu sandığından, aslında bir vantrilog. olduğunu düşünmeyecekti."

"Ya duyduğumuz ses, Bayan Clapperton'un sesi?"

"Kadın kamarotlardan birinin sesi Bayan Clapperton'unkine benziyordu. Onu sahne arkasına saklanmaya razı ettim ve söyleyeceği sözleri öğrettim."

Ellie, "Ama, ama bu zalimce bir hileydi," diye bağırdı.

Hercule Poirot, "Ben bir cinayeti asla hoş göremem," dedi.

SON